

[Đô Thị Lưu Hành Hệ Liệt]- Ngu Nhân Bến Tàu

Contents

[Đô Thị Lưu Hành Hệ Liệt]- Ngu Nhân Bến Tàu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	54
18. Chương 18	59
19. Chương 19	63
20. Chương 20	67

[Đô Thị Lưu Hành Hệ Liệt]- Ngu Nhân Bến Tàu

Giới thiệu

Editor: Trà hoa nữ Thể loại: hiện đại đô thị, 1×1 Nhân vật chính: Trang Tư Triển, Lâm Tử Thông nhân vật phụ: Kha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-thi-luu-hanh-he-liet-ngu-nhan-ben-tau>

1. Chương 1

Mở màn.

Sát bên nhà Trang Tư Triển ở Luân Đôn là một công viên nhỏ, cửa sổ thư phòng lầu hai đối diện với đường mòn trong công viên này. Hiện tại là đầu xuân, cảnh cây đâm những chồi xanh mơn mớn, mấy bụi cỏ nhỏ cũng đua nhau tươi tốt. Sáng sớm Trang Tư Triển thích dựa người vào cửa sổ, nhắm nháp một ly hồng trà nóng, yên bình mà thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ. Khi anh đang định đọc sách thì tiếng chuông

điện thoại dồn dập phá tan yên tĩnh trong phòng, nhìn chăm chăm điện thoại một chút Trang Tư Triển mới bước qua tiếp nghe.

“Là tớ.....”

Buông điện thoại, Trang Tư Triển đột nhiên muốn cười, cuối cùng anh vẫn là không thể cự tuyệt lời mời của người bạn tốt nhất. Thay vì nói là vì nể mặt mũi người kia mà đồng ý, chẳng thà nói là chính anh muốn trở về, anh tưởng niệm một khoảng trời xanh thẳm khác, muốn trở lại thành phố nơi mà anh đã sinh ra và lớn lên.

“Không bằng trở lại, không bằng trở lại.....” Trang Tư Triển nhỏ giọng niệm hai lần, sau đó liền nở nụ cười. Nào có khoa trương như vậy, anh đến Luân Đôn cũng chỉ mới năm năm mà thôi. Bạn bè đều kinh ngạc rằng y có thể chịu đựng được thời tiết sương mù cùng ẩm ướt nơi đây, cũng có người nói nhịp sống chậm chạp nơi này không thích hợp với anh, kỳ thật anh ở đây rất tốt, đọc sách, đi dạo, rảnh rỗi thì đến phụ cận tản bộ, đôi khi hứng thú thì sẽ đến mấy buổi biểu diễn xem biểu diễn thời trang. Luân Đôn là kinh đô của quốc tế, Trang Tư Triển ở đây cũng không có gì gọi là cô đơn.

Đứng trước bản đồ dán trong thư phòng, Trang Tư Triển yên lặng nhắm nhắm những quốc gia anh đã đi qua. Con người anh thích du lịch nên gần như đã đặt chân đến cả nam châu lục rồi. Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở phía đông Châu Á, một thành phố ở chí tuyến Bắc, trong lòng Trang Tư Triển nhá lên một tia khác thường. Anh không biết lần này đi có thể kết bạn được với người anh muốn hay không, người kia sẽ như những gì anh kỳ vọng hay không? Người kia sẽ đối với anh như thế nào? Anh có thể....chờ mong không? Anh...có thể sao? Trong lòng cảm thấy không yên, đồng thời, lại tồn tại một tia hy vọng rất rõ ràng.

2. Chương 2

Trong tay kéo một va ly hành lý nhỏ, Trang Tư Triển bước ra khỏi hành lang cuối cùng. Anh luôn không thích chật chội chen chúc nên đơn giản trở thành hành khách cuối cùng bước ra. Đi vào đại sảnh sân bay, Trang Tư Triển liếc mắt một cái liền nhìn thấy tên bạn già Kha Chấn Á của anh đứng ở cách đó không xa, khi Kha Chấn Á nhìn thấy Trang Tư Triển, y lập tức liền chạy đến.

“Hoan nghênh, Tư Triển.” Kha Chấn Á mỉm cười hướng Trang Tư Triển vươn tay, dùng sức nắm chặt bàn tay phải Trang Tư Triển vươn đến, Kha Chấn Á lắc lắc tay, nụ cười tươi trên mặt càng thêm sâu. Trang Tư Triển rút tay lại, không chút khách khí đánh lên vai Kha Chấn Á một đấm, hai người nhìn nhau, cười ha ha lên.

“Chấn Á, vài năm không gặp, cậu càng thêm khách khí.”

Kha Chấn Á vội hỏi: “Tư Triển, lần này công ty là nhờ nhà chế tác âm nhạc hoàng kim như cậu, tớ là giám đốc công ty đương nhiên sẽ khách khí với cậu mới phải rồi.”

“Lại khách khí nữa thì bạn bè cũng không làm luôn nha.”

“Nói cho cậu hay, đến lúc tớ không khách khí rồi thì cậu nên chuẩn bị đi.” Kha Chấn Á nửa đùa trả lời.

Lúc Trang Tư Triển cùng Kha Chấn Á sóng vai rời khỏi đại sảnh sân bay, hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt xung quanh, có người liên tiếp quay đầu lại nhìn chăm chăm. Phát hiện ngày càng nhiều người chú ý, Kha Chấn Á cũng bắt đầu xoay mặt nhìn, đánh giá một chút bạn cũ lâu năm không gặp. Kha Chấn Á tự nhận tướng mạo không tầm thường, có con gái quay đầu nhìn là đương nhiên, tên bạn già Trang Tư Triển này của y lại có một loại phong độ hoàn toàn khác.

Trang Tư Triển thân hình cao lớn, chân dài, dáng người so với người mẫu nam là không chút nào kém cỏi, anh cũng không như giới trẻ hiện nay làm kiểu tóc model này nọ, một mái tóc đen chải chuốt vô cùng chỉnh tề, vừa nhìn sẽ cảm thấy người mày kiếm mắt sáng trẻ tuổi này chứa vài phần học thức, nhìn cẩn thận sẽ phát hiện trong ánh mắt của anh còn có một phần mị lực nam tính khí khái, thành thực đến bức người. Bên

ngoài bộ âu phục đơn giản của Trang Tư Triễn khoác một chiếc áo gió màu đen, chất liệu vải mỏng nhẹ, khi bước đi bị gió thổi lên, càng có vẻ tiêu sái hào phóng.

“Tư Triễn, cậu so với đại minh tinh của công ty bọn tớ còn được chú ý hơn đó.” Kha Chấn Á lặng lẽ kề tai Trang Tư Triễn nói nhỏ.

“Đã nói rồi, đừng có đánh chủ ý đến tớ, tớ sẽ không bước chân vào vòng lẩn quẩn kia của cậu đâu.” Trang Tư Triễn cười nhẹ nói.

“Hiện tại cậu đã muốn bước một chân vào rồi đó thôi.”

Trang Tư Triễn nhìn thoáng qua thằng bạn bên cạnh, quăng choy một ánh mắt “Tôi biết ngay cậu sẽ nói như vậy”, ngữ khí vẫn là thản nhiên, “Tớ đây sẽ không bước chân còn lại vào.”

“Đừng tưởng ngôi sao ca nhạc dễ làm, có người ủng hộ cũng không tất sẽ nổi tiếng.” Cảm thấy “bạn già” quá mức tự tin, Kha Chấn Á nhin không được muốn hắt chút nước lạnh để anh thanh tỉnh.

“Cho nên tớ mới nói tớ không lo.” Trang Tư Triễn hoàn toàn không vì phép khích tướng của Kha Chấn Á mà lung lay.

“Có một người chế tác anh tuấn như cậu vậy tớ cũng đủ thỏa mãn rồi.” Kha Chấn Á cười đáp. Lái xe của Kha gia lúc này đã thấy được bọn họ, liền chạy xe đến.

Ngồi trên xe của Kha Chấn Á, Trang Tư Triễn hỏi: “Đi đâu trước?”

“Đừng lo, sẽ không để cậu vừa đến liền qua công ty họp đâu. Đi về nhà của tớ, nghỉ ngơi một chút, điều chỉnh lại múi giờ. Chờ cậu nghỉ ngơi tốt rồi mở lại cuộc họp cũng không muộn.”

Trang Tư Triễn nghĩ tới một chuyện, “Nhà của tớ.....”

Kha Chấn Á gơ một bàn tay về phía Trang Tư Triễn nói: “Tớ biết, đưa chìa khóa cho tớ. Tớ đã sai người hầu tốt nhất ở nhà đến nhà cậu quét dọn đàng hoàng. Cậu trước tiên ở chỗ tớ vài ngày, chờ bên kia thu thập xong thì cậu dọn về cũng được. Đúng rồi, chuyện cậu về, có nói cho hai bác chưa?” Kha Chấn Á lại hỏi.

“Tuần trước đã nói.”

“Bọn họ nói thế nào, muốn cậu về nhà lớn ở?”

“Đúng vậy,” Trang Tư Triễn dựa đầu vào lưng ghế, mỉm cười, “Tớ nghĩ vẫn là bỏ đi, không lại thêm phiền toái, chú thích đều thương tớ, tớ càng không muốn quấy rầy họ.”

Kha Chấn Á “Di” một tiếng, “Tớ không khách khí như cậu, cậu lại khách khí với tớ. Chỗ đó của cậu có muốn thay đổi hay trang trí gì thêm không, thêm mấy loại đồ điện sinh hoạt chẳng hạn?”

Trang Tư Triễn nghĩ nghĩ, “Vẫn là không cần.....” Chú ý tới bộ dáng lộ ra chút mỏi mệt của Trang Tư Triễn, Kha Chấn Á không nói nữa để cho y yên lặng nghỉ ngơi một chút. Trang Tư Triễn dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Từng con phố vụt qua cùng với những hình ảnh khi Trang Tư Triễn rời đi năm đó thay đổi rất nhiều, ngã tư đường quen thuộc giờ cũng thành xa lạ, Trang Tư Triễn có chút cảm khái, biểu tình biến hóa mang chút ngưng trọng cùng ôn nhu.

Ngay lúc Trang Tư Triễn ở biệt thự tư nhân của Kha Chấn Á nghỉ ngơi thì người nhà của Kha Chấn Á cùng Trang Tư Triễn đã an bài người vệ sinh sạch sẽ phòng ở của Trang Tư Triễn, lại dựa theo sở thích của Trang Tư Triễn đổi mới rèm cửa sổ cùng sofa. Ba ngày sau, nhà mới đều đã chuẩn bị xong chỉ đợi chủ nhân vào ở. Cũng trong ba ngày này, Kha Chấn Á đem Trang Tư Triễn giới thiệu cho toàn bộ nhân vật lớn nhỏ trong ngành giải trí, chính thức đưa anh từng bước tiến vào nhạc đàn của Hương Đảo.

Ngồi vào sofa cực bự trong phòng khách nhà Kha Chấn Á, Trang Tư Triễn nhin không được liền gác chân lên luôn, để cho cả cơ thể y thoải mái hơn một chút, vừa nhâm nhấp trà mà người làm mang đến, Trang Tư Triễn vừa nói với Kha Chấn Á: “Tớ chịu không nổi, kế tiếp tự cậu đi xã giao đi.”

Kha Chấn Á tựa vào bên cửa sổ cười nói: “Một chân của cậu đã đặt vào giới giải trí, mấy thứ này đều không tránh khỏi. Cậu cũng nên có chuẩn bị tâm lý trước mới phải. Mới đây đã than mệt, chờ đến khi đĩa nhạc đưa ra thị trường thì không phải liền khóc rống lên à.”

Trang Tư Triển vừa nghe, lộ ra thần sắc khẩn trương, nhìn chằm chằm Kha Chấn Á nói: “Này này, sáng nay đã bàn xong việc tớ không đứng ra quảng bá, cậu không thể lật lọng.”

Kha Chấn Á cười cười bước tới, ngồi bên cạnh Trang Tư Triển, “Xem xem cậu sợ đến thế đấy. Nói thật với cậu, có những lúc bắt buộc phải xuất hiện thì cậu cũng phải lộ diện mà thôi.”

“Cái gì mà lộ diện, cậu coi tớ là vũ nữ đầu bài sao ? Quên đi. Lại nói, có một Lâm Tử Thông đã đủ rồi, còn muốn tôi làm gì? Tớ ở phía sau màn là được. Rất nhiều nhân viên chế tác đều giấu mặt.”

“Tư Triển, hôm nay không như ngày xưa, không xuất hiện làm sao mà bán được đĩa. Hiện tại rất nhiều nhân viên chế tác đều tự mình ra mặt quảng bá. Cho dù không tuyên truyền cho đĩa nhạc cũng là tự mình tuyên truyền cho bản thân đó. Đây là thời đại « chơi trội ». Đừng sợ trội, Tư Triển, đem hết mấy thứ cậu xuất sắc ra để mà « trội » cũng là chuyện đương nhiên. Cậu đã học qua marketing, chắc cũng không cần tớ nói nhiều chứ.”

Trang Tư Triển nghe xong liền trầm mặc, sau một lúc lâu, trên mặt y toát ra biểu tình đã thừa nhận những lời Kha Chấn Á biện giải, miệng lại nói: “Tớ cũng không phải người thích xuất đầu lộ diện.....Lại nói, tớ đã già vậy rồi, ba mươi hai tuổi chứ có nhỏ nhất gì. ”

Kha Chấn Á vỗ vỗ vai Trang Tư Triển, “Tư Triển, cậu hiện tại là đang trong giai đoạn hoàng kim nhất của đàn ông đó, nói cái gì mà già chứ. Trong số những người Kha Chấn Á tớ quen biết, thì Trang Tư Triển cậu là có phong độ nhất, anh tuấn nhất, cậu mắc gì phải nói mấy lời này, chỉ khiến tớ tự nhìn lại bản thân rồi xấu hổ mà thôi.”

“Tớ thật sự không phải thực thích.....” Trang Tư Triển lắc đầu.

“Tớ biết cá tính của cậu, yên tâm, chỉ biết có một chút tuyên truyền mà thôi. Aiz, cậu không chịu lộ diện, không biết bao nhiêu phụ nữ của thành phố này muốn thử dài đó.”

Nghe được lời Kha Chấn Á trêu chọc, Trang Tư Triển nhin không được lắc đầu cười khổ.

Kha Chấn Á đứng lên, cũng kéo luôn Trang Tư Triển đang nằm trên sofa dậy, “Đại chế tác gia của tôi ơi, đi thay quần áo đi, chúng ta còn phải ra ngoài.”

“Còn phải đi!” Trang Tư Triển trừng lớn mắt nhìn Kha Chấn Á, biểu tình giống như trẻ con không chịu uống thuốc vậy.

“Tư Triển, cậu cũng đã về ba ngày rồi, còn chưa gặp qua ông bà già nhà tớ đâu, sao hả, cậu không chịu đi?” Kha Chấn Á cố ý ghênh mặt nói.

Trang Tư Triển lộ ra biểu tình bưng bĩnh, liên tục gật đầu, “Được, được, lập tức thay quần áo.”

Về đến nhà lớn của Kha gia, Trang Tư Triển gặp được ông nội, cha cùng với bọn anh chị em họ của Kha Chấn Á.

Trang gia cùng Kha gia là hào môn vọng tộc nổi tiếng ở thành phố, hai nhà cũng là thế giao. Kha gia theo con đường thương nghiệp, trực thuộc tập đoàn Kha thị là các công ty mậu dịch lớn, mặt khác trong các ngân hàng lớn nhất nhĩ cũng đều có cổ phần Nhiều thế hệ Trang gia lại làm kinh doanh châu báu, trừ bỏ có được thương hiệu riêng, cũng có được cổ phần của mấy thương hiệu châu báu nổi tiếng trên thế giới.

Trang Tư Triển cùng Kha Chấn Á thuở nhỏ liền thích âm nhạc, không muốn theo con đường kinh doanh của gia tộc, tình bạn của hai con dê đen lạc bấy này tự nhiên liền thâm hậu hơn so với người khác. Sau khi tốt nghiệp trung học, hai người liền tiếp tục học chung đại học. Kha Chấn Á sau khi tốt nghiệp đại học liền gia nhập vào một công ty âm nhạc nổi tiếng Hương Đảo –WN, hiện tại đã ngồi vào vị trí tổng giám đốc, là một nhân vật tâm cỡ trong làng giải trí đương thời Trang Tư Triển đi Mỹ, thi vào Williams college học nhạc, sau lại tiếp tục đi Anh học.

Ngồi trên xe trở về, Kha Chấn Á mang theo men say, tựa vào vai Trang Tư Triển, miệng thì thào nói: “Tư Triển, em họ của tớ không hiểu âm nhạc, cậu đừng nghe nó nói bậy.”

“Tớ biết.”

“Nó chính là thích nhìn trai đẹp mà thôi.”

“Tớ biết.”

“Nó cứ một mực nói Lâm Tử Thông đẹp trai, hiện tại nhìn thấy cậu, liền chuyển mục tiêu Tư Triển, tớ biết cậu không có ý gì với em họ tớ, không cần chiều theo nó, nó cũng không còn nhỏ nhắn gì. Lúc nên cự tuyệt thì cứ cự tuyệt, tớ cũng không để ý.....”

“Tư Triển, tớ từng nghe qua mấy tác phẩm mà cậu làm chế tác, tớ thật sự rất thích, rất ngưỡng mộ..... Tớ thích cậu, mời cậu trở về giúp tớ, không phải bởi vì cậu là bạn cũ của tớ.....” Kha Chấn Á lại thì thào nói.

Nhìn Kha Chấn Á tựa vào vai mình, Trang Tư Triển nhẹ nhàng mỉm cười. Trước khi về Hương Đảo, Trang Tư Triển có xem qua một chút tin tức liên qua đến bạn tốt của mình, hiện tại Kha Chấn Á chính là dẫn dắt công ty WN ngày một hưng thịnh, đồng thời, Trang Tư Triển cũng thấy được một số tin đồn phía sau của y, biết y bị mọi người gọi là quỷ hút máu, là chèn ép giá thành CD... Trang Tư Triển càng tin tưởng Kha Chấn Á không phải biến thành một thương nhân, một người bán rẻ âm nhạc, anh hiểu Kha Chấn Á, hiểu rõ y là một người yêu âm nhạc.

Nhẹ nhàng đẩy tóc rũ xuống trước trán bạn thân, Trang Tư Triển nói: “Tớ biết.”

() Ở đây Kha Chấn Á nói là «thích cậu» tức là «thích âm nhạc của cậu» nha, mọi người đừng có hiểu lầm :> Tuy nhiên làm tới đây Trà không khỏi nén tâm tình xúc động nha, hai anh quả là JQ quá đi chỉ chỉ lên câu trên, làm trái tym nhỏ bé của Trà bị rung động =))))

Kha Chấn Á nửa tỉnh nửa say, tựa hồ cũng hiểu được Trang Tư Triển đang nói cái gì, y lại bắt đầu lườm lườm lên, “Tư Triển, Tử Thông nhưng là gà đẻ trứng vàng của WN, tớ giao cậu ta cho cậu. Tử Thông..... tính tình không tốt lắm, tớ biết cậu có cá tính, nhưng coi như nể mặt tớ, thông cảm, thông cảm nhiều chút.....”

Ánh mắt nhìn chăm chú vào cảnh đô thị về đêm chợt vụt qua ngoài cửa sổ, khuôn mặt anh tuấn của Trang Tư Triển chớp lên một nét tươi cười. Trước khi Trang Tư Triển đồng ý làm người chế tác cho Lâm Tử Thông, anh đã biết được rất nhiều tư liệu cùng tin tức về cậu. Không thể phủ nhận ngôi sao ca nhạc Lâm Tử Thông có tài hoa về phương diện âm nhạc, bắt qua theo đủ loại tin tức mà Trang Tư Triển biết được thì “Chỉ sợ không dễ cùng Lâm Tử Thông ở chung”, Lâm Tử Thông trẻ như vậy, lại ngênh ngang ngông cuồng như vậy. Trang Tư Triển sớm lường trước đến Kha Chấn Á sẽ nhắc anh đối xử dễ giải với Lâm Tử Thông, lại không nghĩ rằng Kha Chấn Á lại dugf tình huống say bét nhà mất mặt như vậy mà nói với anh.

“Tớ sẽ..... tận lực.....” Trang Tư Triển dùng giọng nói cực nhẹ hứa.

3. Chương 3

Biệt thự của Trang Tư Triển nằm ở vịnh Tiểu Phong xinh đẹp. Ngôi nhà nhỏ hai tầng màu trắng nằm độc lập bên sườn núi, một mặt dựa vào vách núi, ba mặt đối diện với biển, một con đường tư nhân từ khu biệt thự trên núi dẫn đến, vừa vặn thông ngay cửa. Nghĩ đến việc sắp gia nhập ngành giải trí, Trang Tư Triển thầm thấy may mắn vì đã chọn chỗ ở yên tĩnh như thế. Nơi này bọn paparazi đảm bảo không thể nào lên được.

Khởi động khóa laser, mở cửa lớn, Trang Tư Triển chạy xe vào sân biệt thự. Toàn bộ khuôn viên đã được quét tước cẩn thận, Trang Tư Triển không nhìn thấy tình cảm cỏ khô héo nằm đầy đất, mấy chậu phồn điệp màu xinh đẹp thu hút ánh nhìn của Trang Tư Triển, không khỏi ngưng mắt ngưỡng mộ một chút. Đậu xe xong, Trang Tư Triển cũng không nóng lòng vào nhà, anh men theo con đường đá nhỏ trong vườn đi ra sau vườn.

Vừa nhìn thấy dàn hoa tử đằng trong trí nhớ, rất nhiều chuyện xưa ủa về trong trí nhớ Trang Tư Triển. Tử đằng hẳn còn ‘mê ngủ’, đang độ vào xuân hầy còn xanh mơn mớn, tin chắc vào hè sẽ nở ra hàng dài những đóa hoa màu tím xinh đẹp vô cùng. Trên tường bao quanh vườn có không ít dây leo mọc lên xanh um. Bàn đá, ghế đá đặt ở nơi này đều như mới hôm qua. Trang Tư Triển theo bản năng bước qua, đưa tay vuốt ve những hoa văn khắc trên mặt bàn đá, những hình khắc sơn chi, hoa hồng, sơn trà này trải qua bao nhiêu mưa qua gió lại mà vẫn xinh đẹp rõ ràng như cũ. Mà Trang Tư Triển nhớ rõ, lần trước khi anh ngồi ở chỗ này đã là chuyện của bảy năm trước rồi.

Ở trong lòng thở dài một tiếng, Trang Tư Triển chuyển thân hướng về phía biệt thự.

Đẩy ra cửa phòng, phòng khách rộng mở sáng ngời khiến trong lòng Trang Tư Triển có loại cảm giác thoải mái vô cùng. Nền đá cẩm thạch sau khi được xử lý liền bóng loáng đến độ có thể soi gương, sô pha mới mang màu xanh lá cây nhàn nhạt, khiến cho người khác cảm giác vô cùng tươi mới. Phía ngoài cửa sổ sát đất là một mảnh biển xanh, xa xa còn thấp thoáng mấy cánh buồm. Mọi thứ nằm trong tầm mắt đều là cảnh đẹp có thể họa thành tranh.

Đi cầu thang lên tầng hai, Trang Tư Triển phát hiện người làm quét tước cực kì tận tâm, mỗi một góc ngách đều không nhiễm một hạt bụi, không khỏi âm thầm gật đầu. Đẩy ra phòng ngủ, Trang Tư Triển nhìn thấy trên giường lớn là được bọc grap giường màu cà phê nhạt mà anh thích, liền trực tiếp đi đến ngã lưng, nghiêng người nhìn biển ngoài cửa sổ, Trang Tư Triển nhẹ giọng nói: “Ta đã trở về.....”

Trà mỗ : Triển ca ca, anh có cần giúp việc không a cần khăn, không cần trả lương, không cần bao ăn, bao ở là được khóc rờn Vì cái gì, vì cái gì lại bất công như vậy, cái nhà của anh là mơ ước cuộc đời em đó TT, trời ơi, nhà 2 tầng màu trắng nằm bên sườn núi, trời ơi cửa sổ nhìn ra biển, trời ơi sô pha xanh nhạt, trời ơi, hoa tử đằng, trời ơi, giường màu cà phê nhạt...Anh ơi thu em đi !!!!!!!!!!!!!!!

Trong lúc nửa tỉnh nửa mộng, Trang Tư Triển nghe được điện thoại ở đầu giường đổ chuông, dùng hết ý chí anh mới vươn tay cầm lấy ống nghe, bên tai truyền đến giọng nói của em họ() Trang Tư Ngôn, “Anh hai, anh Chấn Á nói anh về nhà anh rồi, quả nhiên là vậy.”

()em họ này là em họ chú-bác nha, khác với em họ trong chương trước của Chấn Á là em họ cô-cậu

Trang Tư Triển ở trong điện thoại nói với em họ rằng anh đã quyết định sẽ không về nhà lớn ở, lại trấn an cô nhóc một phen, rồi hẹn tối mai đi qua ăn cơm xong, sau đó anh mới buông được điện thoại.

Nghĩ đến nhiều năm qua chú cùng với thím đối với anh luôn cẩn thận chiều cổ cùng quan tâm, trong lòng Trang Tư Triển dâng lên một nỗi lo lắng. Một lần nữa nằm lại giường, tay ôm gối, mắt nhìn chăm chú vào cửa phòng. Chuyện cũ tràn về khiến Trang Tư Triển cảm thấy hốc mắt nóng lên, anh liền vội vàng nghĩ đến công việc, dùng công việc để dời đi suy nghĩ. Nghỉ từ Kha Chấn Á, nghĩ đến công ty WN, Trang Tư Triển nhớ đến ngày mai là lần đầu diên cùng các đồng nghiệp mở họp, anh xoay người, lấy điện thoại đi động trên đầu giường xuống, đặt chuông báo thức vào cho yên tâm.

Sau khi nằm lại lần nữa, trong đầu Trang Tư Triển xuất hiện ra một gương mặt — Lâm Tử Thông. Nghĩ đến lập tức cùng với ngôi sao ca nhạc đại danh đỉnh đỉnh này hợp tác, Trang Tư Triển có chút không yên. Trong tình huống lòng đầy tâm trạng, bụng đầy nghi vấn, Trang Tư Triển chọn tắm vòi sen, sau đó liền đi ngủ.

Sáng sớm, Trang Tư Triển bị tiếng chim hót làm thức, mặc vào áo thun thoải mái, anh xuống lầu, đi ra ban công rộng phía ngoài phòng khách đứng một chút. Ban công vươn ra ngoài vách núi, tầm nhìn rất tốt, có thể thưởng thức được cảnh sắc núi non chung quanh, lại có thể ngắm biển. Trang Tư Triển một bên ở trên ban công làm vài động tác duỗi thân đơn giản, hoạt động gân cốt một chút, một bên thưởng thức cảnh đẹp.

Công tác ‘xanh hóa’ triển núi xung quanh biệt thự làm rất tốt, trên thảm cỏ xanh biết lúc này còn có người đang tu bổ, mấy loại hoa cỏ được gieo trồng đã muốn tỏa hương, trong không khí thần nhiên vươn chút mùi dịu ngọt.

Ăn xong bữa sáng, nhìn đồng hồ, Trang Tư Triển vào phòng ngủ thay quần áo, mặc vào áo sơ mi trắng mà anh thích cùng với bộ vest màu đen, sau đó lái xe rời nhà.

Đại danh đỉnh đỉnh WN nằm trong tòa nhà của tập đoàn Kha thị. Đậu xe xong, Trang Tư Triển đi thang

máy lên lầu. Lúc bước vào công ty, Trang Tư Triễn phát hiện hoàn cảnh làm việc ở nơi này không hề lung tung, ngay ngắn trật tự, nội tâm nhất thời đối với tác phong quản lý của Kha Chấn Á tỏ vẻ thưởng thức.

Sớm có nhân viên công tác đang đợi Trang Tư Triễn, thấy anh đến liền dẫn anh vào phòng họp. Lúc đi ngang qua hành lang, thỉnh thoảng của có người chú mục đến Trang Tư Triễn. Người trong công ty đều nghe nói tổng giám đốc tôn một mớ lớn mời về một người chế tác, lần đầu gặp mặt không khỏi có chút tò mò. Trước lúc Trang Tư Triễn đến cũng có rất nhiều người phỏng đoán tướng mạo cùng nhân phẩm của vị ‘lính nhảy dù’() cao cấp này. Mọi người thấy Trang Tư Triễn thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn, khí vũ bất phàm, hơn xa rất nhiều ngôi sao thần tượng, lập tức liền đối với anh sinh nhiều ra ba phần hảo cảm.

() ‘lính nhảy dù’ : người mới vào cty nhưng ở chức vụ cao, thường là ý xấu theo kiểu ‘đi cửa sau’, ‘có quen biết’, ‘đút lót’...

Trong phòng hội nghị, Kha Chấn Á cùng các nhân viên đều đang đợi, vừa thấy Trang Tư Triễn đến, mọi người nhất tề đứng thẳng vỗ tay, tỏ vẻ đối với vị chế tác gia mới này vô cùng hoan nghênh. Trang Tư Triễn lâu rồi chưa nhận qua đãi ngộ như thế, thần sắc không khỏi lộ ra vài phần ngại ngùng.

Sau khi từng người giới thiệu xong, tất cả ngồi xuống, Kha Chấn Á đơn giản nói về kế hoạch chế tác đĩa nhạc mới lần này. Trang Tư Triễn trước đó đã làm qua phân tích nghiên cứu, trong lòng hiểu rõ, vừa nghe vừa đối với kế hoạch này âm thầm nhận xét.

Cuối cùng, Kha Chấn Á nói: “Hôm nay chủ yếu là đem Tư Triễn giới thiệu cho mọi người, hy vọng mọi người sau này trong công tác có thể trao đổi nhiều hơn, cùng nhau tạo ra các tác phẩm vĩ đại. Rất nhiều chuyện sẽ còn thay đổi, chúng ta về sau sẽ họp lại để thảo luận tiếp.”

Trang Tư Triễn ngồi ở một bên cười nói: “Lại nói tiếp, tôi còn chưa gặp qua Lâm Tử Thông.”

“A phải, phải giới thiệu Tử Thông cho anh, hai người về sau nhất định là những người có trao đổi trực tiếp với nhau nhiều nhất, vẫn nên hiểu biết lẫn nhau nhiều hơn mới tốt.”

Một người đàn ông đứng lên, hướng Trang Tư Triễn lễ phép nói: “Tử Thông hiện tại đang quay quảng bá ở phòng làm việc lầu 15, cũng sắp xong rồi, tôi đưa anh đi gặp cậu ấy.”

Trang Tư Triễn biết đây là người đại diện của Lâm Tử Thông, Hòa Minh, anh không khỏi lại cố ý đánh giá cậu ta một chút.

Hòa Minh dáng người cao gầy, cơ hồ là ngang bằng với Trang Tư Triễn, tướng mạo cũng không tầm thường, dáng vẻ đường đường, mái tóc màu đen quy quy cũ cũ mà rẽ ngôi 7 : 3, mặc âu phục sạch sẽ nghiêm túc. Trên người Hòa Minh không có cảm giác hoa lệ của người trong ngành giải trí, ngược lại khiến cho người khác nhìn sơ đều nghĩ là nhân viên công vụ nghiêm cẩn. Mỗi khi mở miệng nói chuyện, trên mặt là ba phần ý cười, có vẻ thân thiết ôn hòa, chính là cặp mắt kia lại quá mức sắc bén, làm cho Trang Tư Triễn trong lòng âm thầm nói bản thân nên cẩn thận ứng đối với người này.

Hòa Minh dẫn Trang Tư Triễn mới rời khỏi phòng họp, nghênh diện là một cô gái hớt hải chạy đến, Trang Tư Triễn nhớ ra cô, biết cô là một trong các thư ký của Kha Chấn Á.

Đầu mày Hòa Minh hơi nhíu, nói với cô gái: “Xảy ra chuyện gì? Ở trong văn phòng lại chạy như vậy.”

“Không xong! Tử Thông chạy mất!”

“Cái gì!”

Lúc này, Kha Chấn Á cũng đã đi tới, hỏi: “Làm sao vậy?”

Mặt thư ký đỏ lên, biểu tình tương đương bất an, ánh mắt lia qua lia lại giữ hai người Trang Tư Triễn cùng Kha Chấn Á, vừa thở vừa nói: “Ảnh chụp còn chưa chụp xong, cậu ta liền nói không chụp nữa, đi thẳng xuống lầu.....”

Kha Chấn Á nhìn Hòa Minh một cái, người nọ lại không chút hoang mang nói: “Không sợ, chìa khóa xe cậu ta ở chỗ tôi, cậu ta không đi được, khẳng định ở công ty.”

Biểu tình của cô thư ký kia càng thêm bất an, cúi thấp đầu xuống, “..... Lúc Trang tiên sinh đến, đậu xe sai vị trí, em nhận được thông báo của bãi đỗ, muốn mượn chìa khóa xe của Tra tiên sinh, để cho tài xế của

công ty đậu xe lại. Vừa nãy tài xế trả lại chìa khóa cho em, em thuận tay đặt trên bàn, Tử Thông đã cầm đi.....”

Lần này, ba người hai mặt nhìn nhau, đều không biết làm sao.

Trang Tư Triển trước hết khôi phục lại, cười nhẹ, “Đừng lo lắng. Con Ford kia của tôi tính năng không tồi đâu.”

Kha Chấn Á kêu lên, “Tử Thông quá tùy hứng rồi, cậu ta muốn làm cái gì chứ!”

Trang Tư Triển vội hỏi: “Có lẽ cậu ta có chuyện khác. Chấn Á, nếu hôm nay không thể gặp mặt, lần khác cũng vậy thôi. Chúng ta sớm hay muộn vẫn phải gặp mà, không phải sao?” Lúc nói chuyện, Trang Tư Triển chú ý tới trong ánh mắt Hòa Minh chợt lóe lên một chút, anh đoán là hắn đang suy nghĩ xem phải giải quyết công việc mà Lâm Tử Thông đã bỏ lại như thế nào.

Thư ký càng không ngừng xin lỗi, “Thực xin lỗi! Thực xin lỗi.....” bộ dáng như sắp khóc đến nơi. Trang Tư Triển vội vàng trấn an cô, “Không có việc gì, không cần lo, cậu ta sẽ về thôi mà.”

Kha Chấn Á có chút bất đắc dĩ, “Ai, tên nhóc Tử Thông này, toàn công ty cao thấp không cách nào với cậu ta. Nhanh tìm cậu ta về văn hơn.”

Trang Tư Triển lấy điện thoại di động ra, khởi động hệ thống định vị trong di động, “Biết vị trí của xe liền biết cậu ta ở đâu ngay.” Chỉ chốc lát, trên di động hiển thị ra vị trí của xe, đầu máy Trang Tư Triển nhúu lại, “Xe hiện tại ở Bắc Giác.....”

Hòa Minh nói: “Tôi gọi người đến đón cậu ta.” vừa nói vừa đi ra ngoài.

Kha Chấn Á kéo Trang Tư Triển vào văn phòng mình, cười khổ nói: “Tư Triển, để cậu chê cười rồi.”

“Làm gì có chứ.”

“Tổ quản được cả công ty lớn này nhưng lại quản không được người kia.”

“Càng là đại minh tinh thì càng có cá tính, này là chuyện rất bình thường.”

Kha Chấn Á thở dài một tiếng, “Mấy năm nay đều là chiều cho Tử Thông thành hư, hơi có chút bất mãn cậu ta liền bỏ lại công việc bỏ đi đâu đó, có khi còn phải xuất động thám tử đi tìm về.”

Trang Tư Triển chính là mỉm cười, không có phát biểu bình luận gì.

Chuyện mong muốn bị ngoài ý muốn cắt ngang, hôm nay Trang Tư Triển cũng không nghĩ là có thể gặp mặt Lâm Tử Thông, anh nói với Kha Chấn Á: “Như vậy đi, dù sao thời gian còn dài, về sau bọn này chậm rãi làm quen cũng không muộn. Tổ đi về trước, nghe thử mấy bản thu âm. Đợi đến lúc họp chính thức chọn bài, có thể cùng với đồng nghiệp thảo luận một chút.”

“Tư Triển, hôm nay thật sự là không phải với cậu. Tổ phân phó tài xế đưa cậu về.”

Trang Tư Triển cười cười, cầm bản demo rời khỏi.

4. Chương 4

Sau khi Trang Tư Triển rời khỏi, vài nhân viên cùng tham gia kế hoạch quảng bá đĩa nhạc bắt đầu cùng nhau nghị luận.

“Sáng sớm nghe Kha tổng nói bạn học cũ của y anh tuần, quả nhiên không phải giả, tôi thấy, so với Tử Thông còn đẹp trai hơn.”

“Tử Thông còn có tính trẻ con, Trang tiên sinh đã hơn ba mươi tuổi, khí chất thành thục, hơn xa Tử Thông.”

“Anh ấy nói chúng ta cứ gọi thẳng tên thôi, Tư Triển, ui, tên thật sự là dễ nghe.”

“Người ta là công tử thế gia đó. Châu báu Trang thị là thương hiệu vàng, vang danh trong giới châu báu đó.”

“Tôi còn nghĩ anh ấy vừa nghe thấy ngày đầu tiên đến công ty, xe đã bị người khác lấy nhất định sẽ thiếu kiên nhẫn, ai ngờ sắc mặt anh ấy đối cũng không đổi một chút, khí định thần nhàn, còn đi an ủi thư ký, quả nhiên là trầm ổn mà.”

Ngay lúc những người này nghị luận, Hòa Minh đến, có người hỏi: “Đi tìm Tử Thông?”

“Uhm, đón được cậu ta sẽ có người báo với tôi.”

“Thật tình, Tử Thông rất không nể mặt Tư Triển.”

Lại có người hỏi đến, “Hòa Minh, anh là người đại diện của Tử Thông, anh nhất định hiểu biết Tư Triển hơn chúng tôi.”

“Còn nói gì nữa, tôi muốn điều tra một chút tư liệu về vị Trang tiên sinh này, cái gì cũng không tìm được.”

Hòa Minh gọi một ly cà phê, sau đó ngồi xuống cười nói: “Trang Tư Triển làm người rất cẩn thận, đương nhiên không dễ tra.”

“Nghe nói anh ấy tốt nghiệp học viện âm nhạc hoàng gia Anh quốc, là thật sao?”

Hòa Minh gật gù đầu, “Hoàn toàn chính xác. Tư Triển là cao thủ dương cầm trường phái classic, lúc trước từng nhận giải thưởng lớn ở Âu Châu. Sau khi đoạt giải, anh ấy cự tuyệt hết thầy phỏng vấn chụp ảnh.”

“Vậy anh ấy có hiểu về âm nhạc hiện hành không ? ”

Hòa Minh cười nói: “Anh ấy ở Mỹ trước sau ở cộng chín năm, đại học là học Williams College, lúc còn đi học anh ấy từng tham dự chế tác âm nhạc cho tổ kịch của trường, tốt nghiệp xong liền đầu nhập vào UE làm trợ lý chế tác, thay vài vị ca sĩ đang nổi lúc đó làm chế tác vài bài. Anh ta chuyên môn nghiên cứu âm nhạc của dân da đen, hiểu rõ tinh túy của R&B cùng với Jazz, mọi người nói xem, anh ấy có hiểu không ? Anh ấy thích yên tĩnh, không ưa quảng bá, trong giới rất nổi danh nhưng người bên ngoài lại không biết đến nhiều. Năm hai mươi tuổi anh ấy đi Anh, thi vào học viện âm nhạc Hoàng gia, sau khi tốt nghiệp thì sống ở Luân Đôn, đứng lớp với tư cách giáo sư ở mấy trường âm nhạc, nhàn rồi thì đến quán bar biểu diễn, tự mình sống an nhàn.” Nói xong, Hòa Minh lại thở dài: “Quen biết Trang Tư Triển, mới biết được cái gì gọi là ‘Phong lưu của người nghệ sĩ’(), phong độ nhàn nhã của anh ấy vượt xa rất nhiều người. Nếu không phải vì là bạn thân của tổng giám đốc Kha, lần này cũng không thể khuyên anh ấy ‘hạ sơn’ được. ”

() nguyên văn “ ” là “Thị chân nhân sĩ tự phong lưu”->”là người nghệ sĩ chân chính luôn có cái thú phong lưu của riêng họ”. Trà dịch cho nó thoát ý chút — Haizzzz không nên cảm thán, không nên cảm thán, biết là vậy nhưng lòng Trà vẫn không khỏi gào rú, vì cái gì tất cả các anh công của chị Tự đều là 1 khuôn với mấy mẫu người lý tưởng của Trà vậy ????? đập đầu vào bồn cầu

“Wao, cái này mới gọi là lưu danh hậu thế nha” có người kêu lên.

Có mấy nhân viên nữ nghe xong lời của Hòa Minh liền thấp giọng nói: “Mấy người vừa rồi chưa thấy đâu, lúc Trang tiên sinh đi ngang qua hành lang, tư thái kia thật sự phong độ có thừa.”

“Anh ấy là xuất thân thế gia, khí chất tự nhiên không tầm thường.”

“Giọng nói rất dịu dàng, khiến người say mê.”

“Lần này mở hộp, chúng ta đã thất lễ với anh ấy, anh ấy một chút cũng không tức giận, quá phong độ luôn, người lớn lên lại đẹp trai như vậy, tương mạo không chê vào đâu được.”

“Được rồi được rồi, không cần đối với chế tác gia mới tới hoa mắt ngây ngốc nữa. Trang gia có tiền như vậy, cũng sẽ không muốn con dâu như mấy cô đâu.”

“Cậu nói cái gì!”

“Kỳ lạ thật, anh ấy thích âm nhạc, tôi còn nghĩ đến người như anh ấy đáng lẽ phải có hứng thú với thiết kế châu báu mới phải.” Có nhân viên công tác tò mò hỏi.

Hòa Minh ở một bên nói tiếp: “Này có lẽ là do lí do cá thân thôi.”

“Châu báu Trang thị vô cùng nổi tiếng, mấy thương hiệu nổi tiếng quốc tế kia đều có cổ phần của Trang gia. Ai nha, về sau nghệ sĩ của công ty mình tham dự hoạt động, có phải có thể mời Trang gia tài trợ châu báu hay không nhỉ?”

Hòa Minh ở một bên xua tay nói: “Lời này của các người trăm ngàn lần đừng nói trước mặt Tư Triển. Anh ấy là nghệ sĩ, không phải là thương buôn châu báu.”

“A, đúng vậy đúng vậy, quá thất lễ rồi. Ai nha, đột nhiên đem đi so với Trang tiên sinh phong độ như vậy, chúng ta đều thành người tối cổ() mất rồi.” người vừa nói chuyện ban nãy lập tức toát ra thần sắc hối hận.

() ý là vừa thô kệch, xấu xí vừa đầu óc không thông minh (nên mới nói những lời đó)

Uống hết cafe trong ly, Hòa Minh lại tiếp một cuộc điện thoại, sau đó lộ ra thần sắc chán nản, “Tử Thông còn chưa tìm được.....”

“A, tính tình Tử Thông như vậy, chỉ sợ sẽ khiến Tư Triển nhần rất nhiều.”

Hòa Minh mỉm cười nói: “Tôi nhưng thật rất hy vọng, sau khi nhận thức một người bạn như Tư Triển, có thể khiến cho Tử Thông sửa đổi tính tình.”

“Hoàn cảnh trưởng thành bất đồng.....”

Người nói chuyện chỉ nói một nửa, ánh mắt Hòa Minh sắc bén đảo qua, người nọ lập tức tự giác ngậm miệng, biểu tình xấu hổ, sau đó lấy cớ mà rời khỏi gian trà nước.

Mấy công ty hay có mấy nơi để mọi người pha/rót nước uống á, cũng là nơi giải lao, nói chuyện phiếm.

Trang Tư Triển về nhà, mở máy tính, lần lượt nghe từng bản demo. Toàn bộ là công ty tuyển, demo làm đều là bản thô. Mơ hồ nghe qua một lần, Trang Tư Triển ghi lại mấy ca khúc anh cảm thấy hứng thú, lại mở lại nghe thêm lần nữa. Nghe đến khi trời tối, huyết thái dương có chút đau, Trang Tư Triển mới chịu tắt máy tính.

Làm một phần beefsteak cho bữa tối, Trang Tư Triển lại làm thêm mấy lát bánh mì bơ để ăn kèm. Ăn tối xong, anh đổ ra một ly rượu trái cây đã được làm lạnh trước đó, ngửi qua mùi đào thần nhiên của chất lỏng màu đỏ nhạt chứa trong ly thủy tinh, cảm xúc khẩn trương liền được thả lỏng.

Xem qua tin tức trên TV, Trang Tư Triển ngồi trên sô pha, mở ra tư liệu đem theo từ thư phòng ra đọc. Lúc đáp ứng bạn tốt bước chân vào WN, hợp đồng ghi chú rõ Trang Tư Triển chỉ phụ trách chế tác ca khúc trong sản phẩm mùa hè lần này của Lâm Tử Thông. Cũng không có ý dấn thân vào sự nghiệp giải trí, Trang Tư Triển tính làm xong việc này liền thương lượng để Kha Chấn Á ‘thả’ anh đi. Hy vọng có thể tạo ra sản phẩm xuất sắc để không phụ lại tín nhiệm của bạn thân, Trang Tư Triển đối với phần công việc mang tính tạm thời này rất nghiêm túc, trước đó làm đủ mọi nghiên cứu, bao gồm cả hiểu biết đối với con người của Lâm Tử Thông.

Vừa nhìn tư liệu trong tay, Trang Tư Triển vừa nghĩ đến chuyện đã xảy ra hôm nay.

Lâm Tử Thông này, trung học còn chưa học xong, gia đình mồ côi cha, đến năm mười sáu tuổi vì mẹ sinh bệnh nặng mà phải thôi học. Lúc làm việc ở quán bar thì vô tình được người đại diện hiện tại phát hiện, kí hợp đồng với WN. Công ty tốn bốn năm thời gian để bồi dưỡng cậu. Một tay đàn dương cầm của cậu cũng là trong bốn năm này học được, thiên phú khiến cậu hiện tại đã được fan hâm mộ dành tặng danh hiệu “Hoàng tử dương cầm”, có thể thấy được tài nghệ không phải thường. Lâm Tử Thông thật sự là rất có tài năng âm nhạc, có thể tự mình sáng tác, lúc ra mắt năm hai mươi tuổi, album đầu tay cũng đã có lượng tiêu thụ không tồi, hiện tại đã là một tiểu thiên vương.

Nhìn ảnh chụp Lâm Tử Thông trong tay, Trang Tư Triển nghĩ Lâm Tử Thông năm nay đã là hai mươi lăm tuổi, anh lại không khỏi nhớ đến chính mình năm hai mươi lăm tuổi..... Trong đầu hiện lên rất nhiều chuyện lung tung, ý nghĩ Trang Tư Triển lập tức bị cắt ngang, anh thu dọn lại văn kiện trong tay.

5. Chương 5

Buổi tối, Lâm Tử Thông ở tại biệt thự Thạch Úc, lúc Hòa Minh đến, Lâm Tử Thông còn đang ở phòng nhạc phía dưới đánh đàn, nghe được Hòa Minh tiến vào, cậu cũng không thèm quay đầu lại.

Hòa Minh nhìn bóng dáng Lâm Tử Thông, muốn mở miệng nói nhưng lại không thể thốt nên lời, giáo huấn cậu ư? Cậu hái ra tiền cho công ty đó, hẳn làm sao có tư cách mà đi giáo huấn cậu. Nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng nói: “Cậu hôm nay..... quá tùy hứng rồi.”

Lâm Tử Thông vẫn một mực đánh đàn, mãi đến khi bản nhạc kết thúc, cậu mới chậm rãi mở miệng, “Tôi nghĩ trong lòng anh phải hiểu hơn ai khác mà. An bài lịch trình vào ngày hôm nay cho tôi vốn là lỗi của anh.”

“Hôm nay là ngày cậu gặp người chế tác mới, cậu bỏ công việc, tôi không nói nhưng lại lấy xe của người ta mà chạy trốn, người ta sẽ nghĩ thế nào?”

“Tôi thèm quan tâm hần nghĩ cái gì! Thiếu gì người chế tác chứ, tôi chẳng lẽ không biết tự mình chế tác hay sao? Vì sao lại cần mời người lạ hoặc lạ hươu đến quản tôi!”

Hòa Minh vốn định giải thích “Trang Tư Triển không phải đến quản cậu” nhưng suy nghĩ một chút lại ngậm miệng, một lát sau hần mới nói: “Cậu hôm nay như vậy, sau này Tư Triển ở công ty cũng sẽ không có mặt mũi với người khác.”

“Đó là chuyện của hần.”

Trao đổi chẳng thể có kết quả gì, Hòa Minh cũng phải đi, trước khi xoay người hần nói thêm: “Về sau nếu muốn đi..... nhớ rõ nói một tiếng với tôi.”

Lâm Tử Thông vẫn không quay đầu lại, một mực đưa lưng về phía Hòa Minh, giọng điệu lười biếng nói: “Sớm nói với anh rồi, nửa năm một lần, đều như vậy. Lần sau lúc an bài lịch trình cho tôi, tự anh nên nhớ kĩ ngày này.”

Ngày hôm sau đi làm, công việc là lại phải họp, thảo luận về vấn đề tuyển bản thô của ca khúc để đem vào album, đến lúc này rồi thế nhưng Trang Tư Triển vẫn không nhìn thấy Lâm Tử Thông.

Lâm Tử Thông nói cậu không thoải mái, không muốn đến.

Đối với vị đại minh tinh này, Trang Tư Triển đã từng nghe qua, đương nhiên không lấy gì làm kì lạ, chỉ đơn giản mỉm cười đem kế hoạch mà anh đã soạn kỹ cho toàn thể nhân viên xem rồi cùng nhau thảo luận.

Họp xong, Hòa Minh liền giải thích với Trang Tư Triển, Trang Tư Triển cười nói: “Tôi nghĩ rất nhiều hoạt động của cậu ấy toàn là sắp xếp từ ba tháng trước rồi. Hiện tại là giai đoạn chế tác, cũng khó có ngày rảnh để cậu ấy tự do sử dụng, cứ để cậu ấy nghỉ ngơi. Mấy bản demo đã chọn nhờ anh chuyển đến cho cậu ấy nghe thử, tôi tin cậu ấy tự mình có chủ trương.”

Về đến nhà, Trang Tư Triển ngồi ở ban công ngắm biển, mặt trời chiều ngã về tây, làn gió biển mang theo chút vị mặn, nghĩ đến công việc sau khi mình về nước, Trang Tư Triển có chút phiền não. Nói không tức giận là thật, nhưng muốn nói trong lòng Trang Tư Triển không có chút phản ứng thì đương nhiên là không hợp lý chút nào. Hai lần bị Lâm Tử Thông chống đối ra mặt, nhiều ít gì anh cũng cảm thấy có chút khó chịu. Cái này gọi là ra oai phủ đầu sao? Anh không rõ. Trang Tư Triển biết Lâm Tử Thông có hai album là tự cậu chế tác, nhưng cùng người khác hợp tác cũng đâu phải chuyện mất mặt gì.

Lâm Tử Thông rốt cuộc đang trốn tránh cái gì? Thật sự ghét mình đến vậy sao? Trang Tư Triển không khỏi tự hỏi, cũng nghĩ đến đủ loại tin tức đọc được trên báo, Trang Tư Triển cảm thấy Lâm Tử Thông này thật đúng là y như lời người khác nói, kiêu ngạo tự phụ không coi ai ra gì. Người như vậy.....cũng thực hiếm thấy.

Bước đầu quyết định chọn 20 bài hát, nhưng concept của album còn phải nghe một chút ý kiến của Lâm Tử Thông vậy mà Trang Tư Triển vẫn chưa gặp được cậu. Mấy ngày nay, Lâm Tử Thông không phải nói thân thể không thoải mái thì là còn bận việc, phải ghi hình, nhận phỏng vấn, chụp quảng cáo. Trang Tư Triển luôn cảm thấy cậu là đang lảng tránh anh.

Trang Tư Triển ngồi trong văn phòng của mình, nhìn lịch bàn, lại xem biểu đồ tiến độ công việc anh đã chuẩn bị kĩ càng trong máy tính một lần, không khỏi nhũu chặt đầu mày. Theo kế hoạch, đĩa nhạc sẽ đưa ra thị trường vào khoảng giữa tháng 7, bây giờ cũng đã là giữa tháng 3, chỉ có 4 tháng, cho dù đã chọn xong ca khúc, nhưng từ giai đoạn thu âm, chỉnh sửa, hòa âm, phối khí đến giai đoạn tiền quảng bá để đưa ra thị trường, giữa những việc đó còn có rất nhiều công đoạn phức tạp khác cần phải làm, bất kể một người nào làm hao phí thời gian đều ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch. Nhân vật chính không hợp tác, mọi người chỉ có thể lo lắng suông mà không có cách nào.

Lúc sắp tan tầm, Hòa Minh tìm đến Trang Tư Triển, đưa cho anh một tấm vé.

“Đại nhạc hội?”

Hòa Minh gật đầu, nghiêm túc nhìn thẳng vào Trang Tư Triển, ngữ khí thập phần thành khẩn, “Ồ giảng đường đại học. Đây là một buổi giao lưu nhằm đáp lại tình cảm hâm mộ của khán giả thôi, chỗ ngồi không nhiều. Tử Thông hát chính, 5 bài, mời anh đến nghe một chút.”

Trang Tư Triển gật gù đầu, “Được, tôi sẽ đến.”

Trên đường đến trường đại học kia, Trang Tư Triển luôn luôn mãi suy nghĩ.

Trang Tư Triển biết Lâm Tử Thông là một tay Hòa Minh ‘khai quật’ ra, từ lúc mới ra mắt đến giờ tính ra họ cũng đã quen nhau năm năm. Hòa Minh cho Trang Tư Triển một loại cảm giác lạnh nhạt rất sâu, anh không ngờ Hòa Minh thì ra cũng có tâm hộ chủ đến vậy. Lâm Tử Thông xuất thân hàn vi, Hòa Minh không cho bất luận kẻ nào nhắc đến chuyện này. Đúng kiểu ‘anh hùng không hỏi xuất thân’. Trước mặt người khác Hòa Minh đối với Lâm Tử Thông có chút nghiêm khắc, nhưng Trang Tư Triển thấy Hòa Minh có thể dụng tâm mà hòa hoãn quan hệ giữa anh và Lâm Tử Thông như vậy, xem ra Hòa Minh là thay Lâm Tử Thông suy nghĩ.

Sau khi đi vào hội trường, Trang Tư Triển tìm một vị trí ở góc khuất nhất ngồi xuống. 7h30, buổi biểu diễn bắt đầu, fan hâm mộ ở dưới bắt đầu la hét chói tai.

Đến khi buổi biểu diễn đã tiến hành được một nửa, trong lòng Trang Tư Triển vẫn âm thầm bình luận về mấy ca sĩ đang hát trên sân khấu: Giọng có hơi không ổn định, dàn nhạc hôm nay cũng không được, không đủ trôi chảy, không đủ kích thích, phối hợp cũng không ăn ý lắm. Nhìn nhìn đồng hồ, Trang Tư Triển chờ Lâm Tử Thông lên sân khấu.

Khoảng 9h, Lâm Tử Thông lên đài. Đây là lần đầu tiên Trang Tư Triển nhìn thấy vì ngôi sao nổi tiếng này gần như vậy.

Lâm Tử Thông trên sân khấu, áo thun trắng đơn giản kết hợp với áo khoác da màu đen, trên quần bò màu đen có rất nhiều chỗ xé rách. Cậu cầm một câu guitar điện, đứng trên sân khấu vừa đàn vừa hát.

Thờ ơ lạnh nhạt, Trang Tư Triển không thể không thừa nhận, Lâm Tử Thông thật là một cậu trai thực anh tuấn.

Lâm Tử Thông không giống như những thần tượng ngôi sao khác, cậu không nhuộm tóc, mái tóc màu đen bồng bềnh nhẹ nhàng, tóc mái khá dài, che khuất đi nửa tầm mắt, tùy động tác di chuyển của cậu khi hát mà tung bay, sau đó lại nhẹ nhàng rũ xuống. Lâm Tử Thông có một đôi mắt đen tuyền như bầu trời đêm, cho dù người ngồi ở góc khuất cũng cảm nhận được ánh mắt của cậu, sáng mũi cao thẳng, dung mạo tuấn tú, cằm hơi gầy, hình dáng môi cực kì xinh đẹp, loại hình này của cậu chính là loại có thể khiến cả đàn ông cùng phụ nữ cam tâm tình nguyện mà si mê. (anh đánh giá ca sẽ hay đánh giá zai bao dзі anh ==)

Trên sân khấu, Lâm Tử Thông hát hết một bài lại tiếp tục bài khác, từ nhạc chậm đến những ca khúc tiết tấu nhanh, lại hát thêm một bài hát rock rất sôi nổi. Fan hâm mộ không ngừng hét chói tai, giống như có lốc xoáy quét qua, cơ hồ muốn tung cả nóc hội trường. Chính là trong hoàn cảnh ồn ào như vậy, Trang Tư Triển vẫn dùng đôi tai chuyên nghiệp của anh để nghe giọng hát của Lâm Tử Thông. Trang Tư Triển đã sớm nghe qua đĩa của Lâm Tử Thông từ lâu rồi, tuy nhiên hiện tại kĩ thuật quá mức tiên tiến, kiểu giọng hát gà vịt gì thông qua một loáng chỉnh sửa đều thành hoàn mỹ không tỳ vết, không thể đánh giá chuẩn xác được. Hiện tại nghe hát live thể này, luận về kĩ thuật hát anh đánh giá Lâm Tử Thông được 75%, luận về khả năng biểu diễn, Lâm Tử Thông được 90%. (mấy bạn fan idol khác không vừa ý đánh giá này có thể

bỏ qua đừng đọc... Aigooo em đồng ý với Triển ca, nói thiệt không tỏ ý khích bác nhưng sau cái thể hệ DBSK với sj xong là e chả nuốt nổi mấy bé ca sê Hàn quốc bây giờ hát live, nghe cứ như hiệp *** âm nhạc -)

Trang Tư Triển vẫn cảm thấy Lâm Tử Thông chỉ là một idol, cho dù cậu biết sáng tác đi chăng nữa trong cảm giác của Trang Tư Triển vẫn là còn khá nhiều thiếu sót. Nghe hát live xong, anh phát hiện thanh tuyến của Lâm Tử Thông hơi mỏng, nếu đã huấn luyện bốn năm rồi mà vẫn như thế, vậy chứng tỏ là không có khả năng đột phá thêm. Nhưng điều khiến Trang Tư Triển kinh ngạc là khả năng biểu diễn của Lâm Tử Thông, Lâm Tử Thông sở hữu sự sống động cực kì của sân khấu, có khả năng thu hút ánh nhìn của người khác, có loại mị lực khổng lồ chế toàn bộ khán đài, vũ đạo cũng vô cùng tốt.

Từ trong tiếng hát của Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển có thể nghe ra được dụng tâm cùng tình cảm mà cậu bỏ vào ca khúc, Trang Tư Triển cảm thấy điểm này phi thường quan trọng. Ca hát phải có tình cảm, nếu không thì không thể nào cảm động được người nghe. Lắng nghe bài hát nhẹ nhàng mà Lâm Tử Thông đang vừa ôm đàn guitar chơi vừa hát trên kia, Trang Tư Triển có thể cảm giác được tình yêu của cậu đối với âm nhạc, đối với ca hát, phần tình cảm này không chỉ là từ tiếng hát mà còn là từ cả con người cậu toát ra. Trên sân khấu, cậu dường như đang tỏa sáng rực rỡ như mặt trời.

Nghe qua bài hát của Lâm Tử Thông, trong cảm nhận của Trang Tư Triển, Lâm Tử Thông vẫn là một người kiêu ngạo tự mãn đầy mình. Đồng thời, Trang Tư Triển lại cảm thấy thân là người làm âm nhạc, không có một chút kiêu ngạo đó cũng không được, Lâm Tử Thông giờ này ngày này quý vì tiểu thiên vương, cậu lại trẻ tuổi như vậy, tự phụ tự mãn cũng không có gì quá. Cậu tự tin với âm nhạc của bản thân cậu, điểm này Trang Tư Triển rất ngưỡng mộ.

Xem xong buổi diễn, Trang Tư Triển lặng lẽ rời đi. Về nhà, anh mở ra văn kiện chứa tư liệu của Lâm Tử Thông, nhìn lại một lần, ấn tượng nguyên bản đối với con người Lâm Tử Thông có chút đổi mới.

“Hôm nay cậu tại sao lại không đến công ty?” Hòa Minh ở trong phòng nhạc của Lâm Tử Thông chất vấn cậu.

“Anh phiền quá đi!” Lâm Tử Thông vò rối mái tóc của cậu, ngữ khí thực không kiên nhẫn.

“Cậu không phải là không muốn ra album này nữa chứ?”

“Không phải.”

“Cậu không phải định từ đầu đến cuối không gặp mặt Trang Tư Triển luôn chứ?”

“Không phải.”

Hòa Minh thực bất đắc dĩ thở dài, “Thật sự là cũng bị cậu làm tức chết rồi, cậu rốt cuộc đang sợ anh ấy cái gì đây?”

Lâm Tử Thông mạnh ngẩng đầu, đôi mắt đen lách xẹt qua hàn quang, “Tôi làm quái gì mà phải sợ hắn! Tôi chỉ là nghĩ đến hắn trong lòng liền không thoải mái, tôi không muốn nhìn thấy hắn.”

“Cậu rốt cuộc là đang làm trò quỷ gì đây?”

“Anh không cần xen vào.”

Hòa Minh dở khóc dở cười ngồi xuống khuyên, “Tư Triển là thật tâm muốn làm tốt album này, nếu cậu đến họp, nghe qua ý kiến của anh ấy với ca khúc, hòa âm, cùng với mở rộng quảng bá, tôi tin cậu nhất định sẽ thích anh ấy. Anh ấy có xuất thân từ học viện âm nhạc thật, cũng là người theo trường phái cổ điển thật, nhưng mấy điều này không có nghĩa anh ấy không hiểu cách làm sao để bán được album. Hiện tại kinh tế trì trệ, có một nhân tài học từ âm nhạc đến kinh doanh như vậy đến chế tác cho cậu, tôi không nhìn ra được rốt cuộc là anh ấy có chỗ nào khiến cậu không hài lòng nữa.”

“Anh sao lại nói thay cho hắn thế chứ!” Lâm Tử Thông thực không hài lòng nói.

“Bởi vì tôi biết anh ấy là vì tốt cho cậu.”

Nghe câu này, sắc mặt Lâm Tử Thông thay đổi, cậu liếc nhìn Hòa Minh, cắn môi không lên tiếng.

Hòa Minh đứng lên, “Đi theo tôi đến khách sạn Lệ Hoa. Hôm nay có một tiệc rượu của thương hiệu châu báu, Trang Tư Triển thân là cháu đích tôn của Trang gia nổi danh, không thể không đến, cậu đến đó sẽ gặp được anh ấy.”

“Hừ, hẳn đi bán châu báu là được rồi, chơi cái gì âm nhạc.” Miệng nói như vậy, Lâm Tử Thông cuối cùng vẫn là bị Hòa Minh kéo lên xe.

6. Chương 6

Đến buổi tiệc, Lâm Tử Thông vẫn ẩn mình trong góc tối, không làm cho bất luận kẻ nào phát hiện ra cậu, cậu muốn trộm quan sát Trang Tư Triển một chút.

Trang Tư Triển đi theo chú của anh đến tiệc rượu này, tham gia buổi tiệc có rất nhiều người quen của Trang gia, không hiểu thế nào mà Trang Tư Triển liền bị mọi người vây quanh tán chuyện.

Mắt lạnh nhìn Trang Tư Triển giữa đám người, trong lòng Lâm Tử Thông âm thầm bình phán thẩm mỹ thời trang của anh. Hôm nay Trang Tư Triển vẫn mặc áo sơ mi trắng kết hợp với vest đen, anh không đeo cravat, chỉ thắt một chiếc nơ màu đen nơi cổ áo, túi áo vest lộ ra một góc khăn tay được xếp tỉ mỉ màu cà phê, gương mặt anh mày kiếm mắt sáng, anh tuấn bất phàm, có một phần khí chất hơn người, đứng chung với một đám người lại muôn phần nổi bật. Lâm Tử Thông từng xem qua ảnh của Trang Tư Triển, hiện tại nhìn thấy người thật, cậu không khỏi thầm tán thưởng một tiếng ‘đẹp’ ở trong lòng.

Không muốn nhận thua, Lâm Tử Thông tiếp tục quan sát, rất nhanh cậu liền phát hiện Trang Tư Triển không am hiểu lắm phép xã giao, ngẫu nhiên sẽ để lộ ra một nụ cười vô cùng hồn nhiên, tựa hồ vẫn còn mang chút nét sinh viên, không khỏi âm thầm cười trộm. Nhìn nhìn, Lâm Tử Thông lại phát hiện, Trang Tư Triển tuy không nói chuyện nhiều nhưng thái độ hiền hoà, bộ dáng ung dung, không cố ý, không giả tạo, không miễn cưỡng, thoái mái tự nhiên, hào phóng khéo léo.

Lâm Tử Thông biết Trang Tư Triển là thế gia công tử, cũng biết anh có học vấn, nhưng cậu vẫn cảm thấy xuất thân từ dòng tộc kinh doanh châu báu, Trang Tư Triển hẳn là một người thích tiền, cậu cảm thấy anh không xứng để nói về âm nhạc. Tuy nhiên khi nhìn thấy con người thật của Trang Tư Triển, Lâm Tử Thông lại bỗng nhiên cảm thấy Trang Tư Triển không giống con người của âm nhạc, mà giống như một giáo sư đại học vậy. Lâm Tử Thông không khỏi nghĩ tới những gì mà Hòa Minh đã nói với cậu: « Phúc có thi thư khí tự hoa, nhân đến vô cầu phẩm tự cao »()

()Người có phúc là người có sách vở, không khí cũng sẽ đẹp như hoa, con người đạt đến độ không dục niệm thì phẩm chất sẽ tự nhiên mà cao quý.

Đã nghĩ là sẽ mang theo ánh mắt khinh bỉ ra về nhưng đến cuối cùng Lâm Tử Thông là mang theo thưởng thức cùng mê hoặc mà lặng lẽ rời khỏi buổi tiệc này. (hai anh toàn lên quan sát nhau thôi, chờ ới con tым fangirl của e nó sắp rụng rồi nè T^T)

Từ buổi tối diễn ra tiệc rượu đến nay đã qua một tuần rồi mà Lâm Tử Thông vẫn không chịu cùng Trang Tư Triển gặp mặt, công việc giao cho cậu, cậu sẽ làm nhưng công ty thì một mực không chịu đến.

“Cậu vẫn không đến công ty, mỗi ngày ngâm mình ở dưới tầng hầm đánh đàn, cậu rốt cuộc là muốn cái gì? Demo đưa đến cậu đã nghe chưa vậy ? Rốt cuộc là muốn chọn bài nào ? Nếu cậu không có ý kiến, chúng tôi liền làm theo ý kiến của Tư Triển đấy.” Hòa Minh đứng sau lưng Lâm Tử Thông nói, tức đến thở hổn hển, “Cậu không phải đã thấy anh ta rồi sao, hẳn là sẽ không lại chán ghét người ta chứ.”

Lâm Tử Thông quay đầu, liếc Hòa Minh một cái, “Tôi tự ti, được chưa ?”

“Cậu đang nói cái gì?”

“Tôi nói, tôi đứng trước mặt Trang Tư Triển sẽ tự ti, cái này đủ rõ ràng chưa ?” Lâm Tử Thông nói xong, đem một chân đặt lên cái ghế khác, cầm lấy tạp chí trên sofa lật lật.

“Cậu cho rằng Tư Triển là loại người sẽ chia người khác theo cấp bậc rồi đối đãi tùy thời sao ?”

“Đương nhiên không, tôi biết anh ta nhất định sẽ cho rằng mỗi người từ nhỏ đều ngang hàng.” Lâm Tử Thông dùng ngữ khí mang theo một tia trêu chọc đáp.

Giọng điệu của Hòa Minh cũng bắt đầu nghiêm túc, “Vậy cậu là có ý gì ?.”

Lâm Tử Thông bỏ tạp chí trong tay xuống, đứng lên, “Ý của tôi là tôi không có ý gì hết, muốn nghỉ ngơi, anh về đi.”

Nhân vật chính vẫn không chịu hiện thân, Trang Tư Triển cũng không có ý định đến gặp cậu, vì cũng không ảnh hưởng đến tiến độ chế tác, cuối cùng cấp cao của công ty quyết định chọn mười ca khúc. Trang Tư Triển dùng MIDI() trên máy tạo ra một bản sao chép giao cho Hòa Minh, nhờ hân chuyển cho Lâm Tử Thông nghe.

() MIDI : là cụm từ viết tắt của Musical Instrument Digital Interface, có nghĩa là Giao Diện Số Hoá Nhạc Cụ. Đó là một giao thức truyền thông tin âm nhạc theo chế độ thời gian thực.

Sau khi Lâm Tử Thông nghe xong, lại giở ra thói xấu, yêu cầu sửa đổi, lại còn nói ca khúc mang phong vị Trung Quốc trong album còn thiếu, yêu cầu điều chỉnh lại phong cách, làm cho dàn staff sắp tiến vào giai đoạn “chuẩn bị” người ngã ngựa đổ.

Kha Chấn Á cùng Hòa Minh đều nghĩ Trang Tư Triển sẽ không vui, không ngờ Trang Tư Triển một chút cũng không có, anh lại viết lại một phần báo cáo khác, liệt kê rõ ràng ra nguyên nhân lựa chọn từng ca khúc cùng với lý do sắp xếp thứ tự các ca khúc trong album, lại tiếp tục phân tích giai điệu của từng bài, từ âm sắc của nhạc khí, âm vực, hòa âm phối khí, cho đến chất giọng cùng với cảm âm của Lâm Tử Thông một cách rõ ràng.

Lâm Tử Thông nhìn bảng phân tích mà Hòa Minh giao cho cậu, ở trên sofa ngồi yên thật lâu.

“Đi, đến công ty, cùng Tư Triển nói chuyện đàng hoàng, cậu sẽ học được rất nhiều thứ. Anh ấy là thật tình muốn làm ra một album chất lượng, không chỉ có bán chạy mà thôi. Cậu đừng hiểu lầm anh ấy” Hòa Minh nhẹ nhàng khuyên Lâm Tử Thông.

“Không, không đi.” Lâm Tử Thông lấy bản phân tích che mặt lại.

Một buổi tối vài ngày sau, Trang Tư Triển cùng mấy đứa em họ hẹn nhau ăn cơm, bọn họ chọn một nhà ăn chỉ có hội viên cao cấp mới có thể vào, tại nơi này mọi người mới có thể thoải mái được. Trong lúc ăn uống liền nói đủ chuyện trên đời, cả nhà tán gẫu rất vui vẻ. Đến khi Trang Tư Triển đi toilet, đi ngang qua một gian phòng, theo khe cửa khép hờ, anh nhìn thấy Lâm Tử Thông ngồi ở trong. Không muốn bị phát hiện, Trang Tư Triển cũng không nhìn kỹ, vội vàng đi qua.

Lúc trở lại, Trang Tư Triển kiểm chế không được hiểu kỳ đối với Lâm Tử Thông, vẫn là trộm nhìn qua một chút, khe cửa ban nãy vẫn chưa đóng chặt, Trang Tư Triển cảm thấy đây có lẽ là một bữa ăn xã giao, anh nhìn thấy Lâm Tử Thông ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên mập mạp, hai người đang uống rượu.

Trang Tư Triển có thể nhìn thấy biểu tình ‘có lệ’ trên mặt Lâm Tử Thông, anh không khỏi phỏng đoán đến lúc hai người họ chính thức đối mặt, Lâm Tử Thông có thể có biểu tình như thế này hay không. Để ý thêm một chút, Trang Tư Triển lại phát hiện trên mặt Lâm Tử Thông không chỉ có ‘có lệ’ mà còn toát ra một loại bất đắc dĩ cùng thống khổ, còn đang cảm thấy kỳ quái, Trang Tư Triển liền nhìn thấy gã mập kia bùng ly rượu đầy đến bên miệng Lâm Tử Thông, một tay khác khoác lên vai cậu, làm động tác vuốt ve, còn ánh mắt của gã thì đang thêm khát nhìn vào cổ áo sơ mi rộng của Lâm Tử Thông.

Trong khoảnh khắc, trong lòng Trang Tư Triển lạnh xuống, vội vàng xoay mặt rời đi. Anh trở về gian phòng của mình, sợ rằng biểu tình thất thố sẽ bị mấy đứa em phát hiện, anh lặng lẽ hít sâu để ổn định tâm tình. Biết loại chuyện này trong cái vòng luẩn quẩn mang tên giải trí là không thể nào tránh khỏi, những chuyện còn hơn thế nữa cũng rất nhiều, nhưng mà tận mắt chứng kiến vẫn khiến cho trong lòng Trang Tư Triển khó chịu.

Ăn cơm xong, Trang Tư Triển đi sau cùng, nói anh còn có việc, bảo mấy đứa em họ về trước.

Ngồi trên xe, trong đầu Trang Tư Triển chỉ có hình ảnh bàn tay kia vuốt ve bả vai đơn bạc của Lâm Tử Thông, điều này khiến dạ dày của anh dâng lên cảm giác ưng tức, tâm tình lung tung cực kỳ.

Nghe được âm thanh cửa kính xe bị gõ, Trang Tư Triển ngẩng đầu, nhìn thấy Hòa Minh đang đứng ngoài xe.

“Tôi nhìn thấy anh.”

Nghe thấy câu này của Hòa Minh, Trang Tư Triển cúi đầu, một lát sau anh nói: “Tôi cũng không ý.....”

“Tôi hiểu.” Mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ, Hòa Minh thở dài một hơi, ánh mắt nhìn chăm chú vào tiền phương, “Tôi lúc đó cũng có mặt. Nếu có thời gian, tôi muốn nói với anh một chút, tôi không hy vọng anh hiểu lầm Tử Thông.”

Trang Tư Triển xua tay, anh không muốn xen vào chuyện riêng của người khác, “Không, đối với tôi sở thích của người khác không ảnh hưởng gì đến giao tiếp cả. Anh không cần bận tâm, vừa rồi là tôi vô tình thôi, thật sự. Tôi đối với con người Lâm Tử Thông không có chút thành kiến gì.”

“Xin cho tôi một chút thời gian.”

Thấy thái độ của Hòa Minh chân thành khẩn thiết, Trang Tư Triển hướng hân gặt gặt đầu.

Hòa Minh chậm rãi bắt đầu nói, “Tử Thông đi ra xã giao là chuyện không có biện pháp, đủ loại tài trợ, đầu tư, bọn họ chính vì ngôi sao mà đến, không thể cầm tiền quăng ra rồi không để ý tới. Thân ở trong vòng xoáy này, có một số chuyện tránh không được. Tuy nhiên, xin hãy tin tưởng tôi, Tử Thông không phải người như vậy. Cậu ấy xuất thân nghèo khó, sẽ khiến người khác hiểu lầm rằng cậu ấy không từ thủ đoạn hướng về phía cao, vì thành danh, vì tiền, cái gì cũng làm, kỳ thật cũng không phải.”

“Năm đó, Tử Thông vì kiếm tiền cho mẹ nằm viện, mới cùng WN lý hợp đồng, cơ hồ có thể nói là bán thân cho công ty. Cậu ấy lớn lên xinh đẹp, lúc chưa ra mắt cũng đã có nhiều người để ý đến. Cậu ấy không chịu, thà rằng tự mình chịu khổ. Có người từng đồng ý, chỉ cần Tử Thông đồng ý, lập tức ra cái giá trên trời để muốn cậu ấy, cậu ấy cự tuyệt, người kia có quyền, có thể, đem Tử Thông lừa đến khách sạn muốn cưỡng bức cậu ấy, Tử Thông đã nhảy từ tầng ba xuống.....” Nói đến đây, Hòa Minh lộ ra một nụ cười nhợt nhạt, “Người kia thật sự là nghĩ đến tình thế bất buộc, cho nên không có đặt phòng ở tầng cao. Tử Thông bị gãy hai xương sườn, xương đùi, nằm viện nửa năm. Hiện tại trong đùi cậu ấy vẫn còn một cây inox, cậu ấy chính là dùng cái chân như vậy để nhảy trên sân khấu.”

Nghe đến đó, Trang Tư Triển giật mình xoay qua nhìn Hòa Minh, trong mắt đều là kinh ngạc cùng rối rắm.

Hòa Minh tiếp tục nói, “Nếu anh hiểu Tử Thông nhiều một chút sẽ biết, cậu ấy là một người rất cương liệt, thà làm ngọc vỡ cũng không chịu khom lưng. Cậu ấy kiên cường mà đơn thuần, đơn giản, thường thường làm đến chính mình bị rơi vào hoàn cảnh đầu rơi máu chảy. Đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, thời gian dài trôi qua, chính bản thân cậu ấy cũng hiểu không có khả năng bắt những người kia không chạm vào cậu ấy. Tôi nói như vậy, anh đừng cười, nếu nắm tay một chút hoặc ôm vai vài cái có thể làm cho quan hệ song phương dịu đi, lui một bước nhỏ này là chuyện tất yếu. Tử Thông cũng không muốn vì cậu ấy mà mang đến phiền toái cho công ty, gây nên thù hận không đáng có, đến hiện tại này, cậu ấy cũng dần thỏa hiệp. Công ty sẽ bảo vệ cậu ấy.”

Trang Tư Triển nhẹ giọng nói: “Tôi hiểu được. Tôi biết anh đối xử tốt với cậu ấy. Tôi đối với anh, Tử Thông cùng Chấn Á đều hoàn toàn tín nhiệm.”

“Tôi biết anh là người hiểu chuyện.” Hòa Minh nhẹ giọng nói, cúi mắt, trên nét mặt toát ra một phần bất đắc dĩ.

Trang Tư Triển vỗ nhẹ vai Hòa Minh, “Trễ rồi, tôi đưa anh về.”

7. Chương 7

2 chữ chính thức gặp nhauoooooooooooooooo rồi tung bông

Tiến Hòa Minh đến nơi, Trang Tư Triển về nhà, ngồi trước bàn làm việc, anh kiểm lòng không được lại lấy tư liệu của Lâm Tử Thông ra xem. Ngón tay lướt qua dung mạo tuần lã của Lâm Tử Thông trên ảnh chụp, Trang Tư Triển bắt đầu trầm ngâm. (anh xem đến nghiệm rồi a =, em đoán đến 2 người gặp nhau thì cái xấp vắn kiện đó nó cùng nát như -)

Trang Tư Triển cảm thấy cái nhìn của anh về Lâm Tử Thông lại thay đổi, anh tin tưởng cũng như hiểu rõ và cảm giác được Lâm Tử Thông không phải là người thích trêu cao nhưng đối với một mặt cá tính cương liệt như vậy của Lâm Tử Thông thì anh quả thật là bất ngờ. Trang Tư Triển vẫn cho rằng, lẩn lộn trong thế giới hỗn loạn này lâu, Lâm Tử Thông hẳn là cũng có bản lĩnh lá mặt lá trái, không ngờ thì ra cậu lại kiêu ngạo, đơn thuần và quật cường như vậy. Trang Tư Triển không khỏi muốn đến gần Lâm Tử Thông hơn một chút, nhìn rõ ràng hơn một chút.

Lâm Tử Thông là một tổ hợp mâu thuẫn và khó hiểu trong mắt Trang Tư Triển, vốn dĩ anh định nếu như Lâm Tử Thông không muốn gặp anh, anh cũng sẽ không miễn cưỡng, hiện tại, Trang Tư Triển thay đổi suy nghĩ.

—

Nghe được có người gõ cửa, Lâm Tử Thông cảm thấy kỳ quái, người nào sẽ tới chỗ của cậu chứ? Hòa Minh có chìa khóa, nhân viên công tác bình thường đều là khi có việc cậu phân phó mới đến. Mang theo tò mò, cậu đi ra mở cửa.

“Là anh!”

Nhìn người đàn ông đứng ngoài cửa, Lâm Tử Thông giật mình.

Lần đầu tiên Trang Tư Triển cùng Lâm Tử Thông gặp mặt ở khoảng cách gần như vậy.

Hai cặp mắt như sao trời tròng nhau nửa ngày, Trang Tư Triển mới lộ ra một nụ cười ôn hòa, “Sao vậy, cậu định không cho tôi vào sao?”

Lâm Tử Thông trầm mặc một chút, mang theo biểu tình không cam tâm mà buông lỏng cánh tay chặn cửa xuống.

Phát hiện Trang Tư Triển là mang theo một cái vali to dùng bước vào, Lâm Tử Thông ngăn ra, kêu lên: “Anh đây là có ý gì?”

“Chuyển lại đây ở với cậu.”

“Cái gì!” Lâm Tử Thông hung hăng nhìn thẳng Trang Tư Triển, ở trong lòng kinh ngạc người đàn ông trước mắt này cứ nhiên có thể đem chuyện không hề có chút đạo lý nào mà nói ra như kiểu ‘cậu ăn cơm chưa?’ như vậy.

“Anh làm trò khỉ gì vậy chứ!?”

Trang Tư Triển nhìn thoáng qua vali, cười nói: “Tôi đã nói rõ với Chấn Á, bọn họ đều đồng ý. Người chế tác cùng ca sĩ vì muốn cho ra một album chất lượng, ở cùng nhau để dễ dàng trao đổi hơn, việc này rất tốt nha.”

“Ai muốn ở cùng với anh chứ!”

“Cậu.” Trang Tư Triển nhìn quanh một chút phòng khách của Lâm Tử Thông, gật gật đầu, “Trang hoàng không tồi. Hòa Minh nói cho tôi biết tầng hầm ở đây chính là một phòng làm việc, có phòng cách âm cùng với phòng luyện giọng, phi thường tốt. Đúng rồi, phòng cho khách ở chỗ nào, tôi muốn sửa sang lại hành lý trước.”

“Không cho anh ở!! Anh đi ra ngoài cho tôi!” Lâm Tử Thông gấp đến độ xoay quanh, nhào đến kéo Trang Tư Triển, một bộ dáng con mèo nhỏ bảo hộ lãnh địa.

Trang Tư Triễn rất thoải mái mà ngồi lên sofa, “Đã đến đây rồi thì tôi sẽ không đi đâu. Nếu cậu không dẫn tôi đến phòng dành cho khách, như vậy” Trang Tư Triễn nhếch mắt về phía vali của mình ý nói, ‘Phiền toái cậu giúp tôi thu xếp lại hành lý, thỉnh.’

Lâm Tử Thông thở hổn hển, ở trong phòng khách đi tới đi lui vài vòng rồi nổi giận dưng dưng đi gọi điện thoại. Trang Tư Triễn thần nhiên bắt đầu đi xem xét toàn bộ căn nhà.

Biệt thự Lâm Tử Thông đang ở xây dựng theo kết cấu hướng biển, diện tích so với chỗ của Trang Tư Triễn thì nhỏ hơn, bên trong trang hoàng không tồi, Trang Tư Triễn tinh tế đánh giá một phen, vẫn là thấy được có chỗ không mấy hài hòa, tỷ như màu sắc rèm cửa sổ cùng với gia cụ không tương xứng, bàn trà không thích hợp, quầy bar của phòng khách hơi có chút tục khí..... Bất quá anh cảm thấy mấy cái này đều là việc nhỏ.

Sau khi Lâm Tử Thông hét lên với điện thoại thì mạnh bạo đập máy, đi đến nhìn chằm chằm Trang Tư Triễn, “Anh sao lại muốn đùng đến chỗ này của tôi nữa!”

Trang Tư Triễn mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt cuối cùng trở lại trên mặt Lâm Tử Thông, “Cậu muốn dẫn tôi đến phòng cho khách, hay là muốn giúp tôi thu xếp hành lý.”

“Anh!” Lâm Tử Thông trừng mắt nhìn nửa ngày, hàm hừ dẫn đầu đi lên lầu hai.

Đem vật phẩm của mình thu xếp gọn gàng xong, Trang Tư Triễn xuống lầu tìm Lâm Tử Thông, “Nhờ cậu dẫn tôi đến tầng hầm xem một chút.”

“Anh không có chân à!” Lâm Tử Thông đưa lưng về phía Trang Tư Triễn, ngữ khí thập phần không tốt.

Trang Tư Triễn nhìn nhìn bóng dáng vừa quật cường vừa không tự nhiên kia một chút, cười cười, xoay người tránh đi.

Đến phòng nhạc của Lâm Tử Thông, Trang Tư Triễn đối nơi này có vẻ vừa lòng, tuy rằng không có thiết bị ghi âm chính thức nhưng mà phòng luyện thanh, phòng vũ đạo, phòng đàn đều đầy đủ thiết bị, đưa tay ấn lên một cây đàn điện tử trong phòng đàn, tạo ra một hợp âm ngắn, Trang Tư Triễn liền rời khỏi chỗ này.

Lúc trở ra tìm Lâm Tử Thông, cậu vẫn đưa lưng về phía Trang Tư Triễn, Trang Tư Triễn muốn nói chuyện với cậu, bước đến trước mặt cậu, Lâm Tử Thông liền lập tức xoay người lại, như là giận dữ, nhất định phải đưa lưng về Trang Tư Triễn. Thấy Lâm Tử Thông không chịu nói chuyện, Trang Tư Triễn cũng không miễn cưỡng, cười cười trở về phòng mình.

Sửa sang lại tư liệu trong tay, Trang Tư Triễn nhìn nhìn đồng hồ, đã là 7h tối, anh đi xuống lầu, thấy Lâm Tử Thông đang ngồi trên sofa phòng khách đeo tai nghe nghe nhạc, Trang Tư Triễn đi qua, ngồi xuống bên cạnh Lâm Tử Thông, sau đó nhìn người đang nghe nhạc kia.

Khoảng cách gần như vậy, Trang Tư Triễn tinh tế đánh giá Lâm Tử Thông, không khỏi cảm thán diện mạo của cậu, Lâm Tử Thông đúng là có một gương mặt trời cho, 360°, mặc kệ là nhìn từ góc độ nào, khuôn mặt kia cũng là hoàn mỹ không tỳ vết, lông mi vừa đen vừa dài, sống mũi cao thẳng, đường nét bờ môi mê người, đường cong phía sau gáy lại dụ nhân kinh khủng, khiến người khác nhìn không được mà muốn đưa tay chạm vào.....

“Anh nhìn cái gì!” một tiếng quát hỏi sắc bén làm cho Trang Tư Triễn từ cơn mê đắm thanh tỉnh, anh nhìn đôi mắt đen láy của Lâm Tử Thông, mỉm cười, “Cậu còn không đi nấu cơm sao?”

Câu hỏi mang đầy dụ dỗ, lịch sự khiến Lâm Tử Thông ngẩn ngơ, sau đó cậu tựa như một con mèo bị đập phải đuôi, nhảy dựng lên, giật xuống tai nghe, “Cái gì! Anh nói cái gì!”

“Đừng cứ đeo tai nghe hoài như vậy, kim loại có bức xạ không tốt, đối với lỗ tai là không nên, cho dù có muốn nghe cũng không nên mở quá lớn.”

“Tôi không nói chuyện này với anh! Tại sao nói tôi đi nấu cơm! Anh là có ý gì?”

Trang Tư Triễn nghiêng đầu, “Tôi là khách, cậu là chủ, cậu không phải là nên làm việc của người chủ nhân hay sao?”

“Nè, anh làm rõ dùm tôi một chút nha, ai mời anh đến chứ! Anh là khách cái khi gì!”

Trang Tư Triễn quay mặt đi, nhìn xung quanh phòng khách một chút, “Ồ, nếu tôi nhớ không lầm, biệt thự này là thuộc quyền sở hữu của công ty WN, tôi là khách, cậu....cũng vậy.”

Lâm Tử Thông nghe Trang Tư Triễn nói như vậy, sửng sốt một chút, oán hận trừng mắt một cái rồi lại cúi thấp đầu, Trang Tư Triễn có thể nghe được cậu nặng nề thở dài, tiếp theo, Lâm Tử Thông liền đứng lên, đi về phía phòng bếp.

Lấy địa vị bây giờ của Lâm Tử Thông, muốn mua hạ căn nhà này không phải là việc khó, chẳng qua, trong bốn năm huấn luyện trước khi ra mắt kia, cậu vẫn luôn mượn tiền của WN để trang trải, bao gồm cả chi phí chữa bệnh cho mẹ cậu, sau khi ra mắt Lâm Tử Thông vẫn luôn trả nợ. Từ lợi nhuận album đến catse quảng cáo, Lâm Tử Thông hiện tại thu nhập tương đương khả quan, nhưng chân chính lọt vào túi cậu cũng không có bao nhiêu. Quý vị tiểu thiên vương cho nên đi đứng, ăn ở đều theo tiêu chuẩn nhất định, công ty đưa biệt thự này cho Lâm Tử Thông ở, quyền sở hữu cũng thuộc về WN. Trang Tư Triễn không phải cố ý muốn nhắc nhở Lâm Tử Thông điểm này, anh chỉ là cảm thấy lấy từ điểm này có thể khiến Lâm Tử Thông nhận thức được công việc quan trọng hơn, phối hợp làm việc quan trọng hơn, tất yếu hơn.

Biết Lâm Tử Thông sẽ không gọi mình ăn cơm, tính toán thời gian vừa vặn, Trang Tư Triễn tự tự nhiên nhiên đi vào phòng bếp(), ngồi ở bàn ăn chờ, chờ người dưới bếp mang đồ ăn lên. Nhìn đồ ăn bày trên bàn, Trang Tư Triễn âm thầm gật đầu. Anh biết Lâm Tử Thông là xuất thân nhà nghèo, sẽ không lãng phí đồ ăn, cho nên trong lòng đoán chắc cậu sẽ không cố ý nấu hư đồ ăn, quả nhiên, một bàn đồ ăn thoạt nhìn cũng không tồi.

kiểu nhà kết hợp phòng bếp và phòng ăn, bếp phía trong, bên ngoài là bàn ăn

Lấy ánh mắt ra hiệu, Trang Tư Triễn đối với sự chiêu đãi của “chủ nhân” tỏ vẻ cảm tạ, Lâm Tử Thông buông đĩa đồ ăn cuối cùng liền nghiêm mặt, lập tức xoay người, không nói gì mà ngồi xuống đối diện ăn cơm, Trang Tư Triễn rót một ly nước, uống mấy ngụm, sau đó thản nhiên nói: “Mặn.”

“Có ăn còn kén chọn!” Lâm Tử Thông nói, lúc này cậu hoàn toàn không có mỉa mai hay cảm giác thần tượng khi đứng trên sân khấu, mà càng giống nhóc con hàng xóm hơn.

Trang Tư Triễn nhin không được vừa cười.

“Cười cái gì mà cười! Cười, cười, cười, cái đồ thần kinh!” Lâm Tử Thông bực mình gắt lên.

“Cậu còn đáng yêu hơn so với tôi tưởng tượng”

Lâm Tử Thông ngẩng ra, lập tức cả mặt ửng đỏ lên, một lát sau mới nói nói: “Đáng yêu gì chứ! Tôi cũng không phải con nít.”

“Ở trước mặt tôi thì phải, cậu so với tôi nhỏ hơn 7 tuổi đó.”

“Làm ơn đi, đó là tại anh già có được không.”

Trang Tư Triễn không tiếp tục đấu võ mồm, anh xắn tay áo lên, đi đến bồn rửa chén bắt đầu rửa chén, “Cậu nấu cơm, tôi rửa chén.”

“Nè,” Lâm Tử Thông ở phía sau Trang Tư Triễn nói: “Vây.....nói trước luôn, mỗi người một ngày.”

“Được. Ngày mai đến lượt tôi nấu cơm.”

Lâm Tử Thông khẽ hừ một tiếng, lẩm bẩm: “Anh biết sao?” sau đó liền đi khỏi phòng bếp.

Ngày đầu tiên tới cửa, Trang Tư Triễn cũng không tính là quấy nhiễu “chủ nhân”, thu dọn phòng bếp gọn gàng xong thì trở về phòng, mở máy tính bắt đầu làm việc.

Lâm Tử Thông ở dưới tầng hầm đánh loạn một khúc trống, tâm tình mới bình phục một chút.

8. Chương 8

Ngày hôm sau Lâm Tử Thông có lịch trình, sáng sớm đã bị Hòa Minh dùng điện thoại gọi từ giường vậy, rửa mặt xong cậu đi vào phòng bếp, rõ ràng liền phát hiện Trang Tư Triển đã ở đây, trên bàn bày ra bữa sáng phong phú.

“Anh.....sớm vậy.....” Lâm Tử Thông cào cào tóc, nhìn đồ ăn trên bàn, vẻ mặt là một dạng không tin nổi.

“Bình thường thôi, tôi đã quét nhà hút bụi xong rồi. Quen thức sớm ấy mà. Lại đây ăn bữa sáng.”

Lâm Tử Thông mang theo một chút không cam lòng cùng bất đắc dĩ ngồi xuống, cầm lấy một cái sandwich dùng sức cắn một miếng lớn.

Thu xong phỏng vấn cho đài truyền hình, buổi chiều Lâm Tử Thông trở lại WN, dựa theo kế hoạch công tác ban đầu, cậu phải bắt đầu luyện thanh để thu âm.

Trang Tư Triển ngồi ở ngoài phòng cách âm, nhìn Lâm Tử Thông ở phía sau tấm kính dày. Giờ đây Lâm Tử Thông đã không còn kiệt ngạo hay là quật cường như trước đó nữa, biểu tình rất nghiêm túc, lại toát ra một chút vui vẻ khó có thể hình dung. Cậu rất thích âm nhạc, thích ca hát.

Nghe xong Lâm Tử Thông hát thử, Trang Tư Triển âm thầm gật đầu. Trước đó anh cùng Lâm Tử Thông chưa từng chạm mặt, theo tình huống thu thử hôm nay, anh kết luận Lâm Tử Thông sau khi nhận được demo khẳng định là có chuyên tâm tự tập ở nhà, đối với thái độ của Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển trong lòng âm thầm tán thưởng.

Không đợi đến buổi thu âm chính thức, vấn đề lại tới nữa. Lâm Tử Thông đối với beat của bài hát mới không hài lòng, cậu đặt tai nghe xuống đi ra khỏi phòng thu.

“Có chỗ nào cảm thấy không ổn sao?” Trang Tư Triển ngữ khí cực kì ôn hòa hỏi.

“Là nhạc cụ, beat này tôi không hài lòng lắm, tôi cảm thấy điệp khúc nên dùng Nhị Hồ thì tốt hơn, hơn nữa, tiết tấu phối trống cũng không ổn, không được! Kiểu này tôi không vừa ý ! Tôi muốn sửa!” Lâm Tử Thông lúc nói chuyện, ngữ khí không chút khách khí, khí thế bức nhân.

“Bản phân tích trước đây tôi nhờ Hòa Minh chuyển cho cậu, đã xem chưa?”

“Xem rồi, vậy thì sao, tóm lại tôi cảm thấy không được, tôi không hát.” Lâm Tử Thông nói thực rõ ràng, biểu tình lại nghiêm túc, nhìn chằm chằm Trang Tư Triển, giống như con mèo chuẩn bị cắn lộn vậy.

Trước mắt bao người, Trang Tư Triển không có nửa điểm tức giận, chỉ lịch sự cười, “Như vậy..... hôm nay trước kết thúc công việc đi, ngày mai lại thu.”

Tất cả mọi người thật không ngờ Trang Tư Triển lại kết thúc như vậy, Lâm Tử Thông đứng một bên lại kinh ngạc không thôi. Trong công ty mọi người đều đang nói Lâm Tử Thông công nhiên khiêu khích Trang Tư Triển, mọi người đều nghĩ có thể nhìn xem hai người này đối đầu với nhau như thế nào, kết quả Trang Tư Triển lại nhẹ nhàng lảng tránh. Cái này ngược lại làm cho Lâm Tử Thông có chút sượng mặt, chớp chớp mắt, cậu hỏi Hòa Minh đứng bên cạnh, “Ồ, vậy tôi....về hả?”

Hòa Minh vẫn còn chưa hiểu mô tê gì, hần nghĩ đến lúc này đây Trang Tư Triển nhất định sẽ ở trước mặt mọi người cùng Lâm Tử Thông lời qua tiếng lại một chút, dù sao người chế tác cũng có quyền uy của người chế tác. Hòa Minh nhìn nhìn hai người, sau đó nói với Lâm Tử Thông: “Tôi kêu tài xế đưa cậu về. Cũng tốt, làm việc không cần quá khấn trương, thoải mái một chút có thể điều chỉnh được trạng thái lúc thu âm.”

Buổi tối, Trang Tư Triển trở về, Lâm Tử Thông phát hiện anh đã thay quần áo ở nhà, đi vào phòng đàn, đoán được anh có chuyện muốn nói với cậu, vì thế cố ý đưa lưng xoay người sang chỗ khác.

“Tử Thông, tôi có lời muốn nói với cậu.”

“Tôi không thời gian.”

“Đừng đàn nữa, tôi biết toàn bộ ca khúc cậu đều tập qua nhiều lần rồi. Lại đây, quay qua đây, tôi có chuyện cùng cậu thương lượng.”

Nghe Trang Tư Triễn nói chuyện khách khí như thế, Lâm Tử Thông cũng không có lý do gì để giận dữ, miễn cưỡng quay người lại.

Ngồi đối mặt với Lâm Tử Thông, Trang Tư Triễn ***g hai bàn tay lại đặt lên đầu gối, mỉm cười với Lâm Tử Thông, “Nhịp điệu của mấy bài hát đó, có chỗ nào không ổn, có thể nói cho tôi biết không?”

Lâm Tử Thông trầm hừ một tiếng, lập tức nói: “Chiều nay tôi đã nói rồi.”

“Bài hát này phối hợp ba loại nhạc cụ với nhau, cậu đã nói phong vị Trung Quốc bên trong không đủ mạnh, là vậy sao?”

Lâm Tử Thông gật gật đầu,.

“Tôi cho rằng có thể chèn thêm một chút nhạc cụ dân tộc vào, gia tăng hương vị nhạc jazz đang lưu hành hiện nay, có thể để cho ca khúc phát huy được tối đa.”

“Hiện tại phong vị Trung Quốc rất được yêu thích.” Lâm Tử Thông lập tức nói.

Trang Tư Triễn gật đầu, “Phải, tôi biết. Nhưng đối với bài này lại không hợp. Một mặt vì phong vị Trung Quốc lưu hành mà thêm vào phong vị Trung Quốc, không có ý nghĩa gì cả. Một bài hát muốn lan tỏa thì, độ cao, giai điệu, hòa âm phối khí, beat, tiết tấu, cảm âm hoàn mỹ cùng với chế tác hậu kỳ, còn có quảng bá tuyên truyền bao nhiêu là thứ, không hề đơn giản. Cậu nói muốn thêm vào Nhị Hồ() chính là không ổn, trống cũng không được. Tôi đã làm thử theo yêu cầu của cậu một bản demo giả lập trên máy tính, cậu nghe thử xem.”

()E hèm, nói 1 chút về dàn Nhị Hồ vậy : đây là 1 loại nhạc cụ truyền thống rất phổ biến và nổi tiếng thế giới. Người ta ví Nhị Hồ cầm là vĩ cầm của phương Đông. Ở Việt Nam được biết đến với tên Nhị huyền cầm hay Đờn cò.

(hùi đó Trà cũng định đi học cái nỳ nè, mà tỳm hèm ra chỗ dạy :’()

Lâm Tử Thông tự mình nghe qua hai bản demo, trầm mặc hồi lâu, mím môi không nói lời nào.

Trang Tư Triễn nhìn chăm chú vào Lâm Tử Thông đang cúi đầu, anh cười cười, tiếp tục nói: “Tôi biết, cậu cho rằng tôi đi theo trường phái cổ điển, không hiểu dòng nhạc đang thịnh hành. Cậu luôn miệng nói phong vị Trung Quốc này nọ, nhưng nhạc cụ dân gian thế này, cậu lại thiếu hiểu biết nhiều lắm. Đừng tưởng rằng biết kéo Nhị Hồ, biết thổi sáo, biết gảy tỳ bà cùng đàn tranh thì hiểu được, khung, mang đồng, ba ô(), mấy thứ này cậu biết không? Nhạc cụ dân gian hòa âm không tốt, nhạc sẽ khuyết thiếu cảm giác, khung tiết tấu liền không hoàn mỹ, chỉ có vẻ máy móc mà thôi. Trong bài hát này, bao nhiêu đó khuyết điểm nếu dùng các nguyên tố của Jazz đều có thể bù lại hết, ca khúc sẽ càng thêm hoàn thiện tuyệt mỹ.”

() nói thật mấy cái nhạc cụ TQ này Trà có tìm hiểu nhưng mấy cái mà chị Tự đưa vào quả thật khiến Trà bó tay == Theo như Trà biết thì âm của nhạc cổ truyền TQ chia ra thành 8 loại theo 8 loại nhạc khí khác nhau, gọi là bát âm (tì, trúc, mộc, thạch, kim, thổ, bào, cách) hoặc thuận theo luật âm dương thì có ngũ âm (cung, thương, giốc, chủy, vũ). Thôi thì mọi người cứ hiểu đơn giản như : nhiều người biết hát vọng cổ, biết chơi nhạc cụ dân tộc nhưng không hiểu cái gì là hò – xự – xàng – xê – cồng vậy đó ^^ Nhưng cái mà anh Triễn nói cũng là cái mà dân nhạc chơi nhạc TQ đang sử dụng để bổ khuyết cho nhạc TQ hiện nay, kết hợp Jazz với một số nhạc cụ và âm luật cổ truyền (nhiều bài hát TQ bây giờ nếu mn chăm xem live thì sẽ thấy, Nhị hồ được dùng khá phổ biến ^^)

Nghe Trang Tư Triễn giải thích, Lâm Tử Thông hồi tưởng lại lúc cậu xem bài phân tích kia rồi bây giờ nghe thử bản demo mới, lại nghe Trang Tư Triễn tự mình nói ra những lời này, nội tâm Lâm Tử Thông âm thầm bị thuyết phục, nhưng mà cậu không muốn cứ như vậy mà tán thành Trang Tư Triễn, cậu quay đầu lại, ngón tay đặt trên phím đàn gõ loạn xạ, lung tung beng.

Trang Tư Triễn đứng lên, “Cậu suy nghĩ thêm đi, nghe lại bản demo, nếu nghĩ ra cái gì thì nói với tôi.”

Ngay lúc Trang Tư Triễn sắp ra khỏi phòng, Lâm Tử Thông đột nhiên hỏi: “Anh không phải luôn luôn ở nước ngoài sao?”

Trang Tư Triễn dừng bước, quay đầu lại, “Đây không phải lý do khiến tôi không biết về nhạc cụ dân tộc.” Sau đó, Trang Tư Triễn bước ngược lại, đi đến trước mặt Lâm Tử Thông, Lâm Tử Thông ngẩng đầu lên

nhìn anh. Không hề dự liệu được, Trang Tư Triển đột nhiên đưa tay sờ sờ tóc Lâm Tử Thông, “Ồ, đỉnh đầu của cậu có hai xoáy tóc.”

Lâm Tử Thông không có tránh đi, tùy ý để tay Trang Tư Triển vọc tóc cậu, đến lúc Trang Tư Triển mỉm cười ôn hòa, cậu đầu tiên là biểu tình có chút uất ức, sau đó khõe miệng lại như lộ ra một biểu tình có thể xem là nở nụ cười.

Lâm Tử Thông cảm thấy hôm nay Trang Tư Triển rất phong độ, trong lúc hai người bất đồng ý kiến cũng không để cho nhân viên nhìn thấy họ tranh chấp, anh cũng không giở giọng răn dạy Lâm Tử Thông để tạo uy tín trong công ty. Vừa rồi mấy lời nói đó nếu đem đi nói trước mặt mọi người tin chắc sẽ chinh phục được rất nhiều người nhưng Trang Tư Triển không làm vậy, anh không tỏ vẻ như vậy. Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng Lâm Tử Thông trải qua lúc này đây, nội tâm đã thừa nhận Trang Tư Triển. Nói không rõ được cảm thụ trong lòng là gì, Lâm Tử Thông một lần lại một lần nghe đi nghe lại bản demo của Trang Tư Triển, không có ý muốn ngủ.

Lâm Tử Thông lại trở lại phòng thu, lúc này thì tiến trình công tác vô cùng thuận lợi.

Phát hiện thái độ của Lâm Tử Thông có chuyển biến, Hòa Minh đoán rằng Trang Tư Triển nhất định đã cùng Lâm Tử Thông trao đổi xong. Trong lòng hẳn âm thầm cao hứng, chỉ cần hai người kia hợp tác suôn sẻ, tin rằng thời gian hoàn thành công tác cũng sắp đến rồi.

Trang Tư Triển một mặt giám sát Lâm Tử Thông luyện thanh, một mặt an bài bộ phận thu beat, anh đối với chất lượng âm nhạc có yêu cầu rất cao, không chịu dùng MIDI mà mời hẳn một dàn nhạc về để kéo beat, cả đội người đều hợp tác rất vui vẻ, sau khi hòa âm xong còn muốn có thêm ca khúc để biểu đạt tình cảm, hơn nữa còn kéo Lâm Tử Thông cùng nhau mở party giao lưu, hy vọng có thể càng thêm náo nhiệt.

Lâm Tử Thông phát hiện Trang Tư Triển không cao giọng nói chuyện, vĩnh viễn mang một nụ cười ôn hòa, trong công việc lại cực kì có cảm giác uy quyền tài hoa, kinh nghiệm, phong độ của anh đều làm cho người khác bội phục. Lâm Tử Thông càng ngày càng tin nhiệm vị chế tác này. Nhân viên công tác cũng phát hiện Lâm Tử Thông vốn không nghe lời bất kì ai ấy vậy mà những lúc Trang Tư Triển mỉm cười hỏi một câu “Làm sao vậy”, cậu sẽ ngoan ngoãn nói ra ý nghĩ của mình, cùng Trang Tư Triển thương lượng, mà không phải như trước kia cái gì cũng không nói liền bỏ đi mất hình mất dạng. Dần dần, mấy đồng nghiệp khác về mặt công việc có yêu cầu gì với Lâm Tử Thông cũng bắt đầu nhờ Trang Tư Triển thuật lại dùm, mọi người biết anh mà nói Lâm Tử Thông sẽ nghe theo, Trang Tư Triển cơ hồ biến thành một nửa bảo mẫu của Lâm Tử Thông. Bản thân Trang Tư Triển cũng không để ý, luôn mỉm cười thay mọi người giải quyết vấn đề.

Phương diện công việc ngày càng hòa hợp cùng ăn ý, trong cuộc sống Trang Tư Triển cùng Lâm Tử Thông cũng chung sống hoà bình, hai người thay phiên nấu cơm, đôi khi cũng sẽ giúp đỡ nhau dọn dẹp, bắt đầu trở nên giống như bạn bè. Chẳng qua ngẫu nhiên Lâm Tử Thông vẫn là lên ‘cơn’, có chút chuyện nhỏ nhặt không vừa ý cậu liền tức giận, nhất định phải đưa lưng về phía Trang Tư Triển, không chịu mặt đối mặt nói chuyện.

9. Chương 9

Hôm nay, việc thu âm hoàn thành sớm hơn dự định, Trang Tư Triển làm xong công việc, cùng Lâm Tử Thông chuẩn bị về nhà.

“Muốn ra ngoài dạo một chút không?” Trang Tư Triển đề nghị.

“Sao vậy?”

“Vẫn cứ thu âm, chạy lịch trình, chụp ảnh, tôi nghĩ cậu sẽ muốn thay đổi tâm trạng một chút.”

Nhìn nhìn thời gian, Lâm Tử Thông đồng ý, lên xe Trang Tư Triển.

Trang Tư Triển mang Lâm Tử Thông đi tới một phố nhỏ ở phía nam thành phố.

“Chỗ này có vài cửa hàng bán nhạc cụ, lúc nhỏ tôi thường đến đây.” Đạp xe xong, Trang Tư Triển giới thiệu cho Lâm Tử Thông biết, giống như hướng dẫn viên dẫn cậu đi dạo trên đường.

Dạo qua cửa hàng độc quyền về đàn dương cầm cùng đàn violon, Lâm Tử Thông bắt đầu hưng phấn lên. Cậu là đại minh tinh, từ lâu đã không có thời gian tư nhân cũng như sự riêng tư, dạo phố, du lịch đều phải cẩn thận. Trên con đường nhỏ yên tĩnh này, không cần che giấu, tùy ý chạy khắp nơi xem xét khiến cậu cảm thấy rất vui vẻ.

Đi vào một cửa hàng guitar, Lâm Tử Thông liếc mắt một cái liền nhìn thấy một cây Gibson, cậu hưng phấn mà bước nhanh qua, đứng cách tủ kính nhìn chăm chăm. Trang Tư Triển mời chủ tiệm đến lấy đàn ra, đầu tiên là chỉnh dây, sau đó là kiểm tra âm điệu, mười hai phẩm âm thay phiên vang lên, lại mỉm cười đem đàn đưa cho Lâm Tử Thông đang đứng một bên nhìn chăm chăm chờ mong. Lâm Tử Thông lập tức tiếp nhận đàn rồi bắt đầu gảy, tiếng nhạc hoa lệ vang lên trong căn tiệm nhỏ.

“Đàn thật hay.” nghe xong Lâm Tử Thông diễn tấu, chủ tiệm chân thành tỏ vẻ thưởng thức.

“Đàn này bao nhiêu tiền?” Lâm Tử Thông hỏi.

Chủ tiệm đưa tay làm vài cái thủ thế, rồi nói, “Ánh mắt của hai cậu rất tốt, cây guitar cổ này là tôi mất rất nhiều công sức mới tìm được.”

Lâm Tử Thông vừa định trả tiền, sực nhớ là cậu không đem tiền theo. Bình thường ra ngoài cậu luôn đi cùng staff, trả tiền này họ thường do bọn họ giải quyết. Nhìn nhìn chủ tiệm, lại nhìn cây đàn, Lâm Tử Thông lộ ra biểu tình như trẻ con không ăn được mút quả mà uất ức.

Trang Tư Triển tiếp nhận đàn, lại kiểm tra thêm lần nữa, sau đó lấy ra tiền mặt mua lại cây guitar này.

Trên đường trở về, Lâm Tử Thông thỉnh thoảng lại liếc qua kính chiếu hậu nhìn cái hộp đàn để sau xe, sau đó trộm nhìn Trang Tư Triển. Cậu vốn tưởng rằng Trang Tư Triển mua xong sẽ tỏ vẻ muốn tặng cậu, ai dè, Trang Tư Triển cái gì cũng không nói.

Về nhà, sau khi nghỉ ngơi cơ thể xong, Lâm Tử Thông phát hiện Trang Tư Triển vẫn là không có tỏ vẻ gì, cậu có chút bức mình, lại có chút xấu hổ, đứng lên định đi xuống phòng đàn, lúc này, Trang Tư Triển mở miệng, “Nếu đến phòng đàn thì đem đàn theo luôn nha.”

Lâm Tử Thông dừng bước, “Tôi không cần.”

Hừ, anh đừng nghĩ chỉ vậy là có thể lấy lòng được tôi.

“Tôi chưa nói là tặng cho cậu mà.” Trang Tư Triển bình tĩnh nói.

“Hơ.....” Lâm Tử Thông đỏ mặt, ngượng ngùng đứng tại chỗ không biết phải làm sao.

Nhìn Lâm Tử Thông quẫn bách, Trang Tư Triển cười nói: “Đàn là của tôi, bất quá.....cậu có thể dùng.”

“Tôi mới không thèm đàn guitar của anh !” miệng thì nói như vậy nhưng Lâm Tử Thông lại ôm lấy đàn chạy thẳng đến phòng đàn. Trang Tư Triển cười cười, nhìn chăm chú vào bóng dáng Lâm Tử Thông.

Cây Gibson này đúng là đàn tốt, vật vô giá, ông chủ tìm ra được cũng e là mất khá nhiều công phu. Trang Tư Triển biết Lâm Tử Thông thích đàn guitar, cậu một thân yêu nhạc, năm đó không đủ tiền để mua dương cầm, chỉ có thể làm bạn với một cây guitar mà thôi. Trang Tư Triển muốn tặng một cây guitar cho Lâm Tử Thông, hy vọng nó có thể làm bạn với Lâm Tử Thông.

Không quá vài ngày, Lâm Tử Thông đưa cho Trang Tư Triển một tấm vé ca nhạc.

“Cậu làm khách mời.” Trang Tư Triển tiếp nhận vé, xem xét.

“Tôi vốn muốn công ty sẽ sắp xếp mấy buổi fanmeet nhỏ để tăng độ hot cho album sắp tới, nhưng tôi lại còn hợp đồng quảng cáo, phải ra nước ngoài quay, không có thời giờ. Tôi làm khách mời, chỉ hát ba bài, tôi muốn anh đi nghe một chút.” Lâm Tử Thông đỏ mặt, nghiêm giọng giải thích.

Trang Tư Triển nhận vé, “Tôi sẽ đúng giờ đến.”

Trước khi rời khỏi, Lâm Tử Thông xoay quay đầu lại bồi thêm một câu, “Coi như là quà đáp lễ anh cho tôi đàn guitar.”

Đã nghe qua Lâm Tử Thông hát live một lần, Trang Tư Triển tình nguyện nghe thêm lần nữa. Lúc này đây, Trang Tư Triển càng thêm nhận thức rõ mị lực của Lâm Tử Thông.

Buổi biểu diễn lần này so với lần trước có chút bất đồng. Lâm Tử Thông mặc áo thun ôm sát người cùng quần bò rách, đứng trên sân khấu vừa hát vừa nhảy rất sôi động, vũ đạo kích thích nhất là lúc cậu lột phẳng áo thun đi, lộ ra cơ thể mê người, động tác gọn sóng, đong đưa vòng eo khiến cho fan ngồi phía dưới la hét dữ dội cơ hồ muốn phá tan cả khán đài. Trong cuộc sống cậu luôn mang vài phần trẻ con nhưng khi đứng trên sân khấu thì nghiêm túc, hết mình, cuồng dã, không chướng ngại, mị hoặc, có một loại gợi cảm quyến rũ khó có thể hình dung.

Nhìn Lâm Tử Thông trên sân khấu, Trang Tư Triển cảm thấy cậu như vậy mà không nổi tiếng mới là chuyện lạ. Tuy rằng giọng hát của Lâm Tử Thông còn có chút khuyết điểm, năng lực sáng tác trong mắt Trang Tư Triển cũng không xuất sắc như những gì báo chí viết, nhưng cậu ấy là trời sinh thuộc về sân khấu, trên vũ đài, ánh sáng của cậu lan tỏa bốn phía, cơ hồ có thể dùng “Khuyên quốc khuyên thành” để hình dung. Ngồi trong buổi biểu diễn của cậu, Trang Tư Triển có thể cảm giác được sự hưởng thụ, tình yêu cùng lòng tự tin của cậu đối với âm nhạc.

Nảy ra ý định muốn đến ở chung với Lâm Tử Thông là vì Trang Tư Triển phát hiện cậu là một người vô cùng mâu thuẫn, vô cùng phức tạp, hoàn toàn tương phản với những tính cách đồng thời nên xuất hiện trên một con người, khiến cho Trang Tư Triển muốn xâm nhập để hiểu cậu. Trang Tư Triển tin tưởng chỉ có hiểu rõ Lâm Tử Thông, anh mới có thể làm một người chế tác thật tốt cho cậu, căn cứ theo đặc điểm của cậu mà chế tác ra những ca khúc tốt nhất. Trang Tư Triển hy vọng album lần này có thể trở thành album tiêu biểu trong sự nghiệp âm nhạc của Lâm Tử Thông.

Lâm Tử Thông chấm dứt biểu diễn về nhà, phát hiện Trang Tư Triển đang chờ cậu, “Anh có đi?”

“Uhm.”

“Thế nào?”

“Có thể cảm giác được tình yêu của cậu đối với âm nhạc.”

“Chỉ vậy thôi à.” Lâm Tử Thông lộ ra biểu tình thất vọng.

“Vũ đạo của cậu nhảy đẹp lắm, phi thường ***y.” nhìn Lâm Tử Thông đã thay đổi quần áo, mang theo chút tính trẻ con, Trang Tư Triển không thể nào đem cậu liên hệ với người con trai vừa có được ma lực, khí phách lại gợi cảm đến yêu nghiệt trên sân khấu kia.

“A.....” Lâm Tử Thông cào cào tóc, ngượng ngùng cười cười.

“Tôi nên cho cậu quà đáp lễ gì mới tốt đây?”

Lâm Tử Thông vội vàng xua tay, “A, không cần, cứ qua qua lại lại như vậy hoài là không được.”

Trang Tư Triển vào phòng mình, không bao lâu đi ra, cầm trên tay một cái CD, đưa cho Lâm Tử Thông, “Này tặng cho cậu. Cậu để tôi biết được một Lâm Tử Thông khác trên sân khấu, đã vậy thì cậu cũng nên hiểu về tôi thêm một chút. CD này là thu âm những bản dương cầm tôi từng chơi, lúc chán có thể mang ra nghe một chút, sẽ khiến tâm trạng khá hơn”

Lâm Tử Thông tiếp nhận CD liền lật qua lật lại xem, “Nghe nói, lúc anh ở Âu Châu từng đoạt giải thưởng lớn về đàn dương cầm.”

“À, chuyện kia không cần đề cập đến đâu” Trang Tư Triển vẫn không lộ ra chút vẻ kiêu ngạo nào, chỉ nói băng quơ cho qua chuyện.

Mỉm cười, Lâm Tử Thông nói đùa: “Tôi còn nghĩ anh sẽ tặng châu báu cho tôi cơ.”

Trang Tư Triển chăm chú nhìn Lâm Tử Thông, lộ ra một nụ cười ẩn ý, anh vươn tay vuốt vuốt tóc Lâm Tử Thông, “Châu báu..... tôi nghĩ tôi sẽ, bắt quá không phải hiện tại.”

Lâm Tử Thông cười nói, “Đừng keo kiệt nha.”

Trang Tư Triễn nhìn sâu vào mắt Lâm Tử Thông, “Đối với cậu.....tôi sẽ không keo kiệt.”

Bị đôi mắt đen tuyền thâm thúy của Trang Tư Triễn nhìn chăm chăm, có chút bất an Lâm Tử Thông liền cầm CD chạy đi, lưu lại Trang Tư Triễn ngồi một mình trên sofa trong phòng khách trầm tư.

Buổi tối, Trang Tư Triễn mãi không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại, liền cứ như vậy mà nhìn thấy đủ loại biểu tình của Lâm Tử Thông, ngây thơ, thành thực, quật cường, yếu ớt, kiệt ngạo, miễn cưỡng, ngượng ngùng, mỉa mai, vui vẻ, thống khổ..... Trang Tư Triễn hít thở sâu, làm cho trái tim đang nhảy lên của anh bình tĩnh lại.

10. Chương 10

“Ông chủ nói với anh cái gì mà anh không đáp ứng vậy?” tối nay, Lâm Tử Thông vừa ngồi chơi guitar vừa hỏi Trang Tư Triễn.

“Chấn Á kêu tôi viết ca khúc cho cậu.”

Lâm Tử Thông hưng phấn mà mở to hai mắt, chờ mong nhìn chăm chú vào Trang Tư Triễn.

“Tôi cự tuyệt.”

“Vì sao?” Lâm Tử Thông buông đàn bước đến, ngồi xổm xuống bên cạnh Trang Tư Triễn hỏi.

“Tôi nói với cậu ấy tôi là người thiêng về cảm giác. Cảm giác không được chính là không được. Nếu muốn tinh phẩm, liền cho tôi chút thời gian. Nếu muốn hàng chợ, ba ngày tôi có thể viết 10 bài, nhưng như vậy thì chả có ý nghĩa gì.”

Lâm Tử Thông lộ ra vẻ mặt bất mãn, “Anh không muốn viết cứ việc nói thẳng thôi.” sau đó liền lưng xoay người không thèm đối diện với Trang Tư Triễn nữa.

“Tôi cũng không có nói là không muốn viết, chỉ là tạm thời không có cảm hứng. Hiện tại công việc bận quá, không thể chuyên chú. Có lẽ album tiếp theo là có thể.”

Lâm Tử Thông quay mạnh người lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Trang Tư Triễn, vẻ mặt vui vẻ, tay vịn lên đầu gối Trang Tư Triễn, “Thật sao! Anh sẽ viết cho tôi? Tôi đã nghe mấy bài hát tiếng Anh anh biết cho người khác, tôi thích. Bọn họ nói đã rất lâu rồi anh không viết nhạc cho ai nữa.”

Trang Tư Triễn đưa tay vuốt nhẹ tóc Lâm Tử Thông, đầu ngón tay lướt nhẹ qua đỉnh đầu cậu, “Cậu có biết cậu giống gì không?”

“Gì?” đề tài đột nhiên bị Trang Tư Triễn thay đổi, Lâm Tử Thông có chút khó hiểu, chớp chớp mắt.

“Cậu rất giống hamster, bé hamster.”

“Cái gì?”

“Thật đó tính tình của cậu rất giống hamster, lúc tức giận sẽ quay lưng về phía người khác, tùy hứng, không vui sẽ trốn ở chỗ người khác tìm không thấy, rất thích làm nũng, cũng rất bám người, muốn được quan tâm nâng niu, uhm, còn có rất nhiều, tóm lại thật sự rất giống.”

Lâm Tử Thông ý không vui, “Ai nói, tôi không có giống! Tôi không có, tôi manly như vậy, tôi cũng không có làm nũng gì với anh, cũng không có bám lấy anh bao giờ, anh dựa vào cái gì mà nói như vậy.”

Trang Tư Triễn nhẹ nhàng gõ nhẹ lên chóp mũi Lâm Tử Thông, “Tôi biết quan sát đó, bé hamster.”

Nhớ tới những lúc cùng nhau làm việc, còn có cuộc sống hàng ngày, cậu dường như đã bị Trang Tư Triễn quan sát hết thấy, Lâm Tử Thông đột nhiên cảm thấy bất an, giống như cả nội tâm của mình cũng bị nhìn ra, cậu mỉm cười ý muốn che giấu, “Thời gian ngắn như vậy, tôi mới không.....”

Trang Tư Triễn đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm Lâm Tử Thông lên, đầu ngón tay mơn trớn cằm cậu, ánh mắt dịu dàng nhìn Lâm Tử Thông, “Bé hamster thật đáng yêu.....”

Hai người ánh mắt giằng co một chỗ, qua một hồi lâu lẫn nhau mới sức tỉnh, song phương trong lòng đều là cả kinh, không khí quá mức ái muội khiến cho hai người đều có chút xấu hổ, Lâm Tử Thông vội vàng chạy đi, Trang Tư Triễn thì cúi đầu.

Ngày hôm sau, hai người thấy mặt, Lâm Tử Thông không dám nhìn biểu tình của Trang Tư Triễn, Trang Tư Triễn làm như đã quên hết mọi chuyện, rất thoải mái chào hỏi Lâm Tử Thông. Lâm Tử Thông cứ cảm thấy ngượng ngùng, ở trong lòng âm thầm quyết định sau này tuyệt đối không cho Trang Tư Triễn sờ đầu mình nữa, cũng không cho anh gọi cậu là bé hamster.

Lâm Tử Thông ra ngoài chụp ảnh cho tạp chí, lúc công việc kết thúc trời bắt đầu đổ mưa, hơn nữa có xu thế càng lúc càng lớn.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, bị tiếng sấm cùng từng đạo tia chớp làm tỉnh, Trang Tư Triễn rời khỏi giường, sau đó đi khắp nhà xem xét, đóng hết cửa sổ lại. Đột nhiên trong lòng vừa động, Trang Tư Triễn đi gõ Lâm Tử Thông cửa phòng, “Tử Thông, Tử Thông.....”

Thấy không có người trả lời, Trang Tư Triễn thử thăm dò đẩy cửa phòng, nường theo ánh sáng của chớp, Trang Tư Triễn nhìn thấy Lâm Tử Thông ngồi xổm trong góc phòng, ôm chặt đầu gối lui mình lại, giống như động vật nhỏ bị hoảng sợ.

Trang Tư Triễn bước đến, phía ngoài trời đột nhiên rầm lên một tiếng sấm lớn, Lâm Tử Thông giống như lao đến pháo cứu sinh, nhào vào lòng Trang Tư Triễn. Ôm Lâm Tử Thông chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng manh, Trang Tư Triễn vừa vỗ vỗ vai cùng lưng cậu trấn an, vừa nói không ngừng: “Đừng sợ, đừng sợ, tôi ở đây, đừng sợ, tôi ở ngay đây.....”

Lâm Tử Thông ở trong lòng Trang Tư Triễn run rẩy, ôm chặt Trang Tư Triễn không buông.

“Tôi biết cậu sợ sấm sét, tôi ở ngay đây, tôi không sợ, tôi ở cùng với cậu.”

Mãi cho đến sấm sét ngừng hẳn, Trang Tư Triễn vẫn ngồi xổm trên đất ôm chặt lấy Lâm Tử Thông, cái ôm ấm áp ôm cho Lâm Tử Thông niềm an ủi vô cùng to lớn.

Mưa vẫn rơi không dứt, lúc này Lâm Tử Thông đã không còn sợ hãi nữa, cậu giẫy ra từ ***g ngực Trang Tư Triễn, gục đầu xuống, xoay lưng lại (=!) nhìn bóng dáng kia, Trang Tư Triễn biết Lâm Tử Thông là đang thẹn thùng.

“Cậu ngủ đi, tôi về phòng.”

Lâm Tử Thông vẫn đang không có xoay người qua nhưng lại vươn tay kéo Trang Tư Triễn đang muốn đứng lên, “Chờ một chút.....”

“Ngủ không được sao?” Biết nội tâm Lâm Tử Thông vẫn còn sợ hãi, Trang Tư Triễn hỏi.

“Uhm.”

Trang Tư Triễn nghĩ nghĩ, đưa tay kéo Lâm Tử Thông từ dưới đất dậy, “Đất lạnh, mau đứng lên. Tôi cũng ngủ không được, chúng ta đến phòng khách nói chuyện phiếm đi.”

Lâm Tử Thông ngồi vào sofa rộng rãi trong phòng khách, cuộn cả chân lên, nhìn Lâm Tử Thông ôm chân, Trang Tư Triễn lấy một cái chăn lông đến, choàng lên người cậu.

“Muốn uống gì không?” Trang Tư Triễn hỏi.

“Cafe nóng.”

“Đừng uống cái đó, uống vào lại càng không ngủ được, ngày mai cậu còn có lịch trình phải tham gia.” Trang Tư Triễn hâm nóng một ly sữa đưa cho Lâm Tử Thông, Lâm Tử Thông tiếp nhận, nhỏ giọng lầm bầm: “Anh lại xem tôi là con nít.”

Trang Tư Triễn đã đi đến quầy bar liền nghe thấy, vừa lấy một ly rượu vừa cười nói: “Cậu vốn chính là.”

“Không phải tôi nhỏ, là anh già.”

Trang Tư Triễn không có phản biện gì, anh rót một ly rượu, đến ngồi trên ghế sofa đơn thường thức. Ngọn đèn đặt dưới từ phía anh ánh lại, phẳng phất như viền cho anh một vòng hào quang. Lâm Tử Thông nhìn hình ảnh như trong quảng cáo ở trước mắt, âm thầm hâm mộ sự thành thực cùng tao nhã của Trang Tư Triễn.

“Anh uống rượu gì vậy ? Vang?”

Trang Tư Triễn khẽ lắc đầu, “Không phải.”

“Hơ, tôi còn tưởng anh thích, nghe nói mấy người đàn ông thâm trầm như anh vậy đều lấy việc thưởng thức rượu vang làm điểm đặc trưng.”

Trang Tư Triễn nhẹ giọng nở nụ cười, “Phải, xác thực những người có chút thành công đều thích uống rượu vang, uống một lượng vừa phải đối với thân thể cũng tốt, bất quá.....tôi không thích.”

“Vậy anh thích cái gì? Whisky?”

Trang Tư Triễn hơi hơi lắc ly rượu, “Absolut vodka, tôi tự mình mang đến.”

“Cái gì? Nghe nói Vodka rất nặng.”

“Ừh, vậy nên hợp với tôi,” Trang Tư Triễn nói xong lại cười cười, “Tôi rất manly mà, cho nên liền thích hợp với loại rượu cực man này.”

Lâm Tử Thông đầu tiên là không tin mà nhìn chăm chăm vào ly rượu trong tay Trang Tư Triễn, sau đó lộ ra biểu tình khinh thường, “Đúng rồi, con người anh vốn rất buồn chán mà, vừa vặn có thể uống rượu giải sầu luôn.”

Nghe Lâm Tử Thông dùng giọng điệu nhạo nhót trêu chọc mình, Trang Tư Triễn cũng không có phản bác, nâng lên ly, lại nhấp một ngụm.

Nhìn một bên mặt anh tuấn của Trang Tư Triễn, Lâm Tử Thông đột nhiên thở dài: “Tôi phát hiện tôi tuyệt nhiên không hiểu gì về người chế tác của mình cả.”

“Không sao, tôi hiểu cậu là được.”

“Nhưng tôi cũng muốn hiểu anh.”

Trang Tư Triễn quay mặt qua nhìn Lâm Tử Thông, “Sao vậy, bé hamster cũng muốn hiểu tôi sao?”

Lâm Tử Thông ôm lấy chần lông từ sofa nhảy nhảy lại. tươi cười lấy lòng, “Hi, đại chế tác gia, nếu ngủ không được, đến nói một chút chuyện cũ của anh nghe chơi, được không?”

“Tôi, tôi không có gì đáng nói.”

“Nói một chút thôi, anh rất thần bí, nhiều nữ nhân viên trong công ty đều hỏi thăm anh đó. Nói đi, coi như cho tôi chút tin tức cũng được, nếu có người hỏi đến tôi cũng biết đường mà nói nha.”

“Sao vậy ? Có người muốn hỏi cậu chuyện của tôi ? ” Trang Tư Triễn buông ly xuống, nhìn Lâm Tử Thông, lộ ra vẻ mặt nghi vấn.

“Đúng vậy, có. Anh kể đi, kể đi mà.” Lâm Tử Thông ngẩng mặt, tự động hướng về phía trước nhìn Trang Tư Triễn, chớp chớp mắt, tính tình trẻ con lại dâng trào.

Nhìn đôi mắt trong suốt như hắc diệu thạch bàn kia, Trang Tư Triễn hạ mi mắt, nghĩ nghĩ, anh thở dài một hơi.

Lâm Tử Thông lùi lại thân mình, cậu cảm thấy Trang Tư Triễn tựa hồ không quá tình nguyện kể, định không miễn cưỡng, “Không nói cũng không sao.”

“Kỳ thật..... tôi vốn không tính lại trở lại thành phố này.....” Trang Tư Triễn mở miệng nói, “Nếu không phải lúc này đây..... tôi không định trở về.”

“Vì sao?” Cảm giác được Trang Tư Triễn đồng ý mở lòng, Lâm Tử Thông lại vui vẻ dựa lại, lắng nghe.

“Bởi vì.....ở nơi này có rất nhiều hồi ức. Cha tôi là qua đời ở đây.”

Nghe được Trang Tư Triển nhắc tới người nhà mà trước đây chưa bao giờ nghe anh đề cập, biểu tình của Lâm Tử Thông trịnh trọng hẳn lên, ánh mắt cũng trở thành chuyên chú hơn.

“Cha tôi là một người rất xuất sắc, ông tinh thông giám định văn vật, nhất là đồ sứ cổ cùng với ngọc. Đây đều là kinh nghiệm tích lũy mà ra, đọc sách không cũng vô dụng. Cả nhà tôi đều học rộng hiểu nhiều, cha tôi lại có chỗ hơn người. Tôi rất tôn kính ông ấy, thường thức ông ấy, ông ấy không chỉ là cha, mà còn là thầy, là người bạn tốt. Năm đó lúc tôi vừa sinh ra, ông nội muốn bồi dưỡng tôi để kế thừa gia nghiệp, nhưng tôi không thích châu báu, chưa từng nghĩ tới muốn đi chung quanh thu mua cái gì kim cương, cái gì ruby, cẩm thạch cùng với nghiên cứu công nghệ khảm đính. Tôi thích âm nhạc, lúc tôi bắt đầu học violon ông nội không cho thầy giáo đến nhà tôi dạy, cũng là cha tôi khuyên ông, hơn nữa cha còn vì tôi mà tìm kiếm danh cầm khắp nơi. Kết quả.....cha là bị tôi làm tức chết” Nói tới đây, giọng nói của Trang Tư Triển bắt đầu run rẩy, anh nâng tay che mặt, không cho Lâm Tử Thông nhìn thấy vẻ mặt lúc này của mình.

“Hả!” Lâm Tử Thông không khỏi hô nhỏ một tiếng.

Qua một hồi lâu, Trang Tư Triển ổn định lại cảm xúc xong mới tiếp tục nói, “Năm mười bốn tuổi, tôi ở Mỹ nghỉ hè, cha đến thăm tôi, kết quả là nhìn thấy tôi đang cùng một bạn học nam bên nhau.....”

Lâm Tử Thông lập tức giật mình, biểu tình ngạc nhiên nhìn chằm chằm Trang Tư Triển, một lát sau cậu mới nhẹ giọng hỏi: “Anh là.....”

Trang Tư Triển buông xuống bàn tay đang che mặt, nâng cằm, cúi mặt nhìn xuống sàn nhà phía trước, ngữ khí đã khôi phục lại bình tĩnh như thường, “Lúc đó tôi không biết gì cả, nhà tôi gia giáo rất nghiêm, lúc ban đầu chỉ là xuất phát từ tâm tính hiếu kỳ cùng với giai đoạn phản nghịch của thiếu niên mà thôi, không ngờ rằng sự nổi loạn này của tôi, đối với cha là một đòn trí mạng. Cha tôi là một người sống khá mở, nhưng đột nhiên thấy tình cảnh như vậy, ông ấy..... lúc đó ông ấy liên té xỉu. Tôi từ bỏ sự nghiệp gia tộc mà lựa chọn âm nhạc, ông ấy không hẳn là hài lòng nhưng ông ấy vẫn tôn trọng lựa chọn của tôi. Xảy ra chuyện này tôi biết ông ấy cực kỳ thất vọng với tôi. Một năm sau ông ấy qua đời vì đột phát nhồi máu cơ tim.”

Lâm Tử Thông việc nói, “Việc này cũng không phải nguyên nhân vì anh.....”

Trang Tư Triển cắt ngang lời của Lâm Tử Thông, thấp giọng nói: “Nhưng là tôi phải chịu phụ trách nhiệm! Tôi có trách nhiệm!” nói xong, anh cúi đầu xuống thật sâu, vô hạn hối hận, “Tôi hẳn là nên giải thích với ông ấy, rằng lúc đó tôi chỉ là bốc đồng mà thôi.....”

“Thật sự không phải lỗi của anh, hơn nữa bây giờ anh thành công như vậy, tin chắc ông ấy sẽ kiêu ngạo vì anh.” Lâm Tử Thông không biết phải làm sao an ủi người đang thương tâm trước mắt, cậu đưa tay qua đặt lên vai Trang Tư Triển, hy vọng có thể cho Trang Tư Triển một chút sức mạnh cùng lòng tin.

“Sau khi cha qua đời, tôi thật sự rất mất mát, rất hối hận, tôi không muốn ở lại nơi này, trong một năm có hơn nửa thời gian tôi ở Mỹ học. Tôi đem mọi tình cảm đặt trên người của mẹ, hy vọng mẹ có thể yên lòng mà sống. Kết quả năm tôi học lớp mười một, mẹ nói với tôi rằng bà muốn tái giá.”

“Việc này không có gì.”

Trang Tư Triển quay mặt qua trừng Lâm Tử Thông một cái, “Tôi lúc ấy căn bản không thể chấp nhận!”

Lâm Tử Thông hơi bất mãn nói: “Thời đại nào rồi, anh cứ nhiên còn bắt bà thủ tiết.”

“Tôi không có! Tôi chỉ là trong lúc đó cảm thấy bà phản bội cha tôi.” Trang Tư Triển lộ ra biểu tình tức giận, “Lúc đó, tôi chỉ có mẹ, mà bà, cũng muốn bỏ lại tôi, bỏ lại tôi một mình.”

“Anh không thể nghĩ như vậy!” Lâm Tử Thông biện bạch.

“Tôi biết. Nhưng chuyện này đã khiến tôi thất vọng cực kỳ, cảm thấy cuộc đời chỉ là u ám, vì thế tôi phóng túng, buông thả bản thân,” nói tới đây, Trang Tư Triển nhìn Lâm Tử Thông cười, nhàu mày ra hiệu với cậu, “Aiz, cậu cũng hiểu là kiểu phóng túng gì mà, tôi của hai năm đó thật sự quá hoang đường, thật sự.....” nói xong, Trang Tư Triển lại toát ra một tia hối hận.

“Chú với thím đều khuyên bảo tôi, tôi vẫn không thể tha thứ, cũng không chịu gặp lại mẹ lần nào. Đoạn thời gian đó rất khổ cho chú tôi, ông ấy rất thương tôi, đối với tôi còn thân thiết hơn đối với mấy nhóc em họ. Chú vẫn luôn cổ vũ tôi, ủng hộ tôi, khiến tôi cảm thấy bản thân không hề bị vứt bỏ. Dưới sự khuyên bảo của chú, cuối cùng tôi cũng tỉnh lại, thi vào Williams college.”

“Sau đó.....mẹ anh, bà có tái giá không?” Lâm Tử Thông nghiêng mặt, cẩn thận hỏi.

Trang Tư Triển cười khỏ một chút, “Nào có dễ dàng như vậy, Trang gia ở bên ngoài cũng có chút mặt mũi. Ông nội tôi không đồng ý. Mãi đến khi ông nội qua đời, mẹ tôi mới tái giá. Đến lúc đó, tôi cũng đã hiểu bà đối với người nọ cũng có cảm tình. Cho tới bây giờ tôi cũng không gặp lại mẹ, tôi cảm thấy bà đã là người nhà của người khác. Tuy rằng đã tiêu tan, nhưng trong lòng tôi vẫn có khúc mắc.”

Nói xong chuyện của mình, Trang Tư Triển uống cạn rượu trong ly, từ từ nhẹ giọng thở dài.

“Thì ra.....anh cũng không phải con người toàn vẹn.” Lâm Tử Thông nằm trên tay vịn sofa, nhìn Trang Tư Triển.

“Đương nhiên tôi không phải.” Trang Tư Triển lắc lắc đầu, sau đó đứng lên, “Được rồi, chuyện đã kể xong, cậu cùng nên đi ngủ. Ngủ sớm dậy sớm thân thể mới tốt.”

Thấy Trang Tư Triển khôi phục lại biểu tình bình thường, trong lòng Lâm Tử Thông vẫn có chút lo lắng, sau khi về phòng, nghĩ về chuyện của Trang Tư Triển vừa kể, cậu nằm mà cứ không yên.

Vị công tử xuất thân thế gia này có quá khứ như thế đối với Lâm Tử Thông đúng là một chuyện bất ngờ. Lâm Tử Thông vẫn nghĩ Trang Tư Triển là loại người quy quy củ củ, là một người đàn ông có nề nếp, thì ra anh thế nhưng cũng có thời điểm phản nghịch. Nghe Trang Tư Triển bộc bạch nội tâm, Lâm Tử Thông có thể nhận ra tường niệm sâu sắc cùng với niềm hối hận vô bờ của anh đối với cha mình. Lâm Tử Thông cho rằng Trang Tư Triển rất thẳng thắn, rất cá tính, anh không cố tỏ vẻ muốn thay đổi, hoặc là ý đồ muốn sửa đi tính hướng bất đồng của anh, cũng không cố ý giấu diếm. Lâm Tử Thông bội phục nghị lực của Trang Tư Triển, tuy rằng từng trầm luân nhưng lại có thể tự mình đứng dậy. Lâm Tử Thông cảm thấy Trang Tư Triển là loại đàn ông có nội tâm vô cùng vững chắc, ôn hòa mà uy nghiêm, tin tưởng nhất định đã từng rất kiêu ngạo, bất quá hiện tại đã tôi luyện được tính khí ổn trọng, cho dù là dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống để nhìn người khác, người bị nhìn cũng sẽ không sinh ra chút khó chịu nào.

Qua một đêm này, một lần nữa lại lao vào làm việc, cảm giác của Lâm Tử Thông đối với Trang Tư Triển càng thêm hiểu biết, nghe anh giảng giải về âm nhạc cũng tựa hồ dễ lý giải hơn. Chỉ là sau khi biết tính hướng của Trang Tư Triển, trong lòng Lâm Tử Thông có chút không được tự nhiên, lúc bị đôi mắt kia nhìn chăm chú, bản thân sẽ không khỏi hơi phát run

11. Chương 11

“Sao vậy ? Cậu khẩn trương cái gì?” lúc cùng nhau ăn tối, Trang Tư Triển đột nhiên hỏi.

“Không..... Không có.” Lâm Tử Thông vội vàng phủ nhận.

“Cậu đang sợ tôi sao?”

“Làm sao có thể, anh lại không ăn thịt người.” Lâm Tử Thông bài trừ ra một nụ cười tươi, lại đang muốn mặc kệ đồ ăn trong chén mà định bỏ trốn.

Nhìn Lâm Tử Thông giống như động vật nhỏ bị sa lưới mà kích động giãy dụa, Trang Tư Triển than nhẹ một tiếng, mỉm cười, tự mình đứng lên trước, “Tôi ăn no rồi, cậu ăn tiếp đi. Ăn xong thì gọi tôi rửa chén.”

Lâm Tử Thông ngồi lại, “Không cần, để tôi rửa cũng được.” Ăn hết đĩa cuối cùng trong chén, Lâm Tử Thông thu dọn lại phòng bếp, sau đó liền vội vàng trở lại phòng mình.

Trang Tư Triễn ngồi trong phòng nhạc, lấy cây guitar ra, gảy gảy dây đàn, phòng nhạc vắng lặng vang lên âm thanh, đánh vỡ sự yên ắng.

Trang Tư Triễn có thể cảm giác được nỗi sợ hãi trong ánh mắt của Lâm Tử Thông, ngoài trừ thời gian làm việc ra, Lâm Tử Thông đều đang lảng tránh Trang Tư Triễn. Hồi tưởng lại nguyên nhân, bởi vì cậu biết anh thích đàn ông ? Hay là sợ ánh mắt sẽ tiết lộ nội tâm của mình? Trang Tư Triễn không khỏi mỉm cười, bé hamster quả nhiên là loài vật nhạy cảm.

Cảm thấy việc Lâm Tử Thông sợ hãi cùng lảng tránh là một loại bản năng, Trang Tư Triễn nghĩ, trước đây Lâm Tử Thông nhất định bị rất nhiều người đồng tính hoặc người khác phái tư tưởng, thậm chí còn từng bị ép buộc. Cá tính Lâm Tử Thông cương liệt và ngay thẳng như vậy, không tự do thì thà chết, nhất định là hung hăng chống trả, cho dù đầu rơi máu chảy cũng không bỏ cuộc, vậy nhưng thời gian trôi qua dần cũng không thể không khuất phục chịu thua. Lâm Tử Thông từng thống khổ như thế nào Trang Tư Triễn không biết, hiện tại, Trang Tư Triễn không hy vọng Lâm Tử Thông trốn tránh anh, bởi vì.....Anh sẽ không miễn cưỡng cậu.

Một ngày buổi trưa, Trang Tư Triễn ở phòng hội nghị cùng với nhân viên tuyên truyền họp, cuộc họp kết thúc, anh trở lại văn phòng thì thấy Kha Chấn Á đang đợi anh.

“Có việc à?” Buông văn kiện trong tay, Trang Tư Triễn cười hỏi.

“Tử Thông hôm nay chụp ảnh ở vịnh nước cạn, cậu đến xem cậu ấy một chút được không?”

“Sao rồi, sắp xếp hết rồi sao ? Cậu định quảng cáo tớ à?” trong lòng Trang Tư Triễn có hơi khó chịu nhưng ngoài miệng vẫn cố ý thoải mái mà nói.

Kha Chấn Á cười giải thích: “Không phải, quảng cáo là thuê một chỗ tư nhân quay, chỉ cho giới truyền thông phỏng vấn 30p, công ty quảng cáo cũng không muốn lộ ra nội dung ý tưởng sớm vậy đâu. Tớ chỉ cảm thấy, cậu và Tử Thông gần đây ở chung rất hợp ý, nhân cơ hội này để cảm tình của hai người tiến triển hơn thôi. Lại nói, nhóc con này trước đây ai nói cũng chẳng thèm nghe, hiện tại đối với cậu nói gì nghe nấy, cậu cũng đúng là có bản lĩnh đó.”

Trang Tư Triễn cười cười, “Làm gì có, mọi người đều là vì công việc.”

“Đi đi, Tư Triễn.”

“Được, tớ đi.”

Lúc Trang Tư Triễn lái xe đến được vịnh nước cạn đã là khoảng 4h chiều, quảng cáo còn đang quay. Đây là quảng cáo mỹ phẩm nam hàng đầu, quay theo các góc độ từ làm việc, ở nhà đến đi du lịch, lúc này đang quay cảnh trong nhà. Trang Tư Triễn nhìn thấy Lâm Tử Thông mặc một bộ áo tắm màu trắng, đứng trong phòng tắm, vừa nhìn gương vừa rửa mặt.

Lâm Tử Thông trước ống kính rất nghiêm túc, dựa theo yêu cầu của đạo diễn mà diễn đi diễn lại, chỉ có một cảnh quay cận lúc cậu hất nước lên mặt cũng phải quay mất chục lần, yêu cầu phải xuất ra biểu tình tốt nhất, cả góc độ ánh sáng lẫn hình ảnh giọt nước. Mỗi lần quay xong, cậu lại cùng đạo diễn xem lại màn vừa quay, thảo luận cách diễn sao cho đạt.

Yên lặng nhìn một Lâm Tử Thông trong công việc, Trang Tư Triễn không muốn quấy rầy cậu, vì thế cứ lặng lẽ đứng ở sau lưng nhân viên đoàn phim.

Kế tiếp là một phân cảnh ngâm mình trong bồn tắm, Lâm Tử Thông thoải mái cởi ra áo tắm, lộ ra cơ thể chỉ còn độc một cái quần bơi màu đen, da thịt màu đồng bóng loáng, giống như hấp thụ hết tất cả ánh mặt trời, cơ bắp vô cùng nam tính, dáng người đã qua sự rèn luyện, chiếc eo nhỏ gọn do tập võ đạo thường xuyên, hai chân thon dài, ngay lập tức liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người, tất cả đều nhìn cậu, hoặc công khai thưởng thức, hoặc lặng yên nhìn chăm chú.

Lâm Tử Thông dựa theo yêu cầu của đạo diễn mà ngồi vào trong bồn tắm đầy nước, nửa nằm xuống, sau đó cậu dùng tay hất mái tóc ẩm ướt ra phía sau đầu, lại ngửa đầu ra sau, ánh mắt khép hờ, lông mi đen dày dính chút bọt nước li ti cực kì mê người. Ống kính bắt được ngay biểu tình lúc này của Lâm Tử Thông.

Trang Tư Triễn nhìn đôi môi khê nhếch lên của Lâm Tử Thông, làn môi ướt át thoát nhìn có một loại cảm giác dụ hoặc thanh thuần, đột nhiên, Trang Tư Triễn giật mình, sau đó anh vội vàng xoay người, rời khỏi trường quay.

Ngồi trên xe, Trang Tư Triễn không lập tức khởi động xe, anh đột nhiên hy vọng đôi mắt của mình là chiếc máy quay phim kia, có thể đem hình ảnh trong khoảnh khắc vừa rồi mà ghi nhớ bên trong, vĩnh viễn khắc sâu trong đầu. Lâm Tử Thông sẽ không biết tại một khắc kia chính bản thân cậu là quyến rũ đến mức nào, có ma lực đến mức nào. Trang Tư Triễn rất cục hiểu được suy nghĩ của những người khao khát Lâm Tử Thông, Lâm Tử Thông đúng là khiến người khác chỉ muốn đem cậu cất giấu đi, không cho vẻ đẹp của cậu bị bất kì ai nhìn thấy, cậu sẽ kích khởi mọi dục vọng độc chiếm của người khác, cho dù sự chiếm hữu này là đáng sợ, thậm chí là tội ác, vẫn là muốn độc chiếm cho bằng được cậu.

Lúc Trang Tư Triễn một mình đọc sách trong thư phòng, Lâm Tử Thông xong việc về nhà, cậu không có gõ cửa mà bước thẳng đến bên cạnh Trang Tư Triễn, “Nè, ông chủ nói hôm nay anh đến chỗ tôi, nhưng chỉ nhìn thấy bóng anh phớt qua một cái liền không có tăm hơi, cũng không ra chào hỏi bọn tôi tiếng nào hết.”

Trang Tư Triễn buông sách trong tay xuống, “Ồ, nhìn thấy mọi người đang nghiêm chỉnh làm việc như vậy, tôi không tiện quấy rầy.”

Lâm Tử Thông cười, cào cào tóc, “Có tốt không, nhà là thuê, mọi người muốn trong ngày hôm nay phải quay xong. Nè, anh liền cứ như vậy mà chuẩn mất, vốn đang muốn khoe khoang là đại chế tác gia đến, còn muốn anh mời cả bọn đi ăn cơm nữa đó.”

“Lần sau đi, lần sau.”

“Anh nói đó nha.”

Muốn rời đi, lại ngượng ngùng, Lâm Tử Thông nhìn thoáng qua sách trên, bắt đầu tò mò, “Hơ, anh đọc cái gì vậy ? Sách triết học?” cậu lẩm nhẩm tên trên bìa sách.

Ánh mắt Trang Tư Triễn dừng ở sườn mặt Lâm Tử Thông, lúc này Lâm Tử Thông cúi đầu xuống, đường cong từ tai đến chiếc cổ thon dài rất hài hòa, trên làn da dường như còn mang chút vị mặn của biển, biểu tình có chút ngây thơ, giống như một đứa nhỏ hồn nhiên. Trang Tư Triễn đem cậu của hiện tại liên hệ với người con trai mị hoặc nhìn thấy trước đó, từng biểu tình bất đồng của Lâm Tử Thông xuất hiện trước mắt Trang Tư Triễn, chồng chéo.

Lâm Tử Thông phát hiện Trang Tư Triễn đang nhìn cậu, đôi mắt đen thâm trầm như có gì đó sâu xa, Lâm Tử Thông sững sốt một chút, sau đó miễn cưỡng cười, “Sao hả, trên mặt tôi có cái gì không đúng sao?” Nói xong, cậu nâng hai tay vuốt vuốt má, ngón tay cuối cùng dừng lại ở môi. Đột nhiên ý thức được động tác này dường như có ám chỉ không rõ ràng, Lâm Tử Thông lập tức buông tay. Nhưng đã quá muộn, ngay lúc tay cậu vừa rời khỏi môi, môi Trang Tư Triễn đã dán lại.

Lâm Tử Thông kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, nhìn gương mặt đã gần đến không còn khoảng cách của Trang Tư Triễn. Muốn chạy trốn thì đã không còn kịp rồi, Trang Tư Triễn đưa tay ôm lấy mặt cậu, hôn càng sâu hơn.

“Uhhh.....” Lâm Tử Thông lúc lắc đầu muốn thoát ra, tiếc rằng bị Trang Tư Triễn ôm rất chặt, cậu dùng sức ngậm chặt miệng, cảm giác được đầu lưỡi Trang Tư Triễn lướt qua bờ môi mình. Bốn cánh môi mềm mại dán lại một chỗ, khiến người ta có loại cảm giác lâng lâng, Lâm Tử Thông muốn đẩy ra người đang ôm chặt cậu, lại không thể nào, việc duy nhất có thể làm là ngậm chặt miệng, không cho đối phương xâm nhập nhiều hơn.

Rất cục đẩy ra được Trang Tư Triễn, Lâm Tử Thông lấy mu bàn tay dùng sức chà lên đôi môi ẩm ướt của mình Trang Tư Triễn.

Trang Tư Triễn tựa vào bàn học, chậm rãi điều chỉnh hô hấp, sau đó, anh nhìn Lâm Tử Thông cười, “Đừng nhìn anh như vậy, cũng đừng nói với anh là em không ngờ anh sẽ làm vậy với em. Đây chỉ là sớm muộn mà thôi, em hẳn là rõ ràng.”

Lâm Tử Thông vừa xấu hổ vừa cảm phẫn, “Nghĩ đến anh là một người chế tác lại làm loại chuyện này sao?”

“Không, này với chuyện chế tác hay ca sĩ không liên quan.”

“Anh rất cuộc suy nghĩ cái gì! Đáng ghét! Anh cảm thấy tôi là loại người có thể tùy tiện hôn bừa sao?”

Trang Tư Triển khẽ lắc đầu, biểu tình bình tĩnh, “Không, đương nhiên người không phải. Anh biết.”

Lâm Tử Thông dùng sức vung tay, hét lên: “Anh cùng với bọn người đó đều như nhau ! Các người đều giống nhau!”

“Không, anh không giống, anh không phải loại người chỉ thích chiếm tiện nghi. Anh là thích em, Lâm Tử Thông, anh thích em.”

Thật không ngờ Trang Tư Triển lại ngay lúc này mà thổ lộ, Lâm Tử Thông ngẩn ngẩn cả người, hai người nhìn nhau một lát, Lâm Tử Thông lại hét lên: “Tôi không tin! Tôi không tin anh! Làm loại sự tình này, biết rõ tôi không thể phản kháng, cũng không khả năng vì chuyện này mà đánh anh, kiện anh, cho nên anh không sợ hãi, không kiên dè gì!”

Trang Tư Triển ôn hòa cười, một chút cũng không có bộ dáng tức giận, anh vươn tay, chạm nhẹ vào má Lâm Tử Thông, người kia lại mạnh mẽ ngửa đầu ra sau, tránh đi bàn tay anh, “Anh nghĩ..... Trong lòng em sẽ có cảm giác mới phải, bởi vì em gặp qua rất nhiều ánh mắt chứa dục vọng. Ngày đó khi mở cửa nhìn thấy anh, em không dự cảm được gì hay sao?”

“Anh.....khi đó.....” Lâm Tử Thông nửa kinh ngạc nửa mộng lung nói.

Trang Tư Triển cười nhẹ, lắc lắc đầu, “Thật không biết là em quá chậm tiêu hay là quá nhạy cảm nữa. Được rồi, để anh nói. Kỳ thật anh trở về lúc này, một nửa nguyên nhân là Chấn Á muốn anh giúp đỡ, cậu ấy là bạn cũ của anh, anh cự tuyệt cũng không hay, nhưng một nửa khác chính là vì em.”

“Tôi?”

“Đúng. Chấn Á muốn anh làm album cho em, còn có cả DVD, anh vừa nhìn thấy bộ dáng của em, nhìn ảnh chụp của em, ánh mắt em....khiến anh mê đắm, anh đột nhiên cảm thấy có lẽ anh có thể trở về, quên đi quá khứ, một lần nữa trở lại thành phố mà anh trốn tránh, bởi vì anh phát hiện anh muốn tìm người. Anh đang chờ mong, nếu có thể kết bạn với em, mà em cũng giống như những gì anh tưởng tượng, như vậy anh sẽ không còn cô đơn nữa. Cho nên anh trở về, vì em, Tử Thông, anh thích em. Sau khi hiểu về em hơn, anh đã tự nói với lòng, anh cần em, muốn em chỉ thuộc về một mình anh mà thôi.”

Lâm Tử Thông nghe Trang Tư Triển thổ lộ, không khỏi lui về phía sau từng bước, “Anh, anh đang nói cái gì?”

“Anh thích em, Lâm Tử Thông, còn muốn anh nói bao nhiêu lần nữa chứ? Anh nói chưa đủ nhiều sao? Anh thích em, anh rất nghiêm túc, anh muốn cùng em quen nhau một cách chính thức.”

Lâm Tử Thông từng bước một lui về phía sau, “Anh.....anh đã lầm, anh nhất định đã lầm! Tôi so với những gì anh nghĩ không giống đâu! Tôi không phải người như anh tưởng tượng, tôi không phải! Anh nhất định đã lầm!”

Trang Tư Triển không hề động đậy, vẫn đang tựa vào cạnh bàn, ánh mắt nhìn chăm chú Lâm Tử Thông đang thất kinh, “Em cảm thấy chuyện quan trọng như vậy, anh có thể hiểu lầm sao? Hay là nói.....em không tin anh.”

“Tôi không tin anh, anh đừng nói nữa! Sau này cũng đừng nói những lời như vậy nữa. Hôm nay tôi coi như cái gì cũng chưa nghe qua. Anh hôm nay nhất định là quá mệt mỏi rồi hồ đồ.....” nói xong, Lâm Tử Thông đột nhiên xoay người, chạy khỏi thư phòng.

Trang Tư Triển biết chọn lúc này để thổ lộ là không đúng, nhưng anh chờ không kịp. Anh vốn đã từng suy nghĩ xem chắc sẽ chờ sau khi chế tác xong album này, cho Lâm Tử Thông thêm nhiều thời gian một chút, sau lại phát hiện không được. Bé hamster vừa chậm tiêu vừa mẩn cảm này, Trang Tư Triển sợ cậu bị người khác cướp đi, lại cảm thấy nếu không trực tiếp thổ lộ, Lâm Tử Thông có thể sẽ định vị mối quan hệ của hai người một cách sai lầm, Trang Tư Triển cũng không muốn làm anh trai hoặc chỉ là người chế tác.

12. Chương 12

Lúc gặp mặt ngày sau, Lâm Tử Thông lảng tránh ánh mắt của Trang Tư Triễn, cũng không dám ở trước mặt anh đứng quá lâu, giống như sợ là sẽ bị hôn trộm thêm lần nữa.

Ở nơi làm việc, Trang Tư Triễn vẫn biểu hiện như thường, thoải mái nói chuyện với Lâm Tử Thông, thuyết minh câu tứ ý cảnh trong ca khúc, tâm tình phải như thế nào, nên ở đoạn nào hát như thế nào Trở về nhà, Trang Tư Triễn thập phần thủ lễ, một câu cũng không nhiều lời.

Lâm Tử Thông luôn ở trong trạng thái khẩn trương, giống như tiểu động vật dựng thẳng lông, hơi có gió thổi cỏ lay liền nhanh chân chạy trốn. Sau khi thổ lộ đối lấy kết quả như vậy, tuy rằng Trang Tư Triễn biết rõ Lâm Tử Thông không có khả năng lập tức chấp nhận, nhưng tình hình này cũng khiến anh có chút dở khóc dở cười.

Thấy Trang Tư Triễn đi tới, Lâm Tử Thông buông chén trong tay muốn đi, Trang Tư Triễn ở phía sau cậu không nhanh không chậm nói: “Em cho rằng em thoát được sao?”

“Tôi mới không có trốn.”

“Vậy em vừa thấy anh liền quay đầu đi, vậy là có ý gì. Anh đáng sợ như vậy à?”

“Mới không phải!” Lâm Tử Thông tức giận, quay người lại, ngẩng đầu nhìn Trang Tư Triễn, cố tình tỏ ra không sợ hãi.

Nhìn biểu tình quật cường của Lâm Tử Thông, trong nụ cười của Trang Tư Triễn mang theo chút ảm đạm, “Em thật sự.....không định cân nhắc một chút sao?”

Lâm Tử Thông trừng mắt, vẻ mặt khí thế bức nhân, “Cân nhắc cái gì? Bởi vì anh có tiền, có gia thế có bối cảnh, tôi liền nhất định phải cân nhắc anh? Hay bởi vì anh đẹp trai? Nực cười! Anh đừng nghĩ bừa, mấy thứ đó nói cho đàn bà nghe còn chưa chắc kìa, lại nói, tôi là ai? Anh là ai? Anh có nghĩ đến chưa, làm sao có thể! Anh không cần tiền đồ nhưng tôi cần!”

Thấy Lâm Tử Thông như thế, Trang Tư Triễn không giận mà mỉm cười, nâng tay gạt đi một sợi tóc phủ trước trán, anh ngẩng đầu, “Mấy cái em nói..... xem như lý do sao?”

“Đương nhiên không tính! Lý do, lý do chính là tôi căn bản không thích anh! Anh bỏ cuộc đi, đừng tưởng sống cùng tôi dưới một mái nhà, đối xử với tôi tốt một chút, tôi liền này nọ, anh sai lầm rồi! Bên ngoài người có điều kiện tốt rất nhiều, anh mau chóng đi tìm người khác đi, đừng lãng phí thời gian quý giá của mình.”

Đối với sự đáp trả của Lâm Tử Thông, Trang Tư Triễn đã lường trước, anh không kinh ngạc nhiều, mỉm cười nhìn Lâm Tử Thông chạy trốn. Tuy rằng không biết loại trạng thái giằng co này còn phải liên tục bao lâu, nhưng Trang Tư Triễn có cũng đủ kiên nhẫn chờ đợi.

Thời gian dần qua, Lâm Tử Thông cố gắng xác minh lời nói của cậu, về công, cùng Trang Tư Triễn chung sống hòa bình, về tư, khắp nơi biểu hiện rằng cậu tuyệt không thích Trang Tư Triễn, dựng thẳng một bức tường cao, làm mỗi khi Trang Tư Triễn hơi có động thái gì liền dùng sức bật lại. Loại đáp trả này đều không có tác dụng gì, Trang Tư Triễn luôn có thể gió lướt mây trôi mà hóa giải, mặc kệ là lời nói hoặc là hành vi đều giống như bị hấp thu hết, ngay cả bản trả cũng không có. Đối mặt với đối thủ như vậy, Lâm Tử Thông cảm thấy mệt chết đi được, cậu giống như đã mắc vào một cái lưới vô hình, càng giãy dụa thì càng bị siết chặt. Lời nói, hành vi, thái độ, thậm chí là ánh mắt của Trang Tư Triễn đều làm cho Lâm Tử Thông cảm thấy không thể trốn tránh.

Vào một ngày sau một đoạn thời gian dài hai người cứ dửng dằng như vậy, phát hiện trợ lý của Lâm Tử Thông đang đứng ở ngoài một phòng họp lén lút lút lút, Trang Tư Triễn bước đến, nhẹ giọng hỏi cô, “Sao vậy? Đang nhìn cái gì?”

Nữ trợ lý quay đầu, nhìn thấy Trang Tư Triễn, mặt đỏ lên, “Em.....”

“Tử Thông đâu, đang họp sao?”

“Bọn họ.....” Nữ trợ lý toát ra vẻ mặt do dự, biểu tình của cô trộn lẫn giữa nan kham và bất đắc dĩ khiến Trang Tư Triển tò mò.

“Lịch trình của Tử Thông đã xong rồi mà, còn chưa về?”

Cô bé kia cúi đầu thật thấp, ấp a ấp úng nói: “Có xã giao.....”

Trang Tư Triển cả kinh, không khỏi nắm chặt nắm tay, bất quá chỉ một lát sau anh liền khôi phục biểu tình bình tĩnh, sau đó ôn hòa cười với trợ lý, “Tôi đã biết, cô đi làm việc đi.”

Đẩy ra cửa phòng họp, Trang Tư Triển nhìn thấy Kha Chấn Á, Hòa Minh cùng Lâm Tử Thông đều ở bên trong, lúc này Lâm Tử Thông đứng cạnh cửa, nổi giận đùng đùng nhìn hai người còn lại, giống như con mèo tùy thời đều có thể nhào đến cắn người vậy.

“Các cậu đều ở đây à.” Trang Tư Triển nói xong thuận tay khóa lại cửa phòng, lại đem rèm cửa sổ thả xuống, chặn hết mọi tầm mắt bên ngoài.

Cứ trầm mặc một lúc, bốn người đều không nói gì.

Đánh vỡ im lặng là Lâm Tử Thông, cậu nói với Kha Chấn Á: “Tôi nói không đi chính là không đi.”

“Tử Thông, nghe lời, chỉ đến một chút thôi, có mặt là được.” ngữ khí Kha Chấn Á thập phần hòa ái nói, trong lời nói cũng có chút kiên trì không bỏ cuộc.

“Tôi không đi!”

“Cậu như vậy, công ty rất khó xử.”

“Ai kêu anh đáp ứng, anh rõ ràng biết.....” Nói tới đây, Lâm Tử Thông liếc Trang Tư Triển bên cạnh một cái, không có nói tiếp.

“Cúi đầu không thấy ngẩng đầu liền thấy, cậu cho là từ chối lần này, lần sau sẽ không có chuyện nữa sao ? Chẳng qua là đi một chút, cho đối phương tí mặt mũi thôi. Tiếp theo công ty sẽ tận lực giúp cậu giải vây.” Kha Chấn Á tiếp tục nhỏ nhẹ khuyên bảo.

“Tôi không đi, tôi cỡ nào cũng không sẽ đi!” Lâm Tử Thông nói xong, nắm chặt nắm tay, một bên thái dương lộ ra gân xanh, xem ra cậu rất tức giận, hơn nữa còn là rất rất phẫn nộ.

“Tử Thông!”

Hòa Minh đi tới, đưa tay giữ chặt cánh tay Lâm Tử Thông, “Ngoan, Tử Thông, cậu phải đi một lần đi, tôi sẽ đi cùng cậu. Có tôi bên cạnh, không có việc gì đâu.”

Lâm Tử Thông gạt tay Hòa Minh, xoay người muốn đi, Hòa Minh giữ chặt cậu, “Tử Thông!” Lâm Tử Thông đột nhiên quay đầu, hung hăng nhìn ba người, không thể nhịn được nữa, cậu đột nhiên lớn tiếng hét lên: “Đừng có kêu tôi!”

“Tử Thông.....” biểu tình của Hòa Minh có chút xấu hổ, theo bản năng trộm nhìn Kha Chấn Á cùng Trang Tư Triển, dù sao ông chủ lớn cùng chế tác đại nhân đều ở đây, trên mặt ai cũng rất khó coi.

“Đã nói đừng kêu tôi!” Lâm Tử Thông giằng ra khỏi người Hòa Minh, biểu tình tràn đầy tức giận, khi cậu nhìn thấy Kha Chấn Á bước đến gần, liền kêu lên, “Anh đừng đến gần tôi, tôi không đi!”

“Tử Thông.....”

Lâm Tử Thông vừa là bi phẫn lại vừa là thống khổ, “Các người rõ ràng biết, tên họ Chu kia, hẳn đối với tôi.....hắn.....các người còn muốn tôi đi gặp hắn, các người biết rõ tôi hận nhất là chuyện này ! Còn muốn tôi đi ! Không phải cần đầu tư thôi sao ? Không phải chỉ có chút tiền dơ bẩn thôi sao ? Tôi là bán âm nhạc, tôi không có bán thân ! Ai muốn đi với hắn thì cứ đi ! Tôi, chết cũng không đi ! ” Nói xong, hốc mắt Lâm Tử Thông lập tức ẩm ướt, cậu càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng cảm thấy bị ai, dựa vào tường, cậu đập mạnh gáy, bốp bốp hai tiếng vang lên, nghe qua đều biết là cậu cực lực dùng sức mà đập.

Sắc mặt Trang Tư Triển thay đổi, anh cảm thấy như thứ Lâm Tử Thông đang tổn hại chính là trái tim của anh vậy. Trong giây phút đó, Trang Tư Triển thấy trái tim anh phi thường phi thường đau.

Hòa Minh ở một bên giải thích: “Tử Thông, đừng như vậy, kỳ thật.....là trường hợp công khai, là tiệc rượu quy củ.....”

Lâm Tử Thông quay mặt qua tròng Hòa Minh, “Trường hợp công khai ! Quy củ ! Trước đó hẳn đối xử với tôi thế nào, anh không phải không thấy ! Anh còn muốn đưa tôi đến chỗ hẳn ! Hẳn cho anh cái gì ưu việt ! Anh lại đối xử với tôi như vậy đây!”

Hòa Minh ngẩn ra, sắc mặt trở nên trắng bệch, lui về phía sau từng bước, sau đó liền khó xử mà nhăn mặt.

Oán hận ngẩng đầu, Lâm Tử Thông dùng ánh mắt rưng rưng nhìn Kha Chấn Á, cắn răng nói: “Hôm nay, sau này nữa, tôi cũng không đi! Vô luận như thế nào cũng không đi! Hoặc là, anh để hẳn giết chết tôi còn hơn, cùng lắm thì không hát nữa ! Muốn tôi đến bên cạnh loại người đó, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Kha Chấn Á đứng tại chỗ, nhìn Lâm Tử Thông quyết tuyệt như vậy, nhất thời cũng không biết phải nói gì mới tốt. Tính tình Lâm Tử Thông y hệt, một người cương liệt như cậu, thật sự thà chọn cách cá chết lười rách cũng sẽ không thỏa hiệp cúi đầu. Nhất thời, không khí trong phòng trở nên khó xử cùng xấu hổ cùng bất đắc dĩ.

Trang Tư Triển lúc này lộ ra nụ cười thản nhiên, khoác tay lên vai Kha Chấn Á, hỏi: “Là xã giao kiểu gì?”

Kha Chấn Á cười nhẹ, khẽ lắc đầu, “Cũng không có gì.”

“Chu tiên sinh? Có phải là phó tổng giám đốc của tập đoàn băng đĩa CNA không, cũng là cổ đông kiêm phát hành độc quyền của công ty mình ?”

“Là hẳn.”

Trang Tư Triển gật gù đầu, “Lại nói tiếp, tớ hình như chỉ gặp hẳn có một lần, một khi đã quyền cao chức trọng như vậy, tớ cũng phải tiếp xúc nhiều hơn một chút mới được. Tử Thông không thích xã giao, tớ thấy không bằng cứ để tớ đi.” Những lời này vừa nói, ba người còn lại đều nhìn Trang Tư Triển.

“Sao vậy,” Trang Tư Triển tròng mắt, giang hai tay xoay một vòng, “Tôi không đủ tư cách gặp hẳn sao?”

Kha Chấn Á nói: “Không, không phải, chẳng qua.....”

Trang Tư Triển như là nghĩ tới điều gì đó, còn nói thêm: “Lại thêm, Chu tiên sinh gần đây cùng với nhà tớ cũng có chút tới lui, Chu lão phu nhân cũng sắp đến đại thọ 70 rồi, Chu gia đã đặt ngọc như ý cùng với châu báu phỉ thúy làm đại lễ. Tớ đi gặp hẳn vừa vừa vãn cũng có chuyện để tâm sự. Sao nào ? Chấn Á, người chế tác như tớ có thể lộ diện được không đây?”

Về mặt Kha Chấn Á có chút khó xử, lại không thể cự tuyệt, nhìn Trang Tư Triển im lặng không ra tiếng.

Trang Tư Triển nở nụ cười, sau đó đi đến bên cạnh Hòa Minh nói: “Đưa Tử Thông về đi. Gần đây là giai đoạn thu âm chính thức rồi, nếu tâm trạng ca sĩ không tốt sẽ ảnh hưởng đến biểu diễn.” Nói xong, Trang Tư Triển vỗ vỗ vai Hòa Minh, sau đó liền đẩy Hòa Minh cùng Lâm Tử Thông, để cho bọn họ rời khỏi phòng họp.

Đợi cho trong phòng chỉ còn lại Trang Tư Triển cùng Kha Chấn Á, Kha Chấn Á cau mày nói với Trang Tư Triển: “Tư Triển, cậu sao lại vậy, cậu hẳn phải biết.....”

Trang Tư Triển giơ tay, ý bảo Kha Chấn Á không cần nói thêm gì nữa, “Cậu so với tớ còn hiểu tính của cậu ấy hơn, tội gì bắt buộc cậu ấy.”

“Chỉ là bữa xã giao nho nhỏ.....”

“Cậu biết rõ không phải.” ánh mắt sáng ngời của Trang Tư Triển nhìn chằm chằm Kha Chấn Á, nhìn đến người kia không dám cùng anh đối diện nữa.

“Cậu như vậy.....”

Trang Tư Triễn mỉm cười, cầm lấy tay Kha Chấn Á, “Tin tớ đi, Chấn Á, tớ sẽ xử lý tốt mà, sẽ không lưu lại vấn đề gì.”

(Xin tỳ, cái đoạn cầm tay = =, sao lại vậy trời, này là cấp bồ nào đây, sao thấy chị Tụ bắn hint Triễn-Á rầm rầm vậy hân Mọi người đừng hiểu lầm, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm = =)

“Cậu đỡ được một lần, đỡ không được lần thứ hai, trong giới này.....” Kha Chấn Á không biết phải tiếp tục nói thế nào, “Cậu tội gì phải dấn thân vào.”

Trang Tư Triễn nghiêm chỉnh nhìn Kha Chấn Á, “Chấn Á, không phải là có muốn dấn vào hay không, mà là tớ sẽ luôn đứng bên cạnh cậu ấy.”

Kha Chấn Á mạnh giật mình, kinh ngạc nhìn Trang Tư Triễn, “Cậu.....”

Biết bạn già hiểu mình nói gì, Trang Tư Triễn cũng không tính giải thích gì thêm, anh vỗ nhẹ vai Kha Chấn Á, “Chấn Á, đến tuổi này rồi, tớ sẽ nhận lời khuyên của cậu, nhưng cậu đừng có ý định thay đổi được tớ.”

“Làm sao có thể.....” Kha Chấn Á thì thào, ánh mắt nhìn Trang Tư Triễn thập phần mong lung.

“Tớ trở về, một nửa vì cậu, một nửa là vì cậu ấy.”

Nắm chặt lấy tay Trang Tư Triễn, Kha Chấn Á thốt lên: “Không, đừng, Tư Triễn, không thể, không thể là cậu ấy!”

“Vì sao?”

“Tóm lại không thể, cậu ấy không thể!”

Trang Tư Triễn kinh ngạc nhìn sắc mặt Kha Chấn Á thay đổi, anh vỗ vỗ vai Kha Chấn Á, sau đó lộ ra một nụ cười nhẹ, “Chấn Á, không kịp rồi. Tớ đã lún quá sâu rồi, hiện tại có nói gì cũng không kịp nữa rồi, tớ sẽ không quay đầu, đến khi được mới thôi. Hơn nữa cậu cũng biết tính tớ, tớ đã thề là nhất định phải được.”

“Vì sao lại là cậu ta?” Kha Chấn Á cầm chắc tay Trang Tư Triễn không buông, trừng to mắt nhìn Trang Tư Triễn, thần sắc dị thường khấn trương.

Nhìn bạn già của mình, Trang Tư Triễn thực thẳng thắn nói: “Loại sự tình này kêu tớ làm sao trả lời cậu đây. Chấn Á, tớ hy vọng cậu đừng phản đối, để chúng tớ thaujanj theo tự nhiên thôi, tự trong lòng tớ biết chừng mực, tuyệt đối sẽ không vì chuyện tình cảm mà ảnh hưởng công việc, hoặc là ảnh hưởng đến tiền đồ của Tử Thông. Đồng thời, tớ cũng hy vọng có thể có được chúc phúc của cậu, Chấn Á, tìm được một người không dễ dàng, tớ nghĩ cậu hiểu được, thật sự, muốn tìm được một người lý tưởng trung rất không dễ dàng. Tớ đã nhận định. Chúc phúc tớ đi, Chấn Á.”

Kha Chấn Á nhìn Trang Tư Triễn rất lâu, đối mặt với ánh mắt thần nhiên không chút lo sợ của Trang Tư Triễn, y chậm rãi buông lỏng tay, thở dài một tiếng, “Tư Triễn, cậu thật sự làm tớ khó xử.”

Trang Tư Triễn mỉm cười, “Có cái gì khó xử đâu chứ, tớ sẽ không bởi vì tình cảm lưu luyến mà ảnh hưởng đến công việc của nghệ sĩ trong công ty, yên tâm. Đối ngoại, cậu cứ như gì cũng không biết, âm thầm chúc phúc cho tớ là đủ rồi.”

Kha Chấn Á suy nghĩ, thấy y chậm chạp không đáp, Trang Tư Triễn cười nói: “Chấn Á, cậu không phải là muốn tranh với tớ chứ?”

“Khụ, cậu nói gì đó, đương nhiên không phải.”

“Vậy cậu đang khó xử cái gì, tớ vừa rồi nói còn chưa đủ cho cậu yên tâm sao?”

Vươn tay ôm lấy Trang Tư Triễn, Kha Chấn Á muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn là không nói, chỉ vỗ nhẹ vào lưng bạn già. Động tác này khiến Trang Tư Triễn cảm giác được Kha Chấn Á đã nhượng bộ, xem ra Kha Chấn Á là ngầm đồng ý anh có thể theo đuổi Lâm Tử Thông, “Cám ơn cậu, Chấn Á.”

Trang Tư Triễn đi rồi, Kha Chấn Á một người ngồi trong phòng, gác tay lên trán, trầm mặc thật lâu.

13. Chương 13

Từ tiệc rượu về nhà, Trang Tư Triễn vui vẻ huýt sáo, thay quần áo, sau đó rót một ly rượu, đi đến phòng khách ngồi xuống cạnh cửa sổ, ngắm cảnh biển đêm ngoài xa.

“Anh đừng tưởng rằng lần này anh giúp tôi, tôi sẽ cảm kích anh liền.....đối với anh như vậy.”

Nghe được giọng nói của Lâm Tử Thông vang lên sau lưng, Trang Tư Triễn nhìn hình ảnh phản chiếu của mình qua kính cửa sổ, mỉm cười, hỏi ngược lại: “Anh có từng nói muốn em cảm tạ sao?”

“Anh nghĩ rằng tôi còn không biết anh tồn cái loại tâm tư gì à ?”

“Ồ, đương nhiên em biết, anh là đang thay châu báu Trang thị tranh thủ khách hàng.”

“Anh!” Lâm Tử Thông nhìn bóng dáng Trang Tư Triễn đứng ở phía trước cửa sổ, nghe anh thản nhiên nói như thế, càng nghĩ càng không cam lòng, một cục tức nghẹn ở ngực, phát tiết không được, nhưng mà người này hôm nay vừa ra mặt giúp mình, không thể không biết điều mà lớn tiếng với anh, đứng một hồi, cậu hầm hừ tức giận xoay đi.

Nghe được tiếng bước chân dần xa, Trang Tư Triễn cười nhẹ giọng nói: “Bé hamster, giúp em chính là anh tự giúp anh thôi.”

Bởi vì sự kiện “xã giao” kia ảnh hưởng đến cảm xúc của Lâm Tử Thông cho nên công đoạn ghi âm tiếp theo gặp trở ngại rất lớn, trong một lần hát thử, có hai câu Lâm Tử Thông hát đến ba mươi mấy lần cũng không ổn, cậu bực bội quăng tai nghe rời khỏi phòng thu, đứng trước mặt Trang Tư Triễn hét to, “Anh đang chỉnh tôi!”

Trang Tư Triễn mỉm cười lắc đầu, “Đương nhiên không phải.”

“Tôi hát chỗ nào không ổn chứ!?”

“Em không đem được cảm giác trong ca khúc truyền tải được ra ngoài. Em chưa hòa nhập bản thân và bài hát.”

“Anh nói cái khỉ gì chứ.”

Trang Tư Triễn xua tay, “Nghe này, em không bộc lộ ra được. Đối với bài hát này mà nói, em vẫn chưa đi vào đúng trạng thái.”

Lâm Tử Thông tức giận nói: “Vậy anh thử hát một lần cho tôi nghe thử coi.”

Trang Tư Triễn cười lắc đầu, “Nhìn này, nếu anh có thể hát, anh sẽ không đi làm chế tác.”

Mấy người staff đứng một bên nghe thế liền phì cười, Lâm Tử Thông tức giận trừng mắt một cái, sau đó nhìn chằm chằm Trang Tư Triễn, “Anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Trang Tư Triễn nâng cổ tay nhìn nhìn đồng hồ, “Thời gian cũng không còn sớm nữa, coi như hết ngày, mai lại tiếp tục, hiện tại cảm xúc cùng tâm tình của em đều không thích hợp để hát bài này.”

Lâm Tử Thông vừa nghe xong liền giật lấy áo khoác trong tay trợ lý khoác lên vai, quay đầu đi thẳng.

Buổi tối, Lâm Tử Thông tự mình ngồi vừa đàn vừa hát, nghe lại demo, nghĩ mãi cũng không hiểu cậu rốt cuộc là thiếu cái gì, rõ ràng rất nhập tâm vào mà hát, vì sao Trang Tư Triễn lại nói là không chứ? Càng nghĩ càng không cam lòng, Lâm Tử Thông đứng lên đi tìm Trang Tư Triễn.

“Tôi muốn tìm anh nói chuyện chút.”

Trang Tư Triễn buông văn bản trong tay, đứng lên, “Đi vào phòng khách nói đi.”

Mặt đối mặt ngồi trên sofa phòng khách, Trang Tư Triễn lại đứng lên, “Đúng rồi, em có muốn uống gì không ??”

Lâm Tử Thông hét lớn: “Tôi muốn nói về bài hát hôm nay với anh!”

Trang Tư Triễn làm ra một đồng tác trấn an, “Thoải mái đi, em đừng khẩn trương, thả lỏng, trao đổi thì trao đổi, nước vẫn phải uống mới tốt.”

Lâm Tử Thông không phản bác được, môi giật giật một chút mới rầu rĩ nói: “Cà phê.”

Trang Tư Triễn đưa cho Lâm Tử Thông là một ly sữa nóng. (vậy anh hỏi người ta làm cái chi chi a lật bàn)

Kiên nhẫn đợi cho Trang Tư Triễn uống xong nửa ly nước, khủy tay Lâm Tử Thông chống lên đầu gối, gập người chán nản, hỏi Trang Tư Triễn: “Tôi hôm nay rất cuộc là hát chỗ nào không ổn?”

“Cảm tình. Không được nhập tâm, không biểu đạt được ý nghĩa của ca từ.”

Lâm Tử Thông ngắt đầu, “Anh không phải là muốn nói tôi không hiểu tiếng Trung chứ?”

“Ồ không, anh tin sự thấu hiểu ca từ của em nhưng đây không phải điểm mấu chốt.”

“Vậy anh có ý gì?”

Trang Tư Triễn dựa người vào sofa, hất chút tóc xõa xuống trán, nhìn chăm chú Lâm Tử Thông một hồi, chậm rãi nói: “Em chưa từng thất tình đúng không, cho nên em không thể hiểu được tâm tình của toàn bộ bài hát này.”

Lâm Tử Thông giật mình, ngồi yên một hồi mới phản ứng lại, cậu cơ hồ là nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “Anh nói cái gì? Tôi không có! Đây là loại lý do gì chứ?”

Trang Tư Triễn cười cười, “Tử Thông, anh còn hiểu em hơn những gì em nghĩ đó. Anh biết rất nhiều chuyện của em, bao gồm.....em chưa từng yêu ai. Anh không phải là cổ vũ em thất tình, chỉ là loại tâm trạng sau khi thất tình này, dùng để suy diễn ra được ca khúc thì có thể dùng đến mười năm, nói cách khác, tự mình thể hội qua loại tư vị mất đi cùng đau đớn này thì có thể hát tình ca đến mười năm. Em chưa từng trải qua, tự nhiên không thể thể hội được, tưởng tượng..... dù sao cũng là hữu hạn.”

Lâm Tử Thông lập tức muốn phản bác nhưng lại đột nhiên dừng lại, nhìn chằm chằm Trang Tư Triễn, nhìn nửa ngày, lúc này mới nói: “Anh cái gì cũng không biết.”

Trang Tư Triễn thay đổi tư thế ngồi tẽn sofa, nâng một chân gác lên chân còn lại, đầu tựa vào lưng ghế, bày ra tư thế rất thoải mái, “Nếu anh không biết, vậy em có thể nói cho anh nghe thử.”

“Tôi sao phải nói cho anh nghe chứ!” Lâm Tử Thông bất mãn hét lên, có loại cảm giác bị Trang Tư Triễn trêu đùa, tại sao Trang Tư Triễn có thể nắm cục diện đối thoại trong tay mà cậu thì không thể chứ?

“Anh hiểu thêm về em được bao nhiêu thì đĩa nhạc sẽ làm tốt được bấy nhiêu. Đừng sợ nói cho anh biết, anh sẽ thay em bảo thủ bí mật. Anh cũng đã kể chuyện của mình cho em rồi, coi như trao đổi, em cũng kể một chút chuyện của em đi.”

Lâm Tử Thông trầm mặc, bộ dáng gương nanh múa vuốt như mèo hoang khi này không thấy đâu nữa, cậu gục đầu, ngón tay vô thức bấu chặt vào tay vịn sofa.

Trang Tư Triễn cực kì kiên nhẫn, không hề thúc giục, anh lại rót một ly rượu, rồi ngồi lại sofa.

Phòng khách im lặng, ánh đèn chiếu vào hai người, đem hai chiếc bóng con con phóng về phía bức tường phía sau.

“Anh hẳn là biết rất nhiều, chuyện trước khi tôi debut cũng biết chứ gì, mọi thứ đều được phanh phui để đưa ra ánh sáng.” Lâm Tử Thông đánh vỡ trầm mặc.

Trang Tư Triễn nghĩ nghĩ, “Ừm, là rất nhiều.”

“Chuyện nhà của tôi, anh nhất định đều biết rõ.”

Trang Tư Triễn gật gật đầu, “Em sinh ở làng chài Đại Úc, cha là công nhân, mẹ mở sạp ở chợ cá. Lúc 5 tuổi thì cha em một đi không trở lại, chưa từng xuất hiện lần nào, cho dù bây giờ em đã thành danh cũng không có người đàn ông nào nhảy ra nhận là cha em.”

Lâm Tử Thông cười lạnh một tiếng, “Kỳ thật tôi còn rất hy vọng ông ta có thể đi ra, bất quá đều không có. Xem ra người đàn ông đó là thật lòng không cần mẹ con tôi.”

“Ông ấy đi rồi, thì cứ cho đi. Mẹ em rất thương em, đối với em rất tốt, như vậy là đủ rồi.”

Lâm Tử Thông ngẩng đầu, ánh mắt hung ác làm cho Trang Tư Triển rùng mình, “Đủ, hừ! Anh sao không đến thử xem ! Cuộc sống của một đứa trẻ không cha như thế nào anh không thể nào hiểu được ! ”

“Anh đương nhiên biết, anh hiện tại cũng không có.....” Trang Tư Triển nói một nửa, đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt hiện lên một chút khác thường.

Lâm Tử Thông biết lời của cậu chạm đến nỗi đau trong lòng Trang Tư Triển, cậu dừng lại, khóe miệng lộ ra một chút cười nhạt khinh thường, “Nhưng cái anh biết không giống của tôi.”

Trang Tư Triển gật gật đầu, “Phải, cuộc sống của anh suy cho cùng cũng không tệ lắm.”

“Không tệ lắm! Hừ, đại thiếu gia, người như anh sao có thể hiểu được cuộc sống của chúng tôi, anh cao cao tại thượng, vàng ngọc đầy nhà, anh căn bản là không biết!”

“Điều này, có lẽ em có chút hiểu lầm, Tử Thông, lúc đi học anh vẫn phải đi làm thêm, từ trung học đã bắt đầu rồi. Có một đoạn thời gian anh không muốn để người nhà tìm được anh đã chạy đến quán bar mà đàn thuê, đệm nhạc, anh cũng từng có những chuỗi ngày chán chường, anh hiểu được. ”

Lâm Tử Thông hừ lạnh một tiếng, “Anh.....những chuyện đó của anh bất quá chỉ là muốn thể nghiệm cuộc sống mà thôi, anh cũng không có khả năng cả đời đều như vậy, lưu lạc của anh cũng chỉ là phong hoa tuyết nguyệt thoáng qua, là những câu chuyện đầy các cuộc gặp gỡ lãng mạn, các truyền kỳ bất ngờ. Mà chúng tôi lại không phải thế, chúng tôi là sinh sống ở dưới đáy sâu của xã hội này!”

Trang Tư Triển hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra. Ở trong lòng anh thừa nhận Lâm Tử Thông nói rất đúng, có Trang thị khổng lồ sau lưng anh thì không thể nào chân chính đi thể hội được cuộc sống cùng với cảm nhận của Lâm Tử Thông.

“Cho nên..... em tự ti?” Trang Tư Triển nghiêng ngẫm nhìn Lâm Tử Thông, thử hỏi.

Lâm Tử Thông ngẩng đầu, không chút nào che giấu mà thừa nhận, “Đúng, tôi tự ti thì thế nào! Tôi cho dù học được lễ nghi ăn uống, lúc cầm dao nĩa vẫn cảm thấy không thoải mái mặc đồ tây, tham gia lễ hội âm nhạc long trọng nhiều thế nào thì cũng vẫn là tôi. Cho dù được công ty huấn luyện thì sao chứ, tôi vẫn không phải là một thần sĩ cao quý được. ”

Trang Tư Triển khẽ lắc đầu, “Tử Thông, đừng nói như vậy. Chúng ta đầu tiên là phải làm tốt bản thân mình đã. Cho dù gặp nữ hoàng Anh thì anh cũng chỉ có một kiểu lịch sự đó mà thôi.” (ý anh Triển là, nếu là chính mình thì lịch sự với ai cũng là lịch sự, thô bỉ với ai cũng là thô bỉ, quan trọng là mình chứ không phải người đối diện)

Lâm Tử Thông hiển nhiên đối với lời nói của Trang Tư Triển là không đồng ý, cậu liếc Trang Tư Triển một cái, “Tuy rằng tôi là một thằng nhóc xuất thân từ làng chài, ngay cả giày cũng không có mà mang, vậy thì thế nào, tôi có âm nhạc của riêng tôi! Tôi dùng âm nhạc của mình chinh phục mọi người, mọi người thích nhạc của tôi. Tôi biết âm nhạc không phải dùng để mưu sinh, âm nhạc chỉ dùng để yêu thương, nhưng, có thể kết hợp giữa công việc và đam mê, đây là may mắn của tôi, cũng là hạnh phúc của tôi.” Nói xong, thần sắc của Lâm Tử Thông lại thay đổi, từ tự tin biến thành mờ mịt, cậu đưa tay ôm lấy bản thân, trên mặt toát ra vẻ ngại cũng sợ hãi, “Nếu..... Nếu tôi không có âm nhạc, thật không dám tượng tượng. Nếu âm nhạc của tôi không ai thưởng thức, không được nhận thức, tôi đây.....tôi đây.....”

Trang Tư Triển hiểu được ý của Lâm Tử Thông, âm nhạc là thứ cậu yêu nhất, lại đồng thời là công cụ sinh tồn duy độc của cậu. Nếu âm nhạc cậu tạo ra không được thưởng thức cũng không được công nhận, Lâm Tử Thông liền không thể sinh tồn. Cậu sẽ không còn là thần tượng cao cao tại thượng, được vạn chúng chờ mong, đồng thời, cậu sẽ mất hết tất cả, chân chân chính chính mà hồi phục “nguyên hình”.

“Anh biết em yêu nhạc, không đem nó trở thành hàng hóa, bất quá em cũng muốn sống, cho nên mới phải thỏa hiệp.” Trang Tư Triển thay Lâm Tử Thông giải thích.

Lâm Tử Thông ôm lấy đầu, không nói gì.

“Mẹ em, bà có khỏe không ?” Trang Tư Triển hỏi.

“Từ ngày nọ đột nhiên ngắt xỉu liền không hề tỉnh lại, tuy rằng đã phẫu thuật, nhưng tình huống vẫn không thay đổi. Bác sĩ nói bởi vì bà đã quá khổ cực, lại tâm trạng tích tụ. Tôi cảm thấy rất có lỗi với bà, bà không thể nhìn thấy bộ dáng của tôi khi đứng trên sân khấu. Vẫn luôn muốn cho bà xem, để cho bà đến xem concert của tôi, nghe mọi người hoan hô tôi, nhưng mà.....” giọng nói Lâm Tử Thông ngày càng thấp, cậu gục đầu xuống, không muốn cho Trang Tư Triển nhìn thấy ánh mắt ửng đỏ của mình.

Trầm mặc một hồi, Lâm Tử Thông ngẩng đầu, trên mặt đã hồi phục kiết ngạo cùng kiêu ngạo của dĩ vãng, “Tôi không cần anh thương hại.”

“Anh không có. Em hiện tại thành công như vậy, anh sao lại phải thương hại em.”

Lâm Tử Thông trừng mắt nhìn Trang Tư Triển một chút, hừ một tiếng, không nói gì.

Không khí sầu não chậm rãi tán đi, hai người đều khôi phục bình tĩnh. Im lặng không nói gì ngồi một chút, Lâm Tử Thông đột nhiên hỏi: “Anh vì sao chưa bao giờ hỏi chuyện cái ngày gặp mặt đầu tiên kia, tôi lái xe anh bỏ đi. Anh không tức giận sao?”

Trang Tư Triển lạnh nhạt cười, “Nếu em muốn thì sẽ tự mình nói.”

“Anh không hiếu kỳ sao?”

“Anh rất hiếu kỳ. Anh vốn tưởng rằng là em đi thăm mẹ, nhưng anh lại phát hiện xe anh đi về phía Bắc, đó không phải là vị trí của bệnh viện Mary.”

Lâm Tử Thông nghĩ nghĩ, vẫn là nói ra, “Tôi đi đến nghĩa trang công cộng.”

Trang Tư Triển biến sắc, nhìn Lâm Tử Thông.

“Tôi có một người bạn được mai táng ở đó, hẳn làngười tôi từng thích.”

“Thì ra.....còn có chuyện mà giới truyền thông đào không ra.” Trang Tư Triển thâm trầm khẽ thở dài một tiếng.

Lâm Tử Thông vẽ mặt trở nên âm trầm, “Không có người sẽ tin hẳn là bạn của tôi. Hẳn là một tên còn đồ trong xã hội đen. Năm đó, tôi có một phòng làm việc trong khu phố kia, vô cùng bí mật, chỉ có một ít nhân viên công tác biết. Hẳn bị người ta chém bị thương, chạy loạn thế nào lại chạy vào nơi ấy, lúc đó chúng tôi liên quen nhau.”

“Kỳ thật, chúng tôi thậm chí không có gặp nhiều lần lắm,” Lâm Tử Thông chìm vào hồi ức, trên mặt toát ra vẻ dịu dàng mà Trang Tư Triển chưa từng thấy qua, “Hắn chỉ ghé qua vài lần, mỗi lần đến đều mang thức ăn cho trợ lý với lái xe của tôi. Vì cứu bạn bè mà hắn vay tiền tôi. Hắn rất nghèo, một chút tiền như vậy nhưng lại phải trả góp từng chút. Hắn đến nhiều lần để trả tiền, tôi liền có thể nhìn hắn nhiều thêm một chút. Sau này, trả hết tiền, hắn nói về sau sẽ không đến nữa. Chỉ là lần cuối cùng hắn trả tiền cho tôi, tôi nói hắn lái xe máy của tôi chở tôi lên đỉnh núi, cũng chỉ có một lần đó, tôi đã cách hắn rất gần, rất gần..... Sau qua mấy tháng, tôi lại nghe thấy trên TV mới biết trong lúc băng nhóm của hắn giành địa bàn thì hắn bị chém chết, tôi thay hắn làm hậu sự. Sau đó mỗi nửa năm, tôi lại cố định một ngày mà đến nhìn hắn một lần.”

Trang Tư Triển lẳng lặng nghe Lâm Tử Thông kể xong, sau đó anh nhẹ giọng hỏi: “Người kia là người như thế nào?”

Lâm Tử Thông nghĩ nghĩ, khóe miệng lộ ra một chút tươi cười, “Tôi thật sự không biết, tôi nói rồi chúng tôi không gặp mặt nhiều, hẳn có một đôi mắt đen thuần sáng chói như mắt cún con, luôn thích ngồi xổm ở góc tường, thoát nhìn rất tục tũn, nhưng lại toát ra nét ôn hòa dễ chịu. Tôi thích nhất nét ôn hòa kia của hắn, giống như có thể chạm vào được vậy. Tôi nghĩ, hẳn rất định đối với người yêu rất dịu dàng. Tôi hiểu rõ chúng tôi là không thể, cùng xuất hiện cạnh nhau bất quá chỉ là ngoài ý muốn, nhưng tôi lại thích hắn, thật sự. Sau khi hắn chết, tôi đã thương tâm một thời gian dài. Nếu hắn còn sống, chẳng cần ở bên cạnh tôi, nhưng chỉ cần tôi biết hắn vẫn còn sống là được, giống như mẹ tôi vậy, tuy rằng sinh bệnh, tuy rằng không có tỉnh lại, nhưng bà vẫn sống. Hiện tại, hẳn đã mất.....” Nói xong, Lâm Tử Thông nhìn về phía Trang Tư Triển, “Cho nên, tôi đã từng thất tình.”

“Cái này không tính.”

Lâm Tử Thông không có ý tranh cãi, “Tùy anh nói sao cũng được..”

“Em thật sự thương hẳn sao?”

“Tôi thích hẳn, đây là thật sự.” Lâm Tử Thông nhìn thẳng Trang Tư Triễn, ánh mắt không có gì dao động.

“Hòa Minh cũng biết chuyện này phải không ?” Trang Tư Triễn hỏi.

Lâm Tử Thông kinh ngạc hỏi lại, “Anh làm sao mà biết?”

“Đoán. Anh nghĩ ngày đó anh ta biết lý do em bỏ đi.”

Nghĩ nghĩ, Lâm Tử Thông còn nói thêm: “Trí nhớ của tôi cũng không nhiều lắm, chỉ có hai người mà thôi.”

“Vậy kí ức trước đây đâu?” Trang Tư Triễn rất muốn biết mọi chuyện trước đây của Lâm Tử Thông.

Lâm Tử Thông “Uhm” một tiếng, nâng cằm suy nghĩ một hồi, lắc đầu, “Không ấn tượng.”

“Vẫn phải có một chút chứ.” Biết Lâm Tử Thông là không muốn hồi tưởng, Trang Tư Triễn hy vọng cậu có thể nói ra một chút.

“A, có một lần,” hai mắt Lâm Tử Thông sáng lên, “Tôi nhớ rõ, có một lần mẹ tôi mang tôi ra ngoài, là ngồi xe buýt!”

Nghe được ký ức có thể làm cho Lâm Tử Thông hưng phấn như thế lại là ngồi xe buýt, trong lòng Trang Tư Triễn cảm thấy rất khó chịu.

Lâm Tử Thông tiếp tục nhớ lại: “Ba tôi rất thích đánh bạc, có tiền cũng đánh, không tiền cũng đánh, kiếm được bao nhiêu tiền đều đốt cho sòng bạc. Lúc đó trong nhà tôi mặc kệ là cái gì, tỷ như xà phòng, nước tương, đều phải dùng đến một chút cũng không sót lại mới có thể mua, lúc tan chợ rau thì tôi đi kiếm chút đồ thực phẩm thừa về nhà, như vậy không cần tốn tiền. Có một lần tôi theo mẹ ra ngoài, bình thường luôn phải đi bộ, nhưng lần đó bà dẫn tôi ngồi xe buýt, tôi rất vui, ngồi ở tầng trên, từ chỗ cao mà ngắm nhìn cảnh thành phố, oaaa, thành thị thật xinh đẹp. Xe đi ngang qua một cái công viên, tôi nhìn thấy có một con trâu rất lớn đứng ở cửa cầm bong bóng phát cho con nít, đủ loại màu sắc, đột nhiên tôi cảm thấy rất hối hận, nếu có thể đi bộ thì tôi đã đi ngang qua chỗ đó rồi..... Bất quá, có lẽ nhìn bộ dạng của tôi, con trâu kia cũng sẽ không phát bong bóng cho tôi.....” Nói xong, Lâm Tử Thông nâng cằm nở nụ cười, nụ cười mang theo cay đắng còn có chút thê lương.

Nụ cười của Lâm Tử Thông hiện lên trong mắt Trang Tư Triễn, anh không thể nói trong lòng mình hiện là tư vị gì, chua, chát, đắng, cay, rất nhiều, rất phức tạp.

Một lát sau Lâm Tử Thông còn nói thêm: “Tôi hiện tại cũng đã rất lâu không được ngồi xe buýt rồi.”

Lâm Tử Thông lại chìm vào quá khứ của mình, Trang Tư Triễn suy tư về lời nói của Lâm Tử Thông, lại không biết qua bao lâu, nhìn nhìn đồng hồ, Trang Tư Triễn đứng lên, “Muộn rồi, em đi ngủ đi.”

Trên mặt toát ra một tia mệt mỏi, Lâm Tử Thông ngoan ngoãn đứng lên, lúc đi tới cửa, cậu không quay đầu lại nhưng nói: “Tôi sẽ không thích anh đâu, anh đừng uống phí tâm tư.”

14. Chương 14

Lâm Tử Thông đi Thái Lan quay quảng cáo, trong nhà chỉ còn lại một mình Trang Tư Triễn, trong thời gian này, Trang Tư Triễn cố gắng sắp xếp lại tâm trạng của mình.

Chuyện quá khứ do chính miệng Lâm Tử Thông nói ra, khi nghe được, trong lòng Trang Tư Triễn lại là một loại kinh ngạc rất khác. Tính tình Lâm Tử Thông so với những gì anh tưởng tượng thì khác nhiều lắm. Lâm Tử Thông dùng một vỏ ngoài thật dày, thật cứng rắn để bảo vệ tái tim tự ti lại yếu ớt của cậu, bên ngoài cố ý như không thể kiềm chế mà bất cần, kỳ thật....cậu rất dễ dàng bị tổn thương.

Trang Tư Triễn hiểu được vì sao những lúc làm việc Lâm Tử Thông đều vô cùng khẩn trương cùng quyết liệt như vậy. Âm nhạc là toàn bộ của Lâm Tử Thông, là giá trị thể hiện của cậu, là chứng cứ xác minh sự tồn tại của cậu, trong âm nhạc, cho dù là một chút tỳ vết cậu cũng không cho phép. Nếu có một ngày, khi cậu biết âm nhạc của cậu không đáng một đồng, hoặc là không có ai coi trọng âm nhạc của cậu, Lâm Tử Thông có thể thật sự sẽ chết. Đối với âm nhạc, cậu tiêu tốn rất nhiều tình cảm, cậu rất để ý. Âm nhạc là vũ khí duy nhất cậu có trong tay để bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Nghe được Lâm Tử Thông nói về người lưu manh kia, Trang Tư Triễn cũng không cho rằng giữa bọn họ là tình yêu, bọn họ thậm chí còn không hiểu biết gì về nhau. Lâm Tử Thông muốn là một phần âm áp, Trang Tư Triễn có tin tưởng sẽ cho Lâm Tử Thông được hết mọi thứ mà cậu muốn. Nghe Lâm Tử Thông nói đến cậu vì người kia mà thương tâm, Trang Tư Triễn cảm thấy đổ kỵ. Nếu người có thể làm cho Lâm Tử Thông thương tâm là anh.....thì tốt biết bao nhiêu. Nếu Lâm Tử Thông yêu anh, như vậy, khiến cho một Lâm Tử Thông yêu nghiệt hoa lệ trước mặt mọi người, hấp dẫn ánh mắt người khác khi ở trên sân khấu, nhưng trong lòng cậu chỉ vì một mình Trang Tư Triễn mà hao tổn tinh thần, chỉ vì anh mà khóc, vì anh mà trần trọc, đêm ngủ không yên.....chỉ nghĩ đến vậy, Trang Tư Triễn liền hưng phấn không thôi, cơ hồ không thể điều khiển được bản thân. (= = hình tượng a, hình tượng = = trời ơi anh ơi là anh, đu cao quá rồi = =)

Chấm dứt ba ngày quay quảng cáo, Lâm Tử Thông trở về Hương Đảo, dường như vì phơi nắng mà làn da có đen đi một chút, nhưng cậu lại vô cùng vừa lòng với màu da hiện tại.

Lái xe về gần đến biệt thự, Lâm Tử Thông đột nhiên đạp mạnh chân ga, trong tiếng bánh xe ma sát với mặt đường mà dừng ở ven đường, ánh mắt Lâm Tử Thông nhìn chăm chú vào ban công của biệt thự cách đó không xa. Trên ban công cột một chùm bóng màu sắc rực rỡ, một chùm vô cùng vô cùng lớn, có rất nhiều màu, hồng, vàng chanh, vàng, đỏ, xanh lá, xanh dương, tím, trắng. Dưới ánh nắng nhàn nhạt, sắc xanh của mặt biển và bầu trời, bong bóng bay lơ lửng nơi ban công làm cho biệt thự thoát nhìn giống như biến thành một căn nhà trong truyện cổ tích, lãng mạn không tả nổi.

Vọt vào nhà, Lâm Tử Thông đứng trong phòng khách, nhìn chùm bong bóng ở ban công kia, từ lúc này đến giờ thân thể cậu luôn luôn run rẩy, muốn dừng cũng không được.

“Em đã trở lại.” tiếng nói Trang Tư Triễn nhẹ nhàng truyền lại, vẫn bình tĩnh ôn hòa như mọi khi.

Lâm Tử Thông mạnh xoay người lại hướng Trang Tư Triễn rống to, “Anh lại làm cái gì quỷ gì vậy?!”

“Sao thế?”

Chỉ vào chùm bong bóng rực rỡ màu sắc kia, Lâm Tử Thông kêu lên: “Đó là cái gì ?!”

“Em không biết à?” Trang Tư Triễn tựa vào sofa bên cạnh, mỉm cười.

“Anh làm vậy là có ý gì ? Anh muốn làm gì ?!” Lâm Tử Thông nhú mày, hô hấp dồn dập, trong lòng giống như có một ngọn lửa cháy bùng, thiêu đốt đến nỗi cậu như muốn vỡ tung.

“À, công ty làm hoạt động tuyên truyền xong thì còn lại rất nhiều bong bóng, anh thấy vứt bỏ cũng đáng tiếc, liền xin đem về.” Trang Tư Triễn không nhanh không chậm giải thích.

“Anh ít nói bừa đi! Anh nghĩ tôi sẽ tin sao?!”

Trang Tư Triễn nhún nhún vai, “Em nếu không tin, anh có biện pháp nào chứ.”

Lâm Tử Thông hoàn toàn bị thái độ bình tĩnh lạnh nhạt của Trang Tư Triễn chọc điên, cậu cơ hồ là nhảy dựng lên, “Anh đừng tưởng rằng anh làm như vậy ta sẽ thế nào! Nói cho anh hay, đừng uống phí tâm tư! Vô dụng! Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không thích anh! Anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì chứ, anh làm cái gì chứ! Anh không phải điên rồi chứ!”

Nhìn Lâm Tử Thông cả người kích động đến run lên, Trang Tư Triễn cười cười, “Em mệt rồi, hành trình quay quảng cáo rất gấp phải không, đi tắm rửa một cái, nghỉ ngơi một chút. Muốn uống chén hồng trà lạnh không?”

Thái độ ôn hòa của Trang Tư Triễn làm Lâm Tử Thông tức giận căn bản phát tiết không được, cậu muốn la hét, muốn nhảy dựng, muốn cãi nhau, muốn đánh người, nhưng đều không có biện pháp thực hiện, vọt

tới bên cạnh xô pha, Lâm Tử Thông chụp một cái lại một cái đệm dựa, dùng sức ném về phía Trang Tư Triển, thở hổn hển. (= = |||)

Trang Tư Triển tiếp được đệm dựa đặt trong tay, khẽ cười nói: “Thì ra em không hề mệt, thể lực của thanh niên đúng là rất tốt.”

“Trang Tư Triển, tên khốn kiếp nhà anh!” Lâm Tử Thông rống lớn một câu, chạy về phòng cậu, rầm một tiếng đóng sầm cửa phòng, chân đến cửa sổ thủy tinh cũng ơng ơng cộng hưởng.

Đã lường trước được Lâm Tử Thông nhìn thấy bong bóng sẽ có phản ứng trái ngược, Trang Tư Triển chỉ mỉm cười, xếp lại đệm dựa của xô pha, lại mang hành lý của Lâm Tử Thông đem đến trước cửa phòng cậu, sau đó liền đi về phía phòng làm việc.

Khoảng chạng vạng, nghiêng tai lắng nghe một chút, Trang Tư Triển không phát hiện Lâm Tử Thông lại ném quăng cái gì để phát giận, anh nhẹ tay nhẹ chân đi đến ngoài cửa phòng Lâm Tử Thông nghe lén, không nghe thấy gì lại lặng lẽ xuống lầu xem TV.

Giữa trời chiều, Lâm Tử Thông khoác một chiếc áo sơ mi màu trắng không cài nút, mặc quần bò, chân trần ngồi trên ban công, một tay chống về sau, một tay lại khoác lên một chân đang co lại, cậu hơi ngửa đầu, im lặng ngồi ở đó, tựa hồ là đang nhìn cảnh biển. Lúc này trời đã sắp biến đen, đường chân trời màu xám dần hòa vào mặt biển xanh biếc, sóng biển hơi phập phồng, biển dường như đang hô hấp, một chùm bong bóng cực to lại ở cách Lâm Tử Thông không xa, nương theo gió biển mà tung bay trong không trung.

Trang Tư Triển nhẹ nhàng đi qua, đứng ở phía sau Lâm Tử Thông, một lát sau, anh liền phát hiện ánh mắt Lâm Tử Thông không phải dừng ở ngoài mặt biển, cũng không phải là những hòn đảo nhỏ phía xa xa, mà là luôn ngắm nhìn chùm bong bóng rực rỡ màu sắc kia.

“Còn tức giận sao?” Trang Tư Triển nhẹ giọng hỏi.

Lâm Tử Thông hơi hơi giật giật, không quay đầu, không nói gì.

“Em có đói bụng không, có muốn ăn chút gì không?” Trang Tư Triển lại hỏi.

Lâm Tử Thông cúi đầu thật thấp, ngón tay luồn vào tóc, nhìn không thấy vẻ mặt của cậu, bất quá, Trang Tư Triển đoán hiện tại cậu nhất định rất mâu thuẫn, rất thống khổ, giọng nói Lâm Tử Thông trầm thấp, “Anh đừng làm gì nữa, tôi sẽ không thích anh, anh đừng như vậy nữa.”

Trang Tư Triển tươi cười như trước, “Thật sự sao?”

“Tôi sẽ không thích anh, lại nói, chúng ta không xứng.”

“Không có gì xứng với không xứng, chỉ cần yêu nhau.”

Lâm Tử Thông lắc đầu, sau đó đem mặt mình vùi vào hai tay, “Tôi không xứng, tôi có cái gì tốt? Anh đừng thích tôi, anh đi đi.”

Trang Tư Triển ngồi xuống phía sau Lâm Tử Thông, đưa tay quay vai Lâm Tử Thông lại, khiến cậu phải ngẩng đầu lên, bị nắm rất chặt, Lâm Tử Thông không thể giãy, chỉ phải cùng Trang Tư Triển bốn mắt nhìn nhau, nhìn thẳng vào mắt Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển mỉm cười, nói, “Nếu anh nói..... Anh càng muốn thích em! Vậy thì thế nào.”

Lâm Tử Thông sợ ngây người, thoáng chốc đỏ mặt, cậu phát hiện khi người đàn ông 32 tuổi này nói «Anh càng muốn thích em», trong khí thế cường ngạnh lại mang một vẻ mặt vô lại khiến cậu không thể ngăn cản. Cảm thấy ngưỡng ngùng, Lâm Tử Thông vẫy tay, giống như muốn đuổi Trang Tư Triển đi, “Anh đi đi, tôi sẽ không thích anh, đừng lãng phí thời gian. Tôi có cái gì tốt đâu, anh không nên thích tôi, tôi cũng không cần anh thích tôi.”

Trang Tư Triển nhìn chằm chằm Lâm Tử Thông, rất muốn tiến đến ôm lấy cậu, lúc này nhìn cậu sao lại yếu ớt như vậy, đồng thời lại vô cùng đáng yêu, khiến người ta thương tiếc, bất quá Trang Tư Triển không có làm thế, nếu ra tay sẽ chỉ làm Lâm Tử Thông trốn xa hơn.

“Anh chính là thích em đó. Anh biết em có nhiều khuyết điểm, vậy thì sao chứ, anh yêu một người là yêu toàn bộ của người đó, ưu điểm anh yêu, khuyết điểm anh cũng yêu, anh sẽ giúp chỉ ra chỗ sai của người đó, cũng sẽ thương người đó, bảo hộ người đó.”

Lâm Tử Thông hừ nở nụ cười một tiếng, “Chờ anh chơi đã, anh sẽ không cần tôi nữa. Sẽ nói tôi như vậy không xứng với anh, có phải hay không? Nào có cái gì thiên trường địa cửu, loại đại thiếu gia thích mơ mộng như anh, nếu muốn chơi thì anh đi tìm người khác đi.”

Trang Tư Triển từ từ thở dài, “Tử Thông, em không hề thử hiểu anh, em thật sự không hiểu anh. Em cảm thấy anh là loại người tùy tiện thổ lộ với người khác hay sao?”

“Đương nhiên anh không phải, anh xuất sắc như vậy, nhất định rất cao ngạo, anh sẽ không hướng người khác thổ lộ, đều là người khác thổ lộ với anh mới đúng.”

Biết Lâm Tử Thông lại đang giận dỗi, Trang Tư Triển thật muốn nhào qua vuốt tóc Lâm Tử Thông, “Ai cũng nói người có hai xoáy tóc đều có tính cách rất mạnh, em quả nhiên là như vậy.”

Lâm Tử Thông giận dỗi nói: “Đúng vậy, tôi lì lợm. Nhìn đi, hiện tại liên không thích tôi nữa, vừa mới này còn ba hoa chích chòe. Anh tránh ra, không cần ngồi phía sau tôi, giống như u hồn sau lưng vậy, thấy ghét.”

Trang Tư Triển cười cười, đứng lên, “Tử Thông, kỳ thật, lần đầu tiên anh nhìn thấy ảnh của em, ngắm mãi hình ảnh đó, anh cũng đã từng mâu thuẫn, anh hoài nghi chính mình, bởi vì anh cũng không phải là loại người tin vào cái gì gọi là vừa nhìn đã yêu. Lúc dự cảm tình yêu đến, anh đã sợ hãi, cũng từng hoảng hốt, muốn trốn tránh, anh không biết anh muốn trốn tránh cái gì hay là vì sao lại trốn tránh. Khi lần đầu tiên anh nhìn thấy em chân chân thật thật, nhìn thấy bộ dáng trên sân khấu của em, nhìn thấy bộ dáng trong cuộc sống thường ngày của em, anh liền hiểu được. Nói lại lần nữa, anh yêu một người, thương ưu điểm của người đó, cũng thương luôn khuyết điểm của người đó, anh sẽ cố gắng bao dung hết thấy. Sau khi thổ lộ với em, anh cảm thấy thoải mái vô cùng. Anh rút cuộc đã lựa chọn, đã hứa hẹn, anh như trút hết gánh nặng trên vai vậy.”

“Tử Thông, suy nghĩ một chút về những gì anh nói đi, anh biết em sợ, em sẽ do dự, nhưng hãy thử tin tưởng anh, cùng anh kết giao, anh sẽ không làm em thất vọng. Còn có, Tử Thông, khi em nhìn thấy anh lần đầu tiên, em có ý nghĩ gì, hãy nghiêm túc hỏi lại trái tim em một chút.” Nói xong, Trang Tư Triển liền xoay người tránh ra, lưu lại một mình Lâm Tử Thông ngồi ở ban công nhìn vô số ánh sao lấp lánh trên màn trời.

15. Chương 15

Lâm Tử Thông nhất quyết không cho Trang Tư Triển một câu trả lời thuyết phục, cậu càng trầm mặc hơn lúc trước nữa, lúc không thu âm luôn im lặng ngồi trong góc khuất, những tối không có lịch trình thì trốn ở trong phòng bật đèn sáng choang, sau đó một mình ngồi đánh đàn. Staff chỉ cho rằng album sắp ra mắt nên Lâm Tử Thông bị áp lực tâm lý, cũng không có ai dám đến quấy rầy cậu. Chỉ có Trang Tư Triển là biết rõ sự thật mà thôi.

Sau khi chỉnh sửa lại album xong, sản phẩm bắt đầu được đưa vào nhà xưởng sản xuất với số lượng lớn, Lâm Tử Thông bắt đầu quay MV với chạy chương trình truyền, công việc bận rộn hơn trước rất nhiều. Lúc trước, có nhiều công việc Lâm Tử Thông sẽ không vui vẻ gì, ở trước camera thì rất hợp tác, nhưng sau đó thì luôn trưng mặt lạnh hầm hầm ra, lần này lại không như vậy, công việc lại càng phối hợp hơn. Trang Tư Triển trong lòng rất rõ ràng, trên phương diện công việc, Lâm Tử Thông vẫn có chút gì đó tránh né anh, mặc dù có chút cảm giác thất bại nhưng Trang Tư Triển rất kiên nhẫn, không vội hấp tấp.

Lúc làm việc hôm nay, Lâm Tử Thông ngẫu nhiên nghe được đồng nghiệp nói Trang Tư Triển đến bệnh viện, cậu không khỏi có chút kích động. Rõ ràng là cùng ở chung dưới một mái nhà, cậu lại không hề chú ý đến Trang Tư Triển sinh bệnh, giờ nghỉ giải lao, Lâm Tử Thông lòng đầy tâm trạng, việc vừa xong liền vội vàng đến hỏi Hòa Minh.

“Sinh bệnh, tôi sao lại không biết? Buổi sáng anh ấy còn ở công ty mà.” Hòa Minh vẻ mặt mê hoặc.

“Anh gọi điện cho anh ta thử xem, hỏi coi bây giờ đang ở đâu.”

Hòa Minh nhìn Lâm Tử Thông một chút, trong lòng kỳ lạ không hiểu sao Lâm Tử Thông không tự mình gọi, dù vậy nhưng vẫn làm theo ý cậu.

“Ở nhà?” Lâm Tử Thông càng thêm khó hiểu, “Anh ta nói ở nhà?”

“Đúng vậy, anh ấy nói ở nhà.” Hòa Minh đưa điện thoại cho Lâm Tử Thông, “Không tin tự cậu hỏi anh ấy đi.”

Lâm Tử Thông khoát khoát tay, lập tức né tránh, giống như Trang Tư Triển sẽ nhảy ra từ di động vậy, động tác này của cậu bị Hòa Minh xem không sót gì, khiến hắn càng thấy kỳ quái hơn.

“Hai người cãi nhau? Tử Thông, có chuyện gì cùng Tư Triển trao đổi lại đi, đừng có dở chừng nữa.”

“Không có, không có.” Lâm Tử Thông vội vàng trả lời với Hòa Minh cho có lệ rồi liền lái xe trở về.

Nhìn thấy Trang Tư Triển khỏe mạnh ngồi trên sofa, Lâm Tử Thông mới buông lo lắng xuống được, cao thấp đánh giá Trang Tư Triển một phen, lại vòng quanh sofa hai vòng, không phát hiện manh mối gì, vừa muốn chạy đi, lại vừa lo lắng, đi đi lại lại giữa phòng bếp với phòng khách vài lần, cậu rốt cục không thể nhịn được nữa, liền hỏi: “Nghe nói.....anh hôm nay đi bệnh viện.”

“Ừh.”

Lâm Tử Thông lại quay đầu nhìn nhìn Trang Tư Triển, “Anh..... không có việc gì chứ.”

Trang Tư Triển mỉm cười, gật gù đầu, “Anh vẫn khỏe.”

Lâm Tử Thông lộ ra nụ cười có chút khinh thường, “Hừ, không có việc gì thì đi bệnh viện làm gì.” Nói xong, xoay người muốn đi, Trang Tư Triển ở phía sau cậu không nhanh không chậm nói: “Anh đi bệnh viện thăm mẹ em.”

Vừa mới gờ chân bước đi lập tức thu trở về, Lâm Tử Thông như gió bão chạy đến bên cạnh Trang Tư Triển, một chân đè lên sofa, đưa tay nắm lấy cổ áo Trang Tư Triển, cả người đè lên người anh, ánh mắt đen láy sáng quắc nhìn chằm chằm Trang Tư Triển, lớn tiếng quát hỏi: “Anh đến thăm bà làm gì ! Anh muốn làm gì!”

Trang Tư Triển bị nắm hơi nhồm lên, ngửa đầu về phía sau, tuy rằng tư thế rất khó coi, nhưng anh vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, “Anh muốn đi thăm một chút, có cái gì không đúng sao?”

Lâm Tử Thông hét lớn hơn: “Tôi nói cho anh hay, anh muốn làm gì thì hướng vào tôi ! Đừng có lời mẹ tôi vào, bà bây giờ không khác gì người thực vật rồi, cái gì cũng không làm được. Nếu tôi biết anh làm gì với bà, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua anh!”

Nhìn gương mặt thanh tú của Lâm Tử Thông trở nên dữ tợn, Trang Tư Triển đưa tay mở ra hai tay đang nắm lấy cổ áo anh, đứng dậy vững vàng, sau đó nhìn chăm chú vào Lâm Tử Thông, “Em cảm thấy anh sẽ làm gì bà?”

“Tôi làm sao biết trong lòng anh nghĩ cái gì!”

“Anh chỉ đến thăm bà mà thôi, anh muốn biết bộ dạng của bà ra sao, còn có, anh đặc biệt đến nói với bà, về sau đã có anh chăm sóc em, anh xin bà yên tâm. Chỉ như vậy thôi.”

Lâm Tử Thông lập tức ngây người, một lát sau, cậu cúi đầu mới phát hiện một tay Trang Tư Triển đang ôm lấy eo cậu, lập tức mặt đỏ lên, nghiêm nghị phải bỏ tay Trang Tư Triển, “Anh đừng có mơ mộng hão huyền! Tôi không cần anh chăm sóc, nói anh hay, tôi sẽ không thích anh, anh còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa mới hài lòng!”

Trang Tư Triển mỉm cười nói: “Anh sẽ nói nhiều hơn em một lần câu « Anh thích em ».”

Lâm Tử Thông cơ hồ muốn phát cuồng, “Đủ rồi! Đủ rồi!”

Trang Tư Triển muốn trấn an Lâm Tử Thông, lại không dám đưa tay qua nữa, vì thế nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao không được chứ?”

“Anh thôi đi, đừng có tự mình đa tình, đừng tưởng rằng con người anh đẹp trai một chút, trong nhà có tiền một chút thì muốn ai liền có người đó. Anh tỉnh lại đi.”

Trang Tư Triển rất chăm chú nhìn Lâm Tử Thông, “Anh chưa từng có ‘Muốn ai là có người đó’, Tử Thông, anh chỉ muốn em mà thôi.”

Mặt Lâm Tử Thông lại đỏ, vì để che, cậu quay mặt sang hướng khác.

“Tử Thông, anh chỉ là một con tàu, phiêu dạt trên biển lớn, em chính là bến cảng mà anh luôn tìm kiếm. Tại sao không thể tiếp nhận trái tim của anh chứ?”

Lâm Tử Thông lắc đầu thật mạnh, “Tôi không phải bến cảng, tôi cũng là một con tàu, tôi cũng đang phiêu bạt, đừng không được, tìm không thấy bờ, tôi làm sao có thể tiếp nhận anh. Căn bản là không có khả năng.”

Trang Tư Triển nở nụ cười, đến gần Lâm Tử Thông, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc vì giằng co này giờ mà rối tung, đầu ngón tay lướt qua trán cậu, bị ánh mắt thâm thúy của Trang Tư Triển nhìn chăm chú, Lâm Tử Thông không thể động đậy, chỉ muốn lui về phía sau.

“Tử Thông, như vậy đi, chúng ta làm bến cảng của nhau, em tiếp nhận anh, anh tiếp nhận em, như vậy chúng ta không cần phiêu bạt nữa, có được không? Anh không quan tâm em đã gặp người nào, từng yêu thương ai, lại có những ai yêu thương em, anh chỉ biết con người hiện tại của em mà thôi. Hiện tại hãy để anh yêu em, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn.”

Tay áp phía sau gáy Lâm Tử Thông, cánh tay Trang Tư Triển hơi hơi dùng sức, muốn kéo Lâm Tử Thông vào lòng mình, nhìn ánh mắt cậu, Trang Tư Triển biết cậu đã dao động, cậu tựa hồ đã bị thuyết phục, nguyên ý chấp nhận thử, nhưng rất nhanh sau đó, Lâm Tử Thông liền bừng tỉnh, giãy ra, lui về phía sau vài bước sau đó mạnh xoay người chạy, lưu lại Trang Tư Triển đứng ở tại chỗ nhìn bóng dáng cậu biến mất ở chỗ rẽ cầu thang.

Lâm Tử Thông vẫn áp dụng chính sách trốn tránh như cũ, Trang Tư Triển lại càng thêm có tin tưởng.

Tuy rằng muốn lãng tránh, nhưng hai người làm việc cùng một chỗ, vẫn có lúc thỉnh thoảng gặp mặt, Lâm Tử Thông cảm thấy xấu hổ, càng ngày càng không được tự nhiên, tay chân dường như không biết đặt ở đâu, những lúc lơ đãng phát hiện ánh mắt Trang Tư Triển đang chăm chú nhìn cậu, Lâm Tử Thông sẽ đỏ mặt. Tình cảnh này bị Hòa Minh chú ý tới, hần lạng lẽ nói chuyện với Trang Tư Triển: “Tử Thông hiện tại hình như rất sợ anh, anh càng ngày càng có uy tín.” Trang Tư Triển nghe xong chỉ cười cười.

Tối nay, Lâm Tử Thông một mình ngồi đánh đàn trong phòng nhạc, Trang Tư Triển gõ cửa bước vào. Sau khi thổ lộ, Trang Tư Triển cũng rất ít khi vào phòng nhạc, anh muốn lưu lại một khoảng không cho Lâm Tử Thông trốn tránh. Hiện tại Trang Tư Triển đột nhiên đến đây, Lâm Tử Thông giống như con mèo bị động vật khác xâm nhập lãnh thổ, khẩn trương dựng thẳng lông.

Nhìn bộ dáng Lâm Tử Thông ra vẻ trấn tĩnh, phô trương thanh thế bộ, Trang Tư Triển hàm buồn cười, anh đưa ra một tập nhạc cho Lâm Tử Thông, “Em đàn thử xem, coi thích hay không.”

Âm nhạc khiến sự cảnh giác của Lâm Tử Thông hạ xuống, cậu tiếp nhận tập nhạc, đặt lên giá đàn, bắt đầu đàn. Một bài kết thúc, Lâm Tử Thông hưng phấn mà ngẩng đầu, “A, rất hay, rất êm tai.”

Trang Tư Triển lại đưa qua một tờ khác, “Đây là ca từ.”

Lâm Tử Thông tiếp nhận ca từ, vội vàng xem một lần, sau đó một bên đàn lại, một bên nhìn ca từ, miệng ngâm nga, hát xong một lần, Lâm Tử Thông lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Thật sự rất hay, tôi thích.”

“Vậy dùng đi, ngày mai anh cũng giao một bản cho Chấn Á.”

Lâm Tử Thông cả kinh, “Là anh viết.”

Trang Tư Triển gật gù đầu, “Nếu album bán chạy, nhất định sẽ ra bản kỉ niệm, đến lúc đó liền thêm bài này vào. Coi như anh làm một chút kỉ niệm cho lần đầu tiên đứng trên cương vị người chế tác này vậy.” Nói xong Trang Tư Triển bước đi. Lâm Tử Thông một mình ngồi lại phòng đàn, lẳng lẳng suy nghĩ một hồi,

sau đó cậu lại đàn lại một lần bản nhạc đó, đàn một chút liền dừng lại, cậu phát hiện ca từ căn bản chính là Trang Tư Triển đang thổ lộ, không khỏi ở trong lòng mẩn to đáng chết, vì thế rất lâu sau đó cậu tức giận đến muốn lật bàn.

Lập lại ca từ một lần nữa, Lâm Tử Thông quăng tờ giấy trong tay qua một bên, ngấm lại không đúng, lại cầm lên vo thành cục rồi vứt đi, nhưng cho dù vậy, cậu chỉ cần nhìn qua một lần liền thuộc, cho nên cả người như bị kim châm đứng ngồi không yên. Sau khi trần trọc cả buổi, phòng nhạc quá mức im lặng làm Lâm Tử Thông sinh ra cảm giác sợ hãi, cậu vội vàng lui người về một góc sofa, cuộn người lại, hai tay vòng qua đầu gối.

Mãi đến khi nằm trên giường, trái tim Lâm Tử Thông vẫn khó chịu giống như bị mèo quào, cậu luôn nghĩ đến chuyện bài hát đó. Sau khi 'bị' thổ lộ, khát vọng với tình yêu nơi đáy lòng Lâm Tử Thông bị khơi dậy, cậu càng ngày càng để ý đến sự tồn tại của Trang Tư Triển. Một mình lâu, rất cô đơn, Lâm Tử Thông nghĩ nếu có thể có một người bên cạnh thì thật tốt, chỉ là bạn tốt thật quá có tìm, nghĩ đến người Trang Tư Triển thật không tồi, lại hiểu âm nhạc, lại là người đồng đạo..... Lâm Tử Thông vì ý nghĩ tự nhiên trào ra này khiến cho bất an, có một loại cảm giác đang đứng bên bờ vực, chỉ cần bước tới một bước sẽ ngã xuống không lối thoát.

Album mới của Lâm Tử Thông long trọng ra mắt trong mùa hè, đạt được lượng tiêu thụ vô cùng tốt. Người trong giới đối với album lần này đều đánh giá trên bốn sao, bên ngoài thì cho rằng những bài hát đưa vào album cùng với chế tác thực sự rất xuất sắc, rất đáng nghe cũng như dễ nghe.

Lâm Tử Thông bận việc tuyên truyền, lên radio, đài truyền hình, nhận phỏng vấn, chụp ảnh. Album được hoan nghênh, Lâm Tử Thông rất vui, nhưng vui nhiều, cậu lại không khỏi nghĩ đến Trang Tư Triển. Trang Tư Triển mới là đệ nhất công thần phía sau màn, hiện tại là cậu đang được vạn chúng tung hô, còn Trang Tư Triển lại đi nghỉ phép, căn bản là không có xuất hiện.

Người ở chung mấy tháng nay đột nhiên rời đi, Lâm Tử Thông một mình trở lại biệt thự, luôn cảm thấy căn phòng này quá rộng, muốn mở hết đèn lên, cậu mới có thể an tâm.

Công ty WN đã quyết định làm bản kỷ niệm cho album mới của Lâm Tử Thông, bản mới này phụ tặng thêm sách ảnh còn có DVD MV, bản kỷ niệm này còn thu thêm một bài mới, chính là ca khúc kia của Trang Tư Triển viết.

Trong lòng Lâm Tử Thông có chút kháng cự hát bài đó, bởi vì lúc hát quả thực là đang thay Trang Tư Triển thổ lộ với chính bản thân mình, nhưng lại không thể cãi lại công ty, mang theo tâm tình phức tạp bước vào phòng thu âm. Lúc này đây, Trang Tư Triển không có ở bên ngoài nhìn cậu, Lâm Tử Thông âm thầm cảm thấy may mắn, nếu bài hát này để cậu đối mặt với Trang Tư Triển mà hát, chỉ sợ cậu thực sự điên mất.

Không muốn tìm những người khác để chế tác ca khúc này, Lâm Tử Thông tự mình thu âm, chỉnh sửa, tự mình đảm nhiệm vai trò chế tác. Trong quá trình biểu diễn cùng thu âm, cậu cứ dần dần nhập tâm vào từng lời Trang Tư Triển thổ lộ, càng hát càng cảm thấy tâm tình phức tạp. Đó là tình ca, lại ẩn ẩn mang theo mùi vị thất tình, một ngày sau khi chấm dứt công việc, về nhà, Lâm Tử Thông ngồi trên ban công nhìn bờ biển, lẩm nhẩm lại ca từ kia, càng ngày càng nghiệm ra được tâm tình si ngốc cùng dứt khoát bên trong.

Cậu thật có thể tin anh ? Bọn họ thật sự có thể gần nhau? Lâm Tử Thông cảm thấy Trang Tư Triển là một ngu nhân, anh nếu không ngu ngốc sao có thể nhìn trúng cậu? Lâm Tử Thông lại cảm thấy chính cậu cũng ngốc, Trang Tư Triển không ở đây, cậu rõ ràng hẳn là an tâm mới đúng, không ai dây dưa. Nhưng vì sao..... vì sao cậu lại vướng bận anh. Trang Tư Triển hiện đang ở đâu? Đang ở cùng ai? Có thể nào.....đem những lời nói dối từng nói với cậu mà nói lại với những người khác? Càng nghĩ, Lâm Tử Thông càng cảm thấy Trang Tư Triển đáng giận, cư nhiên trong trạng thái này mà đem cục diện quảng cho cậu một mình đối mặt.

Mãi cho đến khi kỳ nghỉ hè chấm dứt, Trang Tư Triển mới một lần nữa xuất hiện ở công ty WN.

16. Chương 16

Kha Chấn Á vừa thấy Trang Tư Triển đã kêu lên: “Wao, lúc bận nhất cậu lại không ở đây, trốn đi đâu đó?”

“Đến biển Aegean phơi nắng.”

“Làm trò, lâu vậy mà phơi không đen được miếng nào, cậu đừng có hòng gạt tở. Tư Triển, album bán rất chạy, phản ứng của thị trường cũng cực tốt, fan rất thích album lần này, cảm ơn cậu.” Kha Chấn Á vươn tay, dùng sức bắt tay với Trang Tư Triển.

Trang Tư Triển nở nụ cười, “May mắn là không làm xấu mặt.”

“Tớ biết cậu nhất định làm được.” Kha Chấn Á lúc này mới cao thấp đánh giá Trang Tư Triển, gật gật đầu, “Ừm, ra mặt được rồi.”

Trang Tư Triển lập tức nở nụ cười, “Cậu nói gì vậy?”

“Đại chế tác gia, đi xã giao đi. Trốn hơn một tháng rồi, rất nhiều người tìm cậu đó. Họ đều muốn làm quen với cậu. Trước tiên phải nói đến bọn muốn lắm le kéo cậu đi ăn máng khác, tớ đều đã vắng hết rồi.”

()ăn máng khác: đến làm cty khác

Trang Tư Triển cười gật đầu.

“Đúng rồi, album tiếp theo đã lên kế hoạch, lại phải vất vả cho cậu rồi.”

“Chấn Á, lúc trước đã nói, tớ chỉ làm một lần này thôi.”

Kha Chấn Á cầm tay Trang Tư Triển, lắc lắc, “Bản này thôi sao được, cậu sẽ không cứ vậy mà bỏ lại tớ chứ? Giúp đỡ đi mà, ở lại đi, Luân Đôn có cái gì tốt, ba trăm sáu mươi ngày đều sương giăng mù mịt, không thấy được ánh mặt trời. Ở lại làm âm nhạc đi, cảm giác thành tựu này không phải là cái cậu muốn nhất sao?”

Trang Tư Triển cười có chút mất mát, “Ở lại..... cũng phải có thứ có thể lưu tớ lại mới được chứ.”

Kha Chấn Á hoảng hốt, hàm hồ cười cười, không nói tiếp.

Thấy Trang Tư Triển về nhà, Lâm Tử Thông đứng ở phòng khách cạnh cửa nhìn anh hồi lâu, lúc Lâm Tử Thông phát hiện Trang Tư Triển đang đọc báo lại ngẩng đầu lên nhìn cậu, cậu lại quay người lại rời khỏi.

Mấy ngày sau khi Trang Tư Triển trở về, Lâm Tử Thông cùng anh đi tham dự một party thương mại. Ngồi trong xe đến khách sạn, Trang Tư Triển ở bên cạnh khiến cả người Lâm Tử Thông cứng đờ, một chút cử động cũng không dám. Trang Tư Triển không nói gì lại càng khiến Lâm Tử Thông khẩn trương.

Lúc xuống xe, Trang Tư Triển đi phía sau Lâm Tử Thông, anh đột nhiên hỏi một câu, “Bé hamster, nhớ anh không?”

Lâm Tử Thông theo bản năng dừng bước, ngay sau đó, cậu liền cảm giác được lưng mình chạm vào ngực Trang Tư Triển, nhiệt độ cơ thể truyền đến khiến mặt Lâm Tử Thông lập tức đỏ đỏ, cậu vội vàng đi nhanh lên trước vài bước, sau đó lại quay đầu trừng mắt phản bác Trang Tư Triển, “Anh mới là hamster.”

Trang Tư Triển mỉm cười, trong bóng đêm thoát nhìn lại có một loại hấp dẫn khó tả, “Anh không phải hamster, anh là chủ nhân của hamster.” (anh mặt dày quá đi)

Lâm Tử Thông giận, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được, oán hận quay đầu bước đi.

Tiệc rượu vẫn là tiệc rượu, luôn ồn ào náo nhiệt, mọi người càng không ngừng chạm cốc, nói hết chuyện trên trời lại chuyển qua chuyện dưới đất, có vài người lại xem nơi này trở thành nơi bàn bạc làm ăn, sau lưng mỗi câu nói đều có mục đích. Lâm Tử Thông càng ngồi càng cảm thấy buồn chán. Lúc này, có một người trong công ty âm nhạc khác đến mời rượu cậu, Lâm Tử Thông không muốn uống rượu nhưng lại không thoát được, đành phải kiên trì uống cho mau. Mấy buổi tiệc này ngoại trừ người trong ngành thì là các nhà đầu tư, từ sớm đã có người theo dõi đại minh tinh, rượu từng hồi, từng hồi đến, người cũng càng ngày càng tùy tiện.

Cảm giác được bên hông bị người dùng lực rờ một cái, cơ thể Lâm Tử Thông giật mình, cậu không thể làm gì được, chỉ có thể động đậy một chút định rời đi, lúc này, tựa hồ lại có người đụng chạm *** loạn trên lưng cậu, Lâm Tử Thông chỉ cảm thấy buồn nôn, dùng sức áp chế cảm giác không thoải mái trong lòng, cậu mang theo nụ cười miễn cưỡng từ giả, lặng lẽ đến một góc vắng người mà nôn khan.

“Tử Thông.”

Nghe được có người gọi, Lâm Tử Thông ngẩng đầu, là Trang Tư Triển, dáng người cao lớn của anh đứng ở dưới ánh đèn lại đặc biệt xuất chúng.

Trang Tư Triển vươn tay về phía Lâm Tử Thông, cậu theo bản năng đưa tay cho anh nắm, Trang Tư Triển nắm chặt tay Lâm Tử Thông, sau đó liền kéo cậu đi về phía cửa.

Phát hiện Trang Tư Triển muốn rời khỏi chỗ này, Lâm Tử Thông ở phía sau nhỏ giọng nói: “..... Đây không tốt đâu.”

“Không có gì không tốt cả.” giọng nói của Trang Tư Triển nghe qua thoải mái cực kỳ.

“Ông chủ còn ở đây, nếu hỏi đến.....”

Trang Tư Triển cũng không quay đầu lại, đi nhanh về phía trước, “Cứ để hần tìm anh là được.”

Hai người tay nắm chuồn khỏi đại sảnh khách sạn, sau đó đi theo lối hành lang. Bước chân bọn họ rất nhanh, sợ bị người phát hiện sẽ bị bắt trở lại, Trang Tư Triển đơn giản bắt đầu chạy, Lâm Tử Thông bị anh kéo cũng chạy về phía trước, chạy về phía thang máy.

Đứng trong thang máy, Trang Tư Triển nhìn Lâm Tử Thông mỉm cười, Lâm Tử Thông cũng phá ra cười, cảm thấy hiện giờ hai người bọn họ chẳng khác nào hai nhóc con tiểu học cúp cua đi chơi.

Từ thang máy đi ra, Trang Tư Triển lại kéo Lâm Tử Thông tiếp tục chạy ra ngoài, chạy đến đường lớn thì giơ tay đón một chiếc taxi, hai người vọt lên, sau đó cùng nhau ngồi ở ghế sau cười ha ha.

“Không ngờ thật sự trốn ra được.” không còn không khí bức bách như khi ở trong khách sạn, Lâm Tử Thông cảm thấy cả người thoải mái. Trang Tư Triển tựa lưng vào ghế ngồi mỉm cười, không nói gì.

Về nhà, ngồi trên sofa, trong không gian quen thuộc, Lâm Tử Thông lập tức tìm lại được cảm giác an toàn, cậu thoải mái cọ cọ rứt rứt trên sofa, chờ Trang Tư Triển rót nước trái cây mang đến.

Trang Tư Triển đưa ly thủy tinh trong tay cho Lâm Tử Thông, sau đó ngồi bên cạnh cậu, hai người nhìn nhau một chút, sau lại phá ra cười.

“Hôm nay rất đã, làm chuyện xấu cứ nhiên lại vui vẻ như vậy.” Lâm Tử Thông cười nói.

“Làm gì mà chuyện xấu, chỉ là ra về trước mà thôi.”

Tự mình uống đồ uống của mình, hai người không nói thêm gì nữa, ngồi một hồi, Lâm Tử Thông đột nhiên phát hiện một tay của cậu không biết từ lúc nào đã nằm gọn trong tay Trang Tư Triển, cậu bình tĩnh mà rút lại.

Trang Tư Triển quay sang, nhìn Lâm Tử Thông bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Em có muốn biết anh bắt đầu từ khi nào không?”

“Hả?” Lâm Tử Thông sửng sốt, sau đó hiểu được ‘bắt đầu’ trong lời nói của Trang Tư Triển là chỉ việc yêu cậu, cậu lập tức cảm thấy ngượng ngùng, trừng mắt nhìn Trang Tư Triển một cái, sau đó dưới cái nhìn chăm chú của đối phương, chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bẩm: “Anh nói là lần đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp của tôi.”

Trang Tư Triển lắc đầu, “Không hoàn toàn đúng. Lúc đó anh vẫn còn do dự và rối rắm. Mãi đến khi anh trở về, trước lúc chúng ta chính thức gặp mặt, anh đã nhìn thấy em một vài lần. Có một lần, anh hẹn ăn cơm mấy với mấy đứa em họ, em cũng ở nhà hàng đó, trong lúc vô tình anh thấy em, em đang xã giao, uống rượu với người khác, anh nhìn thấy tên kia đặt tay lên vai em, rõ ràng cách một lớp áo sơ mi, hần cũng không chạm vào da thịt của em, nhưng, một màn đó khiến anh cực kì cực kì khó chịu, sau đó anh liền phát

hiện, thì ra sự khó chịu trong lòng anh — là ghen tị.” (chapter 6- rõ rồi nhá, lúc đó không phải anh thấy ghét hay ghê tởm gì rồi nhá, là anh ghen, hắc hắc)

Lâm Tử Thông mở to hai mắt, nhìn Trang Tư Triển đang nói chuyện, “Anh.....”

Trang Tư Triển nhú mày nhớ lại, trên mặt hiện lên sự tức giận không che giấu được, tựa hồ đã không còn là con người ôn hòa như ngày thường, Lâm Tử Thông không khỏi có chút sợ hãi, rụt lui về phía sau một chút.

“Anh ghen tị, một khắc kia, anh chân chính hiểu được cái gì gọi là ghen tị. Anh ghen tị hẳn có thể chạm vào em, đồng thời, anh cũng phi thường tức giận, bởi vì em là của anh, của một mình anh, sao lại có thể cho người khác tùy tiện liên có thể đụng chạm. Tại khoảnh khắc đó, suy nghĩ của anh chính là như vậy. Sau đó, anh liền hiểu được anh đã thật sự yêu em rồi.”

Trầm mặc một hồi, Lâm Tử Thông cố nhịn nụ cười trên môi, nhảy dựng lên muốn trốn, Trang Tư Triển đưa tay kéo cậu lại, “Anh đã nói cho em lúc nào rồi, như vậy, còn em là khi nào?”

“Cái gì mà khi nào?” Lâm Tử Thông khẩn trương hỏi lại, sau đó muốn đánh trống lảng, “Bây giờ ? Bây giờ mấy giờ rồi ?”

Trang Tư Triển kéo Lâm Tử Thông trở lại sô pha, ấn cậu ngồi xuống cạnh mình, dùng cơ thể chặn cậu lại, chế trụ động tác né tránh của cậu. Mắt thấy mặt Trang Tư Triển ngày càng gần, Lâm Tử Thông bối rối bất an, lấy tay đẩy anh ra.

“Anh đang hỏi em, là lúc nào?”

Hai mắt Lâm Tử Thông không dám nhìn thẳng Trang Tư Triển, Trang Tư Triển đơn giản dùng tay bắt lấy cằm cậu, khiến cậu không thể không đối diện với anh, sau đó, anh mới từ tốn nói: “Lúc nào ? Vậy....chắc là bây giờ à ? ”

Hai tay ôm lấy mặt Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển hôn lên, hai tay Lâm Tử Thông đẩy vai anh, nhưng lại không mang chút sức lực nào.

Lần thứ hai cảm thụ đôi môi của đối phương, Lâm Tử Thông cùng Trang Tư Triển không hẹn mà cùng có cảm giác vừa xa lạ, vừa quen thuộc. Trang Tư Triển linh hoạt dùng đầu lưỡi mở ra đôi môi mím chặt kia, nhẹ nhàng dò xét vào, Lâm Tử Thông rên lên một tiếng, vặn vẹo thân thể, Trang Tư Triển buông hai tay đang ôm mặt Lâm Tử Thông ra, đổi thành ôm chặt lấy eo cậu, không có hai tay cố định, Lâm Tử Thông nghiêng đầu muốn tránh nhưng lại không cách nào trốn thoát nụ hôn này.

Cảm giác đầu lưỡi dây dưa khiến lưng Lâm Tử Thông run lên từng hồi, thân thể càng ngày càng mềm yếu, cuối cùng là tựa vào lòng Trang Tư Triển, hai tay vốn là đẩy vai Trang Tư Triển kháng cự lại không biết từ bao giờ đã vòng quanh ôm lấy cổ anh.

Trang Tư Triển nặng nề mút lấy đôi môi Lâm Tử Thông, đầu lưỡi lướt qua mọi góc ngách trong miệng cậu, dùng hết sức khiến nụ hôn càng thêm sâu, cho đến khi anh cảm nhận được người trong lòng mình từ thân thể đến tâm hồn đã không còn chống cự mình thì mới thả lỏng một chút, đổi thành phương thức dịu dàng hơn, khiến cho bản thân và đối phương cùng nhau hưởng thụ vui thích khi hôn nhau.

Không biết qua bao lâu, hai đôi môi vẫn gắt gao dính chặt vào nhau rốt cục cũng tách ra, Lâm Tử Thông tựa vào lòng Trang Tư Triển thở dốc, ngực không ngừng phập phồng.

Trang Tư Triển ôm lấy Lâm Tử Thông, cầm đặt trên đỉnh đầu cậu, cảm thụ thân thể mềm mại trong ngực, một cảm giác vui vẻ vì thắng lợi tràn ngập trong lòng. Bé hamster..... rốt cục cũng chịu nằm trong vòng tay anh.

“Trước..... Trước tiên phải nói cho rõ ràng, cho anh hôn tôi cũng không đại biểu là tôi đã chấp nhận anh nha, tôi vẫn chưa đồng ý anh đâu đó.” Lâm Tử Thông ngẩng dậy từ trong ngực Trang Tư Triển, cảnh cáo như vậy.

Nhìn nét mặt quật cường không chịu thua của Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển mỉm cười, “Vậy..... còn như vậy?” Nói xong, tay anh liền đưa tới giữa hai chân Lâm Tử Thông, nhẹ nhàng cầm.

“Oa!” Lâm Tử Thông quát to một tiếng, muốn nhảy dựng lên, bị Trang Tư Triển ôm lấy cổ, một lần nữa đặt tại trên sofa.

Cảm giác được ngón tay thon dài đang trượt lên xuống ở bộ vị quan trọng nhất của mình, vừa xoa vừa ấn, Lâm Tử Thông thực khẩn trương, lại không dám giãy dụa, cậu sợ kích khởi dục vọng của Trang Tư Triển nhưng mà cảm giác bị đụng chạm lại rất thư thái, ánh mắt cậu lộ ra một chút si mê.

Chậm rãi tiến tới gần mặt Lâm Tử Thông, trong mắt Lâm Tử Thông hiện lên nụ cười ôn hòa của Trang Tư Triển, cậu cảm thấy nụ cười đó tuy rằng tao nhã nhưng cũng mang cảm giác nguy hiểm của loại săn mồi, mà nằm dưới móng vuốt của anh chính là — bé hamster.

“Anh tránh xa tôi ra một chút, đừng có dựa gần như vậy !” Lâm Tử Thông quơ tay lung tung, muốn đẩy gương mặt ngày càng gần của Trang Tư Triển.

“Tử Thông.....”

Giọng nói Trang Tư Triển vang lên bên tai, hơi thở nóng ấm khi nói chuyện của anh tràn ngập lỗ tai Lâm Tử Thông khiến lưng cậu lại run lên, cả người đều nhuyển xuống.

“Tránh ra”

“Bình thường, em.....bao lâu thì tự giải quyết một lần?”

“Cái gì..... Cái gì!” Lâm Tử Thông đỏ mặt hỏi.

“Em chưa từng chính thức yêu đương, vẫn là xử nam, lại trẻ tuổi như vậy, bao lâu ? Hửm?” (che mặt, trời ơi, Triển ca, mặt anh dày cỡ nào vậy ???? hình tượng, hình tượng a a a lệ bốn)

Thấy Trang Tư Triển dùng nét mặt nghiêm trang mà nói ra những lời khiến người khác đỏ mặt tim đập như vậy, Lâm Tử Thông không khỏi muốn trốn, “Liên.....liên quan gì đến anh ? Anh làm gì vậy, buông ra coi.”

Trang Tư Triển nhẹ giọng cười, dĩ nhiên là biểu tình khi đã cầm chặt con mồi trong tay, “Bé hamster này, anh có thể dạy em rất nhiều chuyện đấy.”

“Ai cần anh dạy!”

Tiếng hít thở của Trang Tư Triển truyền vào tai Lâm Tử Thông khiến da đầu của cậu cũng run lên, không kịp có thêm phản ứng nào thì lỗ tai đã bị người kia cắn, đầu lưỡi ẩm nóng luồn vào tay cậu liếm lộng, Lâm Tử Thông nhất thời cảm dưới bụng nóng lên, ngay lúc lực chú ý của cậu đều dồn vào tai, tay Trang Tư Triển đã thoải mái kéo khóa kéo quần dài của cậu, vói vào, cách một lớp quần lót mà cầm lấy phân thân đã kích động của cậu.

“A..... anh đang làm gì? Lấy tay ra!” Lâm Tử Thông tránh né lại không dám quá mạnh bạo, chẳng khác nào động vật nhỏ vận vẹo trong lòng Trang Tư Triển.

“Suyt.....” Trang Tư Triển nhẹ giọng bên tai Lâm Tử Thông, trấn an cậu, sau đó anh nghiêng qua môi cậu hôn nhẹ lên, “Được rồi, ngoan, đừng nói chuyện, nhắm mắt lại nào, bé hamster của anh.”

Khoảng cách của mắt Lâm Tử Thông cùng Trang Tư Triển vô cùng gần, trong đôi mắt đen láy thâm thúy sáng ngời của anh hiện lên khuôn mặt cậu, trong lòng Lâm Tử Thông dâng lên một cảm giác giống như đang bị thôi miên. Trang Tư Triển lộ ra một nụ cười dịu dàng khiến Lâm Tử Thông an tâm. Ngón tay vốn dĩ nắm chặt lấy cánh tay Trang Tư Triển của Lâm Tử Thông chậm rãi buông ra, thân thể cương cứng cũng bắt đầu thả lỏng, cậu thật sự nhắm hai mắt lại, hàng lông mi dài nhẹ nhàng rũ xuống, biểu tình ngoan ngoãn khiến trong lòng Trang Tư Triển dậy sóng không thôi.

Cảm giác được ngón tay ai kia dần chui vào quần lót, Lâm Tử Thông nhẹ giọng rên rỉ, “Ừm.....” ngón tay thon dài lên xuống rất có kỹ xảo, lặp lại động tác vuốt ve bao bọc, khoái cảm bên trong thân thể nhanh chóng bùng nổ, là cảm thụ khác hẳn lúc bình thường tự cậu làm, Lâm Tử Thông chỉ cảm thấy trong nháy mắt liền rơi vào vực sâu không lối thoát.

Nghe tiếng hít thở ngày càng nặng nề của Trang Tư Triển bên tai, Lâm Tử Thông nhận không được liền lớn tiếng rên rỉ, “Uhmmmm.....”

Lúc đến cao trào, Lâm Tử Thông chỉ cảm thấy mình giống như đang nằm trên ngọn sóng dập dềnh, được đưa lên cao vút, sau lại nhanh chóng ập xuống, tuy rằng nhắm chặt mắt nhưng trong mắt lại là một mảng sáng ngời, tựa hồ còn thấy được vô số bong bóng rực rỡ màu sắc đang ở trên không bay lượn, bay lượn...

Đôi môi mềm mại của Trang Tư Triển tiếp đến, lúc này đây, Lâm Tử Thông tự động khẽ nhếch môi, tùy ý để đầu lưỡi của Trang Tư Triển và cậu dây dưa, vị ngọt của nụ hôn hòa quyện vào dư vị khoái cảm trong cơ thể, Lâm Tử Thông cảm thấy thân thể giống như đang bị hòa tan từng chút một, cả người đều áp sát vào ngực Trang Tư Triển, cánh tay ôm chặt lấy cổ Trang Tư Triển không muốn buông ra.

Ôm nhau cùng một chỗ qua thật lâu, trái tim vốn dĩ đang đập rất nhanh của Lâm Tử Thông cũng dần dần bình phục lại, cậu gục đầu xuống không dám nhìn về mặt Trang Tư Triển, đơn giản liền vùi mặt vào lòng anh.

Nhìn đầu tóc đen trước ngực, Trang Tư Triển sững ái ngại nhàng vuốt ve, ngón tay anh lướt qua hai xoáy tóc của cậu, “Bé hamster, mới vậy đã thẹn thùng rồi, chúng ta còn rất nhiều chuyện có thể làm nữa đây.”

Lâm Tử Thông không hé răng chỉ đưa tay đến cánh tay Trang Tư Triển hung hăng nhéo một cái.

Chậm rãi kéo người trong lòng ra, Trang Tư Triển dè bở vai cậu, đặt cậu nằm trên sô pha. Thấy Trang Tư Triển đưa tay muốn lột quần áo của mình, Lâm Tử Thông bắt đầu giãy dụa, “A! Đừng.....”

Trang Tư Triển ngẩng đầu cười, “Chỉ một lần liền thỏa mãn sao?”

Lâm Tử Thông lập tức đỏ mặt, tay chân luống cuống, sau đó nâng một tay lên che mặt, cứ như chỉ cần làm vậy là có thể tàng hình vậy, muốn giãy dụa nói không cần, nhưng thân thể đã nóng lên, bắt đầu chờ mong.

Trang Tư Triển cởi quần dài của Lâm Tử Thông, ngón tay sờ qua hai đùi trắng nõn của cậu, bởi vì khăn trải giường mà làn da nơi này căng thật chặt.

“Tử Thông, thả lỏng một chút.”

“Ừm.....” Lâm Tử Thông nhẹ kêu một tiếng.

Tay Trang Tư Triển cách quần lót mềm nhẹ âu yếm xoa nắn vài cái, giữa hai chân Lâm Tử Thông lại nổi lên phản ứng rõ ràng, chậm rãi kéo quần lót xuống, vật thể đang cương cứng kia lập tức lộ ra. Trang Tư Triển đưa tay cầm lấy, nhẹ nhàng vuốt ve, “Nơi này..... Thật đáng yêu, màu sắc rất được.”

Lâm Tử Thông hơi hơi vặn vẹo thân thể, quay mặt qua chỗ khác, “Đáng ghét, anh không được nhìn, có cái gì hay mà nhìn.” Lúc cảm giác được một chút ẩm ướt, Lâm Tử Thông không khỏi kêu ra tiếng, “A..... anh..... Làm gì.....”

Trang Tư Triển ôm sát phần eo không ngừng vặn vẹo của Lâm Tử Thông, đem phần thân đã đứng thẳng của cậu ngậm vào miệng, chậm rãi nhả ra mút vào, liếm lộng, động tác rất nhẹ nhàng, trên mặt tràn ngập nét thương yêu.

Bị cảm giác bao trụ thật sâu lại ướt át khiến Lâm Tử Thông cơ hồ lâm vào điên cuồng, chưa bao giờ có khoái cảm mãnh liệt như vậy, trước mắt cậu giống như hiện lên một luồng ánh sáng. Toàn bộ thân thể cùng trái tim đều bị tan chảy trong màn hoan ái này, cảm giác thoải mái ngọt ngào khiến Lâm Tử Thông say mê không thôi, từng tấc da thịt trên người đều như thiếu như đốt, cảm thấy ngượng ngùng rồi lại muốn cao trào hơn nữa, cậu bắt lấy tóc Trang Tư Triển theo bản năng, đóng đưa eo, ngửa đầu thật sâu về phía sau.

Theo một tiếng rên rỉ thật dài, Lâm Tử Thông cong người rồi ngã ập lại sô pha, không ngừng thở hổn hển, cơ thể vẫn còn đang trong khoái cảm cao trào mà run rẩy. Trang Tư Triển thẳng người dậy, sau đó cúi xuống ôm lấy Lâm Tử Thông vào lòng, vuốt ve tóc cùng với lỗ tai và cổ cậu. Lâm Tử Thông ngoan ngoãn lui vào trong ngực Trang Tư Triển, giống như chú nhân đang ôm một chú hamster vậy, tay nắm lấy vạt áo trước ngực Trang Tư Triển, mặt núp vào ngực Trang Tư Triển.

Nghe tiếng tim đập của Trang Tư Triển, tuy rằng ngoài miệng Lâm Tử Thông không muốn thừa nhận nhưng thân thể cùng tâm hồn cậu đã làm ra câu trả lời rõ ràng nhất, nếu Lâm Tử Thông không phải thích một người, cậu sẽ không bao giờ cho phép người đó ôm cậu như vậy. Cậu thích Trang Tư Triển, cậu..... trốn không thoát.

Trang Tư Triễn cẩn thận thay Lâm Tử Thông vệ sinh thân thể, lại dùng một tấm chăn bao lấy cậu, sau đó ôm Lâm Tử Thông, đặt cậu lên giường. Mắt thấy Trang Tư Triễn nằm xuống cạnh mình, Lâm Tử Thông không khỏi hỏi: “Anh sao lại ngủ trên giường tôi ? ”

“Gi?” Trang Tư Triễn nhếch môi cười xấu xa, nghiêng người sang, mặt cơ hồ đã dán stas mặt Lâm Tử Thông mặt, “Em được lời xong liền muốn bỏ chạy à ?”

“Anh!” mặt Lâm Tử Thông lập tức liền nóng, siết chặt nắm tay hướng Trang Tư Triễn kêu lên: “Người được lợi là anh thì có!”

Trang Tư Triễn cười không nói gì, đứng dậy chậm rãi ép sáng phía Lâm Tử Thông.

Đoán được Trang Tư Triễn là muốn làm gì, Lâm Tử Thông có chút khiếp đảm, thân thể vẫn còn mềm yếu không thể phản kháng, cậu xoay người đưa lưng về phía Trang Tư Triễn, nắm chặt gối đầu, rầu rĩ kêu lên: “Đừng, đừng mà, nhanh quá....tôi...em còn chưa có chuẩn bị tốt, hôm nay anh buông tha em đi, em sợ đó, anh bỏ qua cho em đi.....”

Nói vài câu xong, Lâm Tử Thông cũng không cảm giác được có thân thể nào lại gần, cậu mới mở to hai mắt nhắm chặt, quay đầu, nhìn thấy Trang Tư Triễn lướt qua người cậu, đang chuẩn bị xuống giường. Trang Tư Triễn thấy Lâm Tử Thông đang nhìn anh liền cười với cậu, “Làm gì vậy, nửa đêm rồi còn lằm bằm như vậy, định không cho ai ngủ à ? Anh chỉ là muốn đi toilet một chút, em kích động như vậy làm gì ? ” (đây là lần thứ 3 trong cả chương nhưng vẫn phải nói : mặt anh....quá dày = =)

Lâm Tử Thông vừa giận vừa thẹn, nắm gối chọi Trang Tư Triễn, “Đi toilet, sao không xuống phía bên kia giường, trèo qua người em là cái thể loại gì ?!”

Trang Tư Triễn chụp được gối, lại đặt xuống dưới gáy Lâm Tử Thông, thuận tay sờ sờ tóc cậu một chút, “Ngoan, muộn rồi, ngủ đi.”

Lâm Tử Thông hoàn toàn không nổi khùng được nữa, đành phải nhắm mắt lại. Trong bóng đêm, cậu cảm giác được Trang Tư Triễn trở lại, hơn nữa lại một lần nữa nằm bên cạnh cậu. Giường lớn một người giờ biến thành hai người ngủ. Trang Tư Triễn bên cạnh giống như một lò sưởi đang phát ra độ ấm, trong lúc mơ màng, Lâm Tử Thông không ngừng dựa vào, cuối cùng cậu nằm trọn trong lòng Trang Tư Triễn tìm kiếm hơi ấm. Trang Tư Triễn nhìn Lâm Tử Thông rúc vào trước ngực, mặt dán vào ngực anh, một bàn tay nắm lấy nút áo anh, liền nhìn không được mà vòng hai tay ôm chặt cậu thêm chút nữa.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tử Thông tỉnh lại, phát hiện cậu ngủ trong lòng Trang Tư Triễn, bị ôm rất chặt, cậu lập tức muốn dời thân thể, vừa động dậy một chút, cánh tay trên lưng liền ôm chặt hơn, cậu không cách nào chạy thoát.

“Chào buổi sáng, bé hamster.”

“Đã nói em không phải hamster!!”

“Vâng cực cưng, cực cưng, đừng có mãi không tự nhiên như vậy, thoải mái đi.”

“Buông tay, ôm chặt như vậy.” Lâm Tử Thông dùng sức đẩy cánh tay Trang Tư Triễn ra. Trang Tư Triễn thừa cơ đè qua, trên môi Lâm Tử Thông “chụt” một cái, “Hôn chào buổi sáng”

Lâm Tử Thông lập tức lưng xoay người, không muốn gương mặt đỏ bừng của mình bị nhìn thấy, cậu luống cuống tay chân mặc quần áo. Trang Tư Triễn tiến đến, từ sau lưng ôm lấy Lâm Tử Thông, “Tử Thông.....”

Nghe được giọng nói trầm thấp kia gọi tên mình, thân thể Lâm Tử Thông không khỏi có chút rung động.

“Bắt đầu rồi phải không?” Trang Tư Triễn hỏi.

Lâm Tử Thông bấu môi uất ức, dùng sức đẩy hai tay Trang Tư Triễn ra, “Ừ” một tiếng xong liền nhảy dựng lên chạy mất. Trang Tư Triễn nằm lại trên giường, hai tay gối sau đầu, nhìn trần nhà mỉm cười.

17. Chương 17

Hôm sau, Lâm Tử Thông làm việc luôn không có tinh thần, lại càng hay mất tập trung, trong đầu cậu thỉnh thoảng sẽ hiện lên những hình ảnh của ngày hôm qua, sau đó liền mất đồ tìm đập không biết nên làm gì nữa. Thật vất vả mới hoàn thành xong buổi phỏng vấn để trở lại công ty, vừa vào cửa, Lâm Tử Thông lại nhìn thấy Trang Tư Triển, hôm nay anh mặc đồ vest rất lịch lãm, đang nói chuyện với nhân viên, không biết nói đến vấn đề gì thì anh dùng tay nâng cằm nở nụ cười. Nhìn ngón tay thon dài cùng đôi môi quyến rũ của Trang Tư Triển, nghĩ đến chuyện mà hôm qua anh đã làm với cậu, Lâm Tử Thông chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình bốc khói, vọt nhanh như gió trốn vào phòng, rầm một tiếng khóa trái cửa lại.

Trang Tư Triển đã chú ý tới Lâm Tử Thông trở về từ sớm, mọi biểu hiện quần bách của cậu anh đều thu vào mắt, về ngoài thì bình tĩnh thể thôi nhưng trong lòng anh lại âm thầm vui vẻ. (.....quá vô sỉ aaaa)

Lâm Tử Thông đã mở lòng, tiếp nhận tình cảm của Trang Tư Triển nhưng cậu vẫn có chút ngượng ngùng, đồng thời cảm nhận được trong cuộc sống có chút biến đổi, mà chính bản thân cậu cũng đã thay đổi không ít.

Tình yêu cuồng nhiệt của Trang Tư Triển phi thường lãng mạn, lúc nào cũng sẽ cho Lâm Tử Thông những bất ngờ ngoài ý muốn, tự mình xuống bếp nấu cháo cho bữa tối, dẫn Lâm Tử Thông đi xem phim vào buổi tối, cùng đi ngoại ô ngắm biển, Lâm Tử Thông cảm thấy có Trang Tư Triển bên cạnh, tiếng sóng mỗi ngày vang vào bên tai đều mang điểm khác biệt riêng.

Đồng dạng đều là người làm âm nhạc, Lâm Tử Thông cùng Trang Tư Triển có rất nhiều đề tài có thể tán gẫu, trước kia là Lâm Tử Thông không muốn trao đổi nhiều, hiện tại sẽ không giống vậy nữa, nói đến âm nhạc, bọn họ có thể bàn đến quên cả trời đất.

Lâm Tử Thông kinh ngạc phát hiện thì ra Trang Tư Triển biết chơi rất nhiều nhạc cụ, ngoài piano, violon, guitar, anh còn có thể thổi sáo, đàn tranh, đánh trống. Lâm Tử Thông đã bắt đầu viết bài hát cho album mới, mấy lúc cậu đàn guitar chơi để lấy linh cảm, Trang Tư Triển nếu có hứng thú sẽ cùng Lâm Tử Thông chơi một bài, cùng giao hòa trong âm nhạc như thế, Lâm Tử Thông cảm thấy linh hồn mình cũng được bổ khuyết rất nhiều.

Hai người là đồng nghiệp trong công việc, có tâm sự gì Lâm Tử Thông cũng nói thẳng với Trang Tư Triển nói hết. Hồi trước, về nhà cũng chỉ có một mình cậu, bây giờ thì có Trang Tư Triển, Lâm Tử Thông cảm thấy ngay cả không khí trong phòng cũng đã thay đổi.

Trang Tư Triển thân là người chế tác, công việc có vẻ nhẹ nhàng hơn, anh không bận như Lâm Tử Thông vậy, nhiều lúc Lâm Tử Thông ở ngoài vật lộn cả ngày trời, về nhà, nghênh đón cậu là gương mặt tươi cười của Trang Tư Triển, trong vòng tay anh, Lâm Tử Thông cảm thấy mọi mệt mỏi đều tan biến. Những lúc trời khuya lái xe về nhà, nhìn thấy ánh đèn nhàn nhạt từ biệt thự hắt ra, Lâm Tử Thông cảm thấy vô cùng ấm áp.

Không khí đầm ấm của gia đình, cảm giác thư thả khiến Lâm Tử Thông luôn muốn chạy vội về nhà sau khi chấm dứt công việc, Trang Tư Triển sẽ làm việc nhà, cả căn nhà đều được anh sắp xếp gọn gàng ngăn nắp nhất sao cho Lâm Tử Thông cảm nhận được thoải mái an nhàn nhất. Biết Lâm Tử Thông không thích xã giao, Trang Tư Triển giúp cậu từ chối không ít hoạt động giao tiếp, lại giới thiệu thêm cho Lâm Tử Thông quen biết một số người trong giới mà cậu vẫn muốn được kết bạn. Tận tâm với đối phương ngày càng tăng, Lâm Tử Thông đem luôn tài chính của mình giao cho Trang Tư Triển quản lý, Trang Tư Triển đem tiền giao cho một quỹ đầu tư có uy tín, để họ đầu tư sinh lợi.

Mỗi tối về nhà, Lâm Tử Thông sẽ rúc vào lòng Trang Tư Triển, hai người chia sẻ một ly rượu hoa quỳnh hương vị ngọt ngào, cùng nhau nghe nhạc, Lâm Tử Thông cảm thấy như vậy thật hạnh phúc, có cảm giác như con thuyền lênh đênh cuối cùng cũng cập cảng.

Sắp đến cuối năm, công việc của Lâm Tử Thông càng lu bù, ngoài trừ quay quảng cáo, cậu còn phải tham gia các hoạt động mừng Giáng sinh, thời gian luôn gấp gáp, luôn phải đến khuya mới về đến nhà.

Tối nay, hai người nằm ôm nhau nghe nhạc, một CD đã phát hết nhưng ai cũng lưu luyến tư vị ấm áp, không muốn dừng đĩa đổi CD, liền cứ giữ nguyên tư thế như vậy.

“Bé hamster.” Trang Tư Triển đột nhiên nhẹ giọng gọi.

“Sao vậy?” bây giờ lúc Lâm Tử Thông nghe Trang Tư Triển gọi cậu là “Bé hamster” đã không phản bác nữa, tuy là trong lòng vẫn không thừa nhận nhưng mỗi khi được gọi cậu đều đáp lại.

“Ừm.....chiều mai có thời gian, chúng ta đến thăm mẹ em được không?”

Lâm Tử Thông từ trong lòng Trang Tư Triển ngẩng đầu lên, nhìn Trang Tư Triển, cậu hiểu được tâm ý của anh, liền gật gật đầu.

“A, nhưng sao anh biết chiều mai em không có lịch trình?”

Trang Tư Triển cười, “Anh là người chế tác, đương nhiên biết rõ sắp xếp của ca sĩ.”

Lâm Tử Thông làm một cái mặt quỷ với Trang Tư Triển, “Plè”, sau đó, cậu không cam lòng nói: “Chuyện của em, anh đều biết hết.”

Trang Tư Triển cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lên lỗ tai Lâm Tử Thông, chọc ghẹo đến mức cậu phải nói “nhột” rồi vắn vẹo trốn tránh. “Bé hamster, không phải cái gì anh cũng biết, tỷ như..... nói lý.” Nói xong, tay Trang Tư Triển trượt xuống, dừng lại trên mông Lâm Tử Thông, trên cái mông vừa tròn vừa co dãn đó néo một cái.

Lâm Tử Thông lập tức nhảy dựng lên, một đá đập vào đùi Trang Tư Triển, “Khó ưa! Đáng giận!” Mất thấy Lâm Tử Thông đỏ mặt chạy thoát, Trang Tư Triển tựa vào sofa mỉm cười, đôi mắt đen láy kia lóe lên một ngọn lửa.

Một ngày làm việc đã xong, Trang Tư Triển lái xe chở Lâm Tử Thông đến bệnh viện. Lâm Tử Thông ngồi bên giường bệnh của mẹ, nhìn người phụ nữ đang nằm như ngủ trên giường bệnh, gương mặt bình tĩnh an tường.

Trong thời gian này, Trang Tư Triển cũng có tìm các bác sĩ chuyên môn đến xem qua mẹ của Lâm Tử Thông nhưng các bác sĩ đều tỏ vẻ tình huống người thực vật này của bà là không thể trị liệu, chỉ có thể dùng công cụ mà duy trì sinh mệnh thôi.

Lâm Tử Thông nắm lấy tay Trang Tư Triển áp lên mặt, “Không cam lòng cũng phải chịu, bà vẫn ngủ say như thế. Như vậy cũng tốt, không cần nhớ tới những đau khổ trong quá khứ. Em biết bà vẫn còn sống, như vậy là đủ rồi, bà vẫn còn sống.....” Nói xong, giọng nói của Lâm Tử Thông càng nhỏ dần, Trang Tư Triển chỉ có thể ôm lấy vai cậu.

Nhìn người trên giường bệnh, Trang Tư Triển rất trang trọng mà nói: “Xin Người hãy yên tâm, con sẽ chăm sóc Tử Thông đang hoang, sẽ khiến em ấy cảm thấy hạnh phúc, vui vẻ, con sẽ luôn ở bên cạnh Tử Thông, làm bạn với em ấy, bảo vệ em ấy. Xin Người hãy giao em ấy cho con.”

“Bà không nghe được đâu.” Lâm Tử Thông nhẹ giọng nói, chỉ cảm thấy vô hạn tiếc hận, nếu mẹ biết cậu đã có Trang Tư Triển, mẹ có vui vẻ không? Hy vọng mẹ sẽ vui, cậu đã tìm được người yêu thương cậu rồi.

Trang Tư Triển nắm chặt tay Lâm Tử Thông, mỉm cười với cậu, “Anh nghe được.”

Bị ánh mắt chấp nhất của Trang Tư Triển làm chấn động, Lâm Tử Thông cắn môi, sau đó cúi đầu, Trang Tư Triển đưa tay khoác qua cổ Lâm Tử Thông, để cậu tựa vào người anh, “Đừng khổ sở, em còn có anh.”

Phát hiện xe không phải chạy về nhà, Lâm Tử Thông không khỏi mở miệng hỏi: “Còn phải đi đâu à?”

Trang Tư Triển nắm tay lái cười, “Thăm một người khác.” Nhìn biểu tình của Trang Tư Triển, Lâm Tử Thông chợt nhận ra người mà anh muốn đến thăm là ai.

Sắp chạng vạng, sắc trời bắt đầu tối dần, trong nghĩa trang công cộng yên tĩnh đã không còn một ai. Sóng vai đứng trước một ngôi mộ, Lâm Tử Thông vẫn cúi đầu không nói gì. Hiện tại tâm trạng của cậu đã bình tĩnh rất nhiều. Về mặt Trang Tư Triển lại phi thường thản nhiên, nhìn chăm chú vào bia mộ chỉ có khắc hai chữ kia.

Qua một hồi lâu, Trang Tư Triển giống như đang nói chuyện với người nào đó, anh nhẹ giọng: “Tôi sẽ chăm sóc Tử Thông đang hoang, tôi sẽ khiến em ấy hạnh phúc.”

Lâm Tử Thông lộ ra một nụ cười chua xót, tùy ý để Trang Tư Triển ôm cậu.

Rời khỏi nghĩa trang công cộng, Lâm Tử Thông nhẹ giọng nói với Trang Tư Triển: “Em tưởng anh sẽ nói ‘Về sau đừng tới’ chứ.”

“Sẽ không, chỉ cần em muốn thì cứ đến thăm y.”

“Anh không hy vọng em quên y sao?” Lâm Tử Thông hỏi.

Trang Tư Triển mỉm cười, ánh mắt nhìn chăm chú vào phía trước, “Đương nhiên không. Em từng thích y chứng tỏ y có điểm đáng để em thích. Vì sao lại muốn quên đi người trong lòng mình chứ? Tuy rằng anh sẽ ghen, nhưng anh cũng không phải người ích kỷ, em có thể giữ lại không gian của riêng em, chỉ cần trong tim em có anh là được. Anh chưa từng nghĩ đến việc muốn em quên y, em có thể ở trong lòng....” Nói đến đây, Trang Tư Triển dừng bước, vươn tay nhẹ nhàng đặt lên vị trí trái tim Lâm Tử Thông, “..... Em có thể ở trong lòng giữ lại cho y một chỗ nhỏ, những chỗ còn lại toàn bộ đều là của anh. Quá khứ của em không có anh, hiện tại của em, tương lai của em, anh đều ở bên cạnh em.”

“Em thật sự là đã từng thích y.” Lâm Tử Thông gục đầu xuống thấp giọng nói.

“Ừ, anh biết, em từng thích y, Hiện tại, người em yêu là anh.” Đối mặt với biểu tình rất nghiêm túc của Trang Tư Triển, Lâm Tử Thông yên lặng gật gù đầu.

Sau Giáng Sinh chính là năm mới, Lâm Tử Thông phải tham gia chương trình ca nhạc, bận tới mất tối mũi với việc biên đạo và diễn tập. Lúc ở nhà cậu cũng luôn ở phòng tập nhảy dưới tầng hầm.

Nhìn bộ dáng nhảy theo nhạc của Lâm Tử Thông, ánh mắt Trang Tư Triển tràn đầy thương thức.

Luyện tập được một lúc, Lâm Tử Thông dừng lại nghỉ ngơi, Trang Tư Triển đưa một cái khăn mặt cho cậu, vừa lau mồ hôi, Lâm Tử Thông vừa đắc ý nói, “Thế nào, em nhảy rất đẹp đúng không ? ”

Trang Tư Triển cười không nói gì, đưa tay ôm lấy eo cậu, kéo cậu vào lòng, vừa nhẹ nhàng vuốt ve vừa thấp giọng nói: “Em của em rất nhỏ.”

“Cũng không đến mức nào.” Lâm Tử Thông nghiêng người nhìn nhìn.

“Eo của em rất mềm dẻo, có thể cong thành nhiều loại góc độ.” (chỉ tay.....vô sỉ, bố người ta có vô sỉ hiện hình)

Nhận ra lời nói của Trang Tư Triển mang theo ý nghĩa khác, Lâm Tử Thông giãy ra, nhảy đến chỗ cách Trang Tư Triển xa một chút, bất mãn kêu lên: “Làm trò!”

“Anh thấy không bằng.....tìm thời gian thử xem.....” Trang Tư Triển bước từng bước đến, tiếp tục mỉm cười nói, biểu tình phi thường đứng đắn, bất quá Lâm Tử Thông đã cảm giác được mùi nguy hiểm.

“Không cần, không cần, em còn phải chuẩn bị.....” vừa cực lực lắc đầu, Lâm Tử Thông vừa nhắc tay che lỗ tai, sau đó chạy trốn, lưu lại một mình Trang Tư Triển bất lực nhẹ giọng thở dài.

Buổi tối, nằm trong lòng Trang Tư Triển, nghe tiếng hít thở đều đặn của anh, Lâm Tử Thông nghĩ anh nhất định là ngủ rồi. Ngẩng đầu nhìn gương mặt say ngủ của Trang Tư Triển, trong lòng Lâm Tử Thông có chút áy náy. Mấy ngày gần đây bọn họ đều ở cạnh nhau, chỉ là sau khi bản thân thỏa mãn xong, Lâm Tử Thông luôn quăng Trang Tư Triển sang một bên. Lâm Tử Thông chấp nhận sự sự ‘phục vụ’ nhưng đối với ‘tiếp xúc’ sâu hơn, cậu vẫn có chút mâu thuẫn. Trang Tư Triển hiểu suy nghĩ của Lâm Tử Thông, chưa từng cưỡng cầu cậu, mỗi lần sau khi giúp cậu xong anh đều tự mình vào phòng tắm. Lâm Tử Thông cảm thấy rất có lỗi, cậu hy vọng mình có thể vượt qua được chướng ngại tâm lý này sớm một chút.

Trời vẫn chưa còn chưa sáng, Hòa Minh đã đến đón Lâm Tử Thông. Gần đây, mỗi ngày Lâm Tử Thông đều có rất nhiều sắp xếp, thời gian cũng sít sao nhau. Khái niệm về thời gian của cậu lại không cao lắm, Hòa Minh sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì mấy kế hoạch tiếp theo đều bị ảnh hưởng nên liền quyết định đến đón cậu.

Có chìa khóa nhà Lâm Tử Thông, Hòa Minh nghĩ sớm như vậy Lâm Tử Thông nhất định còn chưa rời giường, vì thế hắn mở cửa lớn vào nhà, chuẩn bị dựng kẻ lười biếng kia khỏi giường, vừa vào phòng khách, Hòa Minh liền sững sờ tại chỗ.

Chỗ cửa sổ sát đất của phòng khách, Lâm Tử Thông đứng đưa lưng về phía cửa, cậu đã thay đổi trang phục xong, lúc này đang ôm chặt cổ Trang Tư Triển, nhiệt tình cùng Trang Tư Triển hôn nhau, cả cơ thể dựa vào người Trang Tư Triển, sát đến không có một khe hở.

Biết Trang Tư Triển tạm thời ở nhà Lâm Tử Thông, Hòa Minh cũng ần ần cảm thấy gần đây giữa bọn họ hình như có cái gì đó rất bất thường, nhưng tận mắt nhìn thấy một màn này, Hòa Minh kinh ngạc không thôi. Xấu hổ đến mức đi không được, ở lại cũng không xong, lên tiếng chào hỏi càng không phải, Hòa Minh không biết làm sao, mặt đã đỏ như xuất huyết. Lúc này, Trang Tư Triển đột nhiên mở to đôi mắt đang nhắm nhìn Hòa Minh, bị đôi mắt đen láy, sâu không thấy đáy đó nhìn chăm chú, Hòa Minh giống như bị dính chú định thân, cả người không sao nhúc nhích.

Trang Tư Triển thấy Hòa Minh, vẫn chưa lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn gì, sau đó anh hơi nghiêng đầu, hai tay càng ôm siết lấy Lâm Tử Thông, sau đó Hòa Minh nghe được tiếng rên rỉ yếu mềm của Lâm Tử Thông.

Hòa Minh cảm giác được là Trang Tư Triển cố ý, anh đang nói cho hắn biết quan hệ hiện tại của anh và Lâm Tử Thông.

Hôn thêm một lúc, Trang Tư Triển mới buông ra Lâm Tử Thông, Lâm Tử Thông tựa vào lòng anh thở dốc, sau đó xoay người, khi cậu nhìn thấy Hòa Minh đứng phía sau liền nhỏ giọng “A.....” một tiếng, sau đó liền đỏ mặt, trong ngưỡng ngừng lại mang theo chút thản nhiên.

Hòa Minh thầm nghĩ Lâm Tử Thông là thật sự đã yêu Trang Tư Triển, nếu không con người cương liệt lại quật cường này sẽ không có vẻ mặt như thế.

Hòa Minh đứng tại chỗ không nhúc nhích, nói với Lâm Tử Thông: “Tôi đến đón cậu, còn tưởng cậu chưa thức chứ.”

Lâm Tử Thông cười cười, “Tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, chúng ta đi thôi.”

Trang Tư Triển đi theo sau hai người tiễn bọn họ, nắm tay Lâm Tử Thông một chút, sau đó đưa cậu lên xe.

Ngồi trên xe, sau một lúc trầm mặc, Lâm Tử Thông nắm chặt hai tay nhỏ giọng hỏi: “Anh đã thấy?”

“Ừ.”

“Tôi yêu Tư Triển.”

Thấy Lâm Tử Thông thừa nhận thẳng thắn như thế, Hòa Minh ngược lại không biết phải làm sao mà mở miệng, cục diện đã đến mức này rồi, chỉ sợ không thể挽 hồi, Hòa Minh nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ có biết không?”

“Tư Triển nói đã nói với y.”

Chỗ Lâm Tử Thông đến phim trường, sau Hòa Minh giao phó công việc lại với nhân viên xong liền vội vàng chạy về công ty, tìm Kha Chấn Á.

“Anh biết không?”

Kha Chấn Á ngồi sau bàn công tác, ngẩng mặt nhìn Hòa Minh đang mang thần sắc vô cùng khẩn trương, y gật gật đầu, “Biết.”

“Nhưng như vậy.....như vậy không được.” Hòa Minh ngã ngồi trên sofa, hoảng loạn như đang lâm phải đại địch.

Kha Chấn Á lúc này lại có vẻ phi thường bình tĩnh, “Tôi rất hiểu Tư Triển, Tôi cũng hiểu rõ Tử Thông. Hết cách rồi, Hòa Minh, hết cách.”

“Vậy..... Nếu hắn.....”

Kha Chấn Á khoát tay áo, biểu tình trên mặt là bình tĩnh, “Tôi đã nghĩ ra cách giải quyết, để tôi. Hòa Minh, đừng hoảng hốt, đừng sợ, sẽ có biện pháp.”

“Vậy..... Hắn biết không?” Hòa Minh khẩn trương truy vấn.

Kha Chấn Á cười cười, “Cho dù có phát hiện, tôi cũng sẽ giấu diếm cho qua. Quên đi, Hòa Minh, cậu sẽ không muốn nhúng tay, tôi sẽ nghĩ biện pháp.”

Hòa Minh muốn nói gì nữa nhưng chỉ có thể mở miệng thở dốc, nói không ra lời, gục đầu xuống ngồi nửa ngày, sau đó mới nặng nề rời khỏi văn phòng.

Lúc Lâm Tử Thông kết thúc công việc của hôm đó về nhà đã là rất khuya, cậu vừa vào cửa đã tìm Trang Tư Triển, hiện tại, chỉ cần không nhìn thấy Trang Tư Triển, dù chỉ một chốc lát, cậu cũng cảm thấy một loại cảm giác bất lực không thể hình dung nổi, nhất định phải nhìn thấy bóng dáng Trang Tư Triển thì mới có thể an tâm.

Lâm Tử Thông tìm thấy Trang Tư Triển trong thư phòng, lúc này anh đang xem văn kiện, thấy Lâm Tử Thông trở về, anh quay đầu lại mỉm cười với cậu, “Đã về rồi.”

“Uhm.” Lâm Tử Thông đáp lời, nhảy vào lòng Trang Tư Triển, cọ qua cọ lại trên người anh.

Trang Tư Triển lúc này vẫn đang mặc áo sơ mi lúc đi làm, cravat cũng chưa tháo ra, anh nhìn Lâm Tử Thông trước ngực, vòng tay ôm lấy cậu, “Bé hamster, nhớ anh ?”

Lâm Tử Thông cười cười, không nói gì. Nhìn môi Trang Tư Triển, Lâm Tử Thông nhớ tới nụ hôn lúc sáng, thân thể lập tức nóng lên, dâng lên một cổ khát vọng.

“Trong bếp có thứ tốt, đi xem đi.” Trang Tư Triển cười nói. Vừa nghe có ăn, hai mắt Lâm Tử Thông mở to, sau đó liền chạy ra khỏi thư phòng.

Bưng một chén soup tôm hùm thơm ngào ngạt, Lâm Tử Thông tựa vào người Trang Tư Triển, vừa ăn vừa nhìn anh làm việc, “Anh đang xem gì vậy?”

Trang Tư Triển nói: “Chấn Á mời anh làm chế tác cho ca sĩ mà công ty mới ký hợp đồng, anh đang xem kế hoạch tuyên truyền.”

“Anh làm chế tác cho người khác?” Lâm Tử Thông lập tức nhồm dấy.

Trang Tư Triển vuốt tóc Lâm Tử Thông, “Ngoan, chỉ là một single thôi, Bây giờ cô ấy vẫn chưa ra album.”

“Vậy nếu muốn ra thì sao?” Lâm Tử Thông truy vấn.

“Thì nói sau.”

Thấy Trang Tư Triển trả lời rất mơ hồ, Lâm Tử Thông hờn dỗi hừ một tiếng. Trong lòng rất rõ ràng rằng Trang Tư Triển không có khả năng chỉ làm chế tác cho một mình cậu, anh có thể hợp tác với rất nhiều người, nhưng Lâm Tử Thông vẫn là cảm thấy có chút không vui.

Nhận ra tâm tư của Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển giải thích: “Công việc, là công việc tôi, em đừng để trong lòng.”

Ăn khuya xong, Lâm Tử Thông ngồi trên đùi Trang Tư Triển, thấy anh chuyên chú vào công việc kia, liền nhàm chán mà vọc cravat của Trang Tư Triển, ngón tay cứ lượn lờ trên cravat, nhẹ nhàng kéo kéo, thử cởi ra rồi lại thất trở về, tay cậu thỉnh thoảng chạm vào chỗ da thịt nơi cổ Trang Tư Triển, chơi chán lại cởi nút áo sơ mi của anh mà chơi tiếp. (là cố ý, đảm bảo ẻm cố ý, hừ !)

Hơi cúi mắt nhìn người yêu trong lòng mình, Trang Tư Triển cười thâm: Bé hamster, càng ngày càng đáng yêu.

Khi phát hiện Trang Tư Triển đang nhìn mình, Lâm Tử Thông lộ ra nụ cười mang chút quyến rũ, giữ chặt cravat của Trang Tư Triển, chậm rãi kéo anh về phía cậu, ngay lúc bờ môi hai người gần chạm nhau, lại buông lỏng tay ra.

“Em là muốn giúp anh tháo cravat hay là muốn giúp anh thất bại đây ?” Trang Tư Triển nặng nề hỏi.

“Em..... Không biết.” Lâm Tử Thông cười xấu xa trả lời.

Nheo nhẹ lên vòng eo thon của Lâm Tử Thông một cái, Trang Tư Triển hạ giọng nói: “Còn không mau đi tắm.”

18. Chương 18

Nhéo nhẹ lên vòng eo thon của Lâm Tử Thông một cái, Trang Tư Triễn hạ giọng nói: “Còn không mau đi tắm.”

Vừa nghe được những lời này, Lâm Tử Thông cảm thấy trái tim mình đập nhanh dữ dội, thân thể đã chờ mong đến không thể đề nén, cậu nhảy khỏi giường Trang Tư Triễn, sau đó bỏ chạy khỏi thư phòng.

Lâm Tử Thông nằm trên giường, thân thể cậu vừa mới trải qua sung sướng khó có thể hình dung được, cảm giác ngọt ngào khi cao trào khiến cậu không tìm được nước mắt, cả người giống như được bồng bềnh trên sóng biển. Đôi mắt khép hờ, nhìn về phía Trang Tư Triễn bên cạnh, sau đó nắm lấy tay anh, vừa nghĩ đến những gì mà đôi tay này vừa làm trên người cậu khi nãy, Lâm Tử Thông không khỏi run lên nhẹ nhẹ, cảm giác ngọt ngào khiến người ta say mê lại dâng lên đầy ắp.

Phát hiện Trang Tư Triễn ôm cậu vào lòng hơn nữa còn muốn lật cậu lại, Lâm Tử Thông trong lòng vô cùng khẩn trương, vội vàng chống cự, cậu đẩy tay Trang Tư Triễn ra, dùng ánh mắt ướm át nhìn Trang Tư Triễn, nửa làm nũng nửa cầu xin, nói: “Đừng.....lần sau được không, em còn chưa.....”

Trang Tư Triễn gạt bỏ mấy giọt mồ hôi trên trán, có chút bất lực mà nhìn vẻ mặt cầu xin nũng nịu như cún con của Lâm Tử Thông, “Vẫn là không được sao?”

“Lần sau.....”

“Thật sự là hết cách với em mà.” Trang Tư Triễn thở dài, đứng dậy xuống giường đến phòng tắm đi tắm vòi sen. (chính xác là chỉ lại cho các độc giả ăn dưa bỏ nữa rồi đó =))))))))))))))

Công việc bận rộn của đầu năm rất cuộc cùng kết thúc, WN tổ chức một tiệc trà đón xuân, tất cả đồng nghiệp đều rất vui vẻ tham gia. Sau tiệc trà, công ty sẽ cho toàn bộ nhân viên nghỉ phép ba ngày.

“A, thật sự làm việc túi bụi cả năm chỉ ngón có ba ngày này thôi, vẫn là tết âm lịch thích hơn.” Lâm Tử Thông lặng lẽ nói với người bên cạnh.

“Ừm, làm ngành này đúng là không được thoải mái, vất vả thật.”

“Bởi mới nói đó, lúc người khác đều được nghỉ thì chúng ta phải làm việc. Như bây giờ cũng tốt, nhân viên công tác cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Đáng tiếc thời gian quá ngắn, bằng không có thể đưa em xuất ngoại.” Trang Tư Triễn tiếu nói.

“Về sau sẽ có cơ hội.” Lâm Tử Thông cũng thấy tiếc bất quá chỉ cần được nghỉ phép thôi là cậu đã rất vui rồi.

Trang Tư Triễn đỡ Lâm Tử Thông đã có chút chúngh choáng men say lên xe, dau đó nói với những người còn lại: “Tôi đưa cậu ấy về, mọi người chơi tiếp đi.”

Hòa Minh nhìn theo chiếc xe dần biến mất trong bóng đêm, sau đó mang biểu tình mờ mịt mà thở dài.

Phát hiện căn phòng trước mắt đầy xa lạ, Lâm Tử Thông tựa vào vai Trang Tư Triễn: “Đây là chỗ nào?”

“Nhà của anh.”

“Là nhà anh.....”

“Đúng vậy. Vì bù lại tổn thất không thể xuất ngoại của chúng ta, em đến nhà anh ở ba ngày đi, coi thành chuyến nghỉ mát cũng được lắm.”

Nhìn Trang Tư Triễn bên cạnh, Lâm Tử Thông ần ần cảm thấy nụ cười của anh có ý tứ khác.

Đem Lâm Tử Thông ngà say đặt ở trên giường, Trang Tư Triễn lấy khăn mặt lau mặt và tay cho cậu. Đánh giá gian phòng ngủ này, Lâm Tử Thông cười nói: “Nhà anh rất được nha.”

“Nếu ở thoải mái, thì ở luôn cũng được.”

Biết Trang Tư Triển sẽ nói như vậy, Lâm Tử Thông nhìn anh một cái, xoay người, cầm lấy chăn trên giường ôm vào lòng.

Phát hiện đèn trong phòng ngủ được giảm độ sáng, Lâm Tử Thông không khỏi bắt đầu khẩn trương, khi cậu nhìn thấy Trang Tư Triển khoác áo tắm đi từ phòng tắm ra, bước đến cạnh cậu, lại khẩn trương đến cực độ, vết hằn cũng khô đi.

Lâm Tử Thông cảm giác được bàn tay lạnh lạnh của Trang Tư Triển cởi nút áo sơ mi của cậu, ngón tay thon dài trượt lên ngực cậu, mang đầy ý tứ tình sắc, cậu nâng nhẹ tay chống cực yếu ớt, “Không muốn.....”

“Đã lên giường anh rồi, còn dám nói không muốn.” (lần đầu tiên em phải giơ ngón cái với anh, gì chứ tới đây là em còn nhịn không nổi chứ nói gì anh : “>”)

Ngoạ nguỵ cổ trên gối, Lâm Tử Thông có chút ai oán lên án: “Hôm nay anh chuốc say em, em biết ngay anh không có ý tốt gì, vậy mà em cứ nghĩ anh là quân tử lắm cơ.....”

Trang Tư Triển thấy nút áo Lâm Tử Thông toàn bộ được cởi bỏ, một bàn tay ôm lấy eo nửa ôm cậu dậy, cởi áo sơ mi khỏi vai cậu, ngón tay lướt trên tấm lưng trần, chọc cho Lâm Tử Thông phải thở gấp, sau đó anh tiến đến bên tai Lâm Tử Thông nhẹ giọng nói: “Quân tử? Loại thời điểm này anh còn là quân tử, người không hài lòng sẽ là em.”

Nhân ra đêm nay khăng định thế nào cũng bị ăn luôn, Lâm Tử Thông không cam lòng nhưng bên trong lại mang theo chút chờ mong không yên, lúc tay Trang Tư Triển động đến quần lót của cậu, Lâm Tử Thông vận vẹo thân thể kêu lên: “Em còn chưa có tắm rửa.....” Trang Tư Triển cúi người xuống, bàn tay không ngừng vuốt ve lưng cậu, “..... Chờ một chút.....anh sẽ tắm cho em.....”

Đã không còn lý do để cự tuyệt, Lâm Tử Thông ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Đôi môi hôn khắp người cậu, ngón tay lướt qua toàn cơ thể cậu, Lâm Tử Thông chỉ cần vừa nghĩ đến những ngón tay thon dài kia của Trang Tư Triển, những ngón tay có thể tấu lên âm nhạc tuyệt vời đang chạm vào cậu liền kích động không thôi.

Trang Tư Triển dùng một chút thời gian âu yếm Lâm Tử Thông, hóa giải đi mọi khẩn trương, khó chịu cùng mâu thuẫn của cậu, sau đó ôm Lâm Tử Thông vào lòng, ôm cậu nằm nghiêng lại, gấp một chân lên, tiếp đó làm công tác bôi trơn cùng khuếch trương bộ vị kia của cậu.

Cảm giác ngứa ngáy do ngón tay ở bên trong thân thể đưa đẩy khiến Lâm Tử Thông bất an, cảm giác được xao động của cậu, Trang Tư Triển dán vào lỗ tai Lâm Tử Thông nhẹ giọng hỏi: “Không thoải mái?”

“Uhm, có một chút, cảm giác rất kỳ quái.”

“Thích ứng thì sẽ hết, nhẫn một chút, bằng không sẽ rất đau.”

Trang Tư Triển dùng ngón tay làm cho Lâm Tử Thông thích ứng, tay kia không ngừng âu yếm lên những chỗ mẫn cảm khác của Lâm Tử Thông, những khiêu khích đầy kỹ xảo nhanh chóng khiến Lâm Tử Thông quên đi cảm giác khó chịu ở mông, khoái cảm từ từ dâng lên, cảm giác chỉ có thể bồi hồi trước cánh cửa sung sướng khiến cậu khó nhịn mà rơm nước mất, Lâm Tử Thông không khỏi lên án: “Anh bắt nạt em.....ừm.....”

“Bé hamster, chủ nhân không bắt nạt em vậy em muốn ai đến bắt nạt hử?”

Tư thế kẻ sát như vậy, Trang Tư Triển tiến nhập vào thân thể Lâm Tử Thông, cảm giác áp bách mãnh liệt cùng xúc cảm vừa cứng lại nóng kia làm Lâm Tử Thông thấy khó chịu, cậu muốn giãy dụa nhưng lại bị Trang Tư Triển ôm chặt từ phía sau.

“A..... ư.....”

Sau khi chờ Lâm Tử Thông chậm rãi thích ứng, Trang Tư Triển bắt đầu cử động, rất nhanh, anh liền đắm chìm trong thân thể mềm mại, ẩm ướt lại chặt chẽ của Lâm Tử Thông, “Oh..... Bé hamster, em rất giỏi.....”

Lâm Tử Thông đã nói không ra lời, nhẹ giọng nức nở, đầu óc của cậu rối loạn, không suy nghĩ được điều gì nữa. Trong mê loạn, Lâm Tử Thông cảm giác được ngón tay Trang Tư Triển đang âu yếm thân thể hắn, khoái cảm vừa mới bị đau đớn cùng ngứa ngáy mang đi chậm rãi thức tỉnh bên trong thân thể, không bao lâu sau, Lâm Tử Thông lại đắm chìm trong sung sướng lần nữa.

Nửa đêm trong phòng tắm, Lâm Tử Thông ngồi trên đùi Trang Tư Triển, mặc anh vệ sinh thân thể cho mình, chơi đùa với bọt xà phòng trong bồn tắm, Lâm Tử Thông nhỏ giọng lẩm bẩm, “Anh vừa lòng rồi chứ gì ?”

Trang Tư Triển cố ý lộ ra biểu tình kinh ngạc, “Hử, em không hài lòng?”

“Anh lại bắt nạt em.....”

Trang Tư Triển kéo Lâm Tử Thông vào lòng, dùng bông tắm xoa xoa lưng cậu, tắm lưng mãi cảm được âu yếm, Lâm Tử Thông lập tức lộ ra vẻ mặt mê say. Trang Tư Triển nghiêng người qua hôn lên môi Lâm Tử Thông, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Về sau sẽ tuyệt, tin anh đi.”

Mấy ngày nghỉ tiếp theo, Lâm Tử Thông đều ở biệt thự nhà Trang Tư Triển. Cậu rất nhanh liền hiểu được “Về sau sẽ rất tuyệt” mà Trang Tư Triển nói rốt cuộc là ra làm sao.

Trang Tư Triển có tâm muốn Lâm Tử Thông dọn qua đây ở, anh nói thẳng ra luôn, Lâm Tử Thông đáp ứng. Chỗ của Trang Tư Triển cũng có phòng nhạc, tuy rằng thiết bị không toàn diện bằng bên Lâm Tử Thông nhưng nếu chỉ để làm việc hằng ngày thì cũng dư sức.

Ở nhà mới, Lâm Tử Thông cảm thấy rất mới mẻ. Trang Tư Triển trổ tài nấu nướng, anh xuống bếp nấu đồ ngon, cùng Lâm Tử Thông tắm nắng sau vườn, kể chuyện ngày trước của mình cho cậu nghe, hai người cùng nhau trồng hoa làm cỏ. Buổi tối, Trang Tư Triển cùng Lâm Tử Thông nghe nhạc, mấy lúc có hứng thú, Trang Tư Triển sẽ dạy Lâm Tử Thông nhảy Waltz.

Lâm Tử Thông chỉ biết breakdance, lúc được Trang Tư Triển kéo xoay vòng trong phòng, cậu không ngừng cười to. Cuối cùng, giờ học Waltz nào đó lại biến thành mặt đối mặt chậm rãi khiêu vũ, lại sau nữa, bé hamster nào đó sẽ bị chủ nhân xách lên giường.

Đầu tháng hai, Lâm Tử Thông phải xuất ngoại chụp quảng cáo, chuyện này khiến cặp đôi ‘mới chung sống’ kia phải xa nhau một đoạn ngày. Lúc trước, xuất ngoại sẽ được Lâm Tử Thông xem thành chuyện vui thu, nhưng hiện tại cậu lại không tình nguyện rời khỏi thành phố này chút nào.

Chấm dứt hành trình ba ngày, Lâm Tử Thông trở về Hương Đảo, cậu không chịu về công ty mà trực tiếp ngồi xe từ sân bay về thẳng vịnh Tiểu Phong. Nhìn bộ dạng vội vàng rời đi của Lâm Tử Thông, vẻ mặt Hòa Minh càng thêm tối tăm.

Vọt vào nhà, Lâm Tử Thông liếc mắt một cái liền nhìn thấy Trang Tư Triển trên sofa phòng khách, cậu nhào qua, kêu lên: “Em biết ngay anh ở nhà mà!” Trang Tư Triển cũng ôm lấy Lâm Tử Thông, “Bé hamster, đã về rồi.”

Nụ hôn chào hỏi ngày càng sâu, hai người đều khát vọng đối phương, ôm nhau đi về phía phòng ngủ, quần áo bị cởi ra rơi tứ tung trên sàn. Ngã xuống chiếc giường lớn quen thuộc, Lâm Tử Thông ôm lấy Trang Tư Triển không buông, hai chân thon dài vòng qua thắt lưng Trang Tư Triển. Hôn lên vành tai cậu, anh cười khẽ, nói: “Bé hamster, hôm nay thực nhiệt tình.”

Lâm Tử Thông không ngừng vận vẹo cọ xát trong lòng Trang Tư Triển, động tác của cậu nhanh chóng châm lên ngọn lửa kích tình của Trang Tư Triển. Sau một hồi âu yếm vội vàng, Trang Tư Triển liền tiến vào thân thể Lâm Tử Thông, cuồng dã đưa đẩy. Cũng không biết ở trên giường đây đưa qua bao lâu, hai người đều bị mồ hôi làm cả người ẩm ướt. Lâm Tử Thông khóa gối trên bụng Trang Tư Triển, nằm úp người trên ngực Trang Tư Triển thở hổn hển, cơ thể giống như bị hòa tan, ấm áp thoải mái khiến cậu nhắm mắt lại hưởng thụ. Trang Tư Triển ôm lấy mặt Lâm Tử Thông, hôn lên bờ môi cậu, tất cả mọi thấu hiểu cũng tình yêu đều gửi gắm trong nụ hôn này, Lâm Tử Thông đột nhiên muốn khóc. Mở to mắt, Lâm Tử Thông ngẩng đầu khỏi ngực Trang Tư Triển, nhìn ra nỗi niềm không muốn rời xa trong đáy mắt Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển đưa tay vuốt tóc cậu.

“Anh sẽ nuôi con hamster khác không ?” Lâm Tử Thông đột nhiên hỏi.

Trang Tư Triển đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức nói như tuyên thệ: “Sẽ không.”

“Anh là chủ nhân duy nhất của em, anh phải chăm sóc em thật tốt, chăm em cả đời, không được bỏ rơi em.” Nói xong, Lâm Tử Thông rất nghiêm túc nhìn Trang Tư Triển. Trang Tư Triển phát hiện trong mắt

Lâm Tử Thông ầm ầm nước mắt, không khỏi đau lòng, vội vàng ôm chặt lấy cậu, “Đương nhiên sẽ không, bé hamster của anh, anh chỉ muốn một mình em, chỉ một mình em thôi.”

“Hiện tại em chỉ có mẹ và anh, em chỉ có hai người là thân nhân, anh tuyệt đối không được bỏ rơi em.” Lâm Tử Thông cường điệu nói.

Nhìn người con trai đang ngủ say trong lòng mình, Trang Tư Triển nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai cậu.

Sáng hôm sau, Lâm Tử Thông thức dậy trước, nhìn thấy Trang Tư Triển đang ôm mình, nhịn không được muốn ngẩng nhìn anh một chút, rồi lại nhịn không được đưa tay nhẹ nhàng gạt gạt tóc anh. Người này là người mình yêu, chỉ nghĩ vậy thôi Lâm Tử Thông đã nhịn không được mà mỉm cười.

Sau khi đưa Lâm Tử Thông đi làm, Trang Tư Triển đặc biệt ra ngoài một chuyến, khi anh bước đến một cửa hàng châu báu cực kì xa hoa ở trung tâm thành phố, quản lý trong đại sảnh liền tiếp đón, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Đại thiếu gia.”

Vội vàng khoác tay ra ý chào hỏi, Trang Tư Triển cười nói: “Đừng gọi tôi như vậy. Tuổi chúng ta cũng không chênh lệch bao nhiêu, anh còn gọi tôi vậy sau này tôi không dám ghé qua nữa đâu.”

“Được, Tư Triển, hôm nay đến có chuyện gì?”

“Mua đồ.”

Ngồi trong phòng vip chuyên dụng, Trang Tư Triển cười nói: “Lần này thật đúng là phải phiền anh. Tôi muốn đặt làm một thứ.”

“Xin cứ phân phó.”

“A Diệu, nhờ anh thay tôi tìm một viên kim cương, loại kim cương cornflower blue() hình trái tim. Tôi muốn loại tốt nhất, tinh khiết nhất, không tỳ vết, độ chừng 5 carat. Làm thành như vậy.....” Nói xong, Trang Tư Triển lấy giấy bút vẽ phác thảo sơ ra một hình ảnh, “.....Thủ công đơn giản thôi, để kim cương lộ ra hoàn toàn, cân đối với dây chuyền bạch kim. Còn nữa, nhờ đặt kèm tôi một cặp nhẫn, cũng là bạch kim, kiểu dáng đơn giản nhats, không cần hoa văn gì cả, hai chiếc đều số 20.”

Nhìn qua phác thảo trên giấy, quản lí lộ ra vẻ mặt khó xử, “Nhẫn thì dễ làm, nhưng kim cương thì.....”

Trang Tư Triển nở nụ cười, “Sao hả, A Diệu, Trang gia không dám nói đến chuyện khác, nhưng nếu ngay cả cái này cũng tìm không được thì đúng là trò cười rồi.”

“Tư Triển, kim cương màu vốn rất khó tìm, cậu còn tìm loại kim cương xanh hiếm cực kỳ nữa, còn muốn 5 carat.....”

“Sáng hôm lễ tình nhân tôi sẽ đến lấy.”

“Ông trời của tôi ơi, gấp như vậy, tôi.....”

Trang Tư Triển đứng lên, vỗ vỗ vai quản lí, cười nói, “Anh khẳng định có thể làm được, xin hãy tìm kèm tôi viên hình trái tim không được có chút tỳ vết nào, đúng rồi, tốt nhất là đem đến mấy viên đi, để tôi chọn tương đối an toàn hơn. Đi đi, hỏi một chút mấy cửa hàng bên Paris, Luân Đôn với Newyork thử xem, còn có bên Nam Phi nữa. Còn có.....” Trang Tư Triển trình trọng cường điệu, “Nhất định phải là cornflower đó.”

Trang Tư Triển biết trong lòng Lâm Tử Thông bất an, anh quyết định cho người yêu một lời hứa hẹn, anh yêu cậu nên anh có trách nhiệm đem đến sự an toàn cho tình yêu của cậu, anh muốn tặng cậu một vật kỉ niệm độc nhất vô nhị để làm vật định tình. Nhưng trong thời gian ngắn vậy có tìm được viên đá như thế không thì Trang Tư Triển cũng có một chút lo lắng, dù sao loại kim cương xanh mà anh chỉ định thật sự là phi thường phi thường hiếm.

Cuối cùng vẫn là tìm được, sau khi xem xong kim cương Trang Tư Triển rất vừa lòng, muốn cửa hàng lập tức đem đi gia công.

Sáng sớm hôm lễ tình nhân, Trang Tư Triển đưa Lâm Tử Thông lên xe, để ý thấy được trong đôi mắt to tròn của bé hamster tràn ngập chờ mong, Trang Tư Triển nhịn không được mà khom người hôn nhẹ môi cậu, “Về sớm một chút nhé, bé hamster.”

Thấy Lâm Tử Thông hứng khởi rời đi, Trang Tư Triển cũng nhanh chân ra ngoài lấy lễ vật đã đặt. Lúc nhìn thấy dây chuyền đã gia công xong, Trang Tư Triển vừa vừa lòng vừa vui vẻ, đây đúng là thứ mà anh nghĩ cực kì xứng với Lâm Tử Thông. Cửa hàng hoàn toàn làm theo yêu cầu của anh, dùng một chiếc hộp nhung màu xanh dương đen đựng dây chuyền và nhẫn, tưởng tượng bộ dáng ngạc nhiên vui mừng của Lâm Tử Thông khi mở hộp, trong lòng Trang Tư Triển liền tràn đầy hạnh phúc.

19. Chương 19

Post đến đây, haizz, cũng sắp xong rồi. Trang Tư Triển đặt dây chuyền kim cương xanh, Lâm Tử Thông nhận được, đồng thời cũng nhận được nhẫn đính hôn. Hết truyện. Viết những lời này chủ yếu là vì muốn dùng một chút, sau đó mới post đại kết cục. Vẫn muốn tâm sự mỏng một chút, cho nên nhân tiện mần ở đây luôn, ai không có hứng thú xem có thể trực tiếp chọn “chương tiếp”

. Kỳ thật là đang muốn rên rỉ với hai người – bà xã của tôi & apple đại nhân, thật ra cũng tám nhiều lắm rồi, nhưng mà chỉ cần nhớ lại liền cảm thấy rất phần nộ a a. Trước kia, bởi vì tôi không có trọn bộ đặc điển [Tử ái Trữ Tinh lộ] mà tôi lại phi thường muốn lưu trữ cho nên định tự mình mua một bộ. Trên một trang mạng nào đó sau khi giao dịch xong phẳng hết trơn thì chủ shop nói phải ra ngoài tham gia triển lãm truyện tranh, tôi mới nói đợi cô ấy về thì mới bàn bạc tiếp. Kết quả a, cô ấy sau khi trở về thì nói với tôi — không lưu ý nên đã lỡ dấu giá mất rồi. Lệ bốn ba ngàn bảy trăm hai mươi một thước..... Đây là chuyện đầu tiên muốn than thở, cũng chính là chuyện mà tôi đã nói muốn kể lễ khi post [Sủng vật ái nhân] cùng với truyện thứ chín của Trữ Tinh lộ. Kết quả a, lúc post bài, bởi vì post a post a vừa chậm vừa phiên lại còn muốn cướp tem nên quên mất tiêu! Cào! Cần xe cái tem! Sau đó a, ngay ngày hôm sau sự kiện quên kể lễ, tôi cũng sắp quên mất chuyện này thì trên một shop online nào đó lại nhìn thấy tin muốn nhượng lại [Tử ái Trữ Tinh lộ], lập tức liên hệ chủ shop. Chủ shop nói với tôi — a, cái kia, ngày hôm qua vừa mới bán đi, tin còn chưa kịp tháo xuống. Lệ bốn ba ngàn tám trăm năm mươi hai thước..... Chẳng lẽ đây là trùng phạp của Adam đối với sinh vật cuối cùng của sao Hỏa là tôi sao? o(><)o

trang=“ tư=“ triển=“ cùng=“ lâm=“ tử=“ thông=“ cùng=“ đi=“ hà=“ lan=“ nghĩ=“ phép.=“ hai=“ người=“ ở=“ tại=“ một=“ khách=“ sạn=“ trong=“ trung=“ tâm=“ thành=“ phố=“ amsterdam,=“ tận=“ tình=“ thưởng=“ thức=“ phong=“ cảnh=“ nơi=“ hải=“ cảng=“ nổi=“ tiếng=“ này.=“ sau=“ đó,=“ trang=“ tư=“ triển=“ lại=“ mang=“ lâm=“ tử=“ thông=“ đến=“ một=“ biệt=“ thự=“ nhỏ=“ ở=“ ngoại=“ ô=“ thành=“ phố.=“ biệt=“ thự=“ là=“ do=“ trang=“ tư=“ triển=“ mượn=“ tạm=“ của=“ bạn=“ bè,=“ có=“ một=“ vườn=“ hoa=“ tulip=“ cực=“ lớn,=“ xung=“ quanh=“ nhà=“ đều=“ là=“ thảm=“ cỏ,=“ xa=“ xa=“ có=“ thể=“ nhìn=“ thấy=“ cối=“ xay=“ gió=“ khổng=“ lồ=“ cùng=“ với=“ mấy=“ kiến=“ trúc=“ cổ=“ thời=“ thế=“ kỉ=“ 16.=“ phong=“ cảnh=“ thiên=“ nhiên=“ hoang=“ sơ=“ khiến=“ lâm=“ tử=“ thông=“ không=“ khỏi=“ say=“ lòng,=“ đọc=“ một=“ đường=“ từ=“ thành=“ phố=“ đi=“ theo=“ đường=“ đất=“ đến=“ nơi,=“ lâm=“ tử=“ thông=“ thích=“ thú=“ không=“ thôi.=“ chỉ=“ là,=“ hai=“ ngày=“ sau,=“ cậu=“ liền=“ lập=“ tức=“ không=“ vui.=“ người=“ bên=“ công=“ ty=“ hôn=“ lễ=“ xuất=“ hiện=“ trong=“ biệt=“ thự.=“ hơn=“ một=“ năm=“ trước=“ trang=“ tư=“ triển=“ nhận=“ lời=“ bạn=“ rời=“ đi=“ london=“ trở=“ về=“ hương=“ đảo=“ làm=“ chế=“ tác=“ cho=“ wn.=“ nhắc=“ đến=“ lý=“ do=“ anh=“ đồng=“ ý=“ thì=“ phải=“ là=“ vì=“ anh=“ nhất=“ kiến=“ chung=“ tình=“ với=“ ngôi=“ sao=“ của=“ công=“ ty=“ này=“ –=“ lâm=“ tử=“ thông.=“ trải=“ qua=“ nhiều=“ lần=“ trúc=“ trắc=“ thì=“ cặp=“ đôi=“ này=“ mới=“ được=“ ổn=“ định,=“ hiện=“ tại,=“ trang=“ tư=“ triển=“ muốn=“ lập=“ nên=“ lời=“ thề=“ hẹn=“ to=“ lớn=“ hơn.=“ anh=“ đã=“ từng=“ tặng=“ nhẫn=“ cho=“ người=“ yêu=“ nhưng=“ cái=“ mà=“ anh=“ hy=“ vọng=“ thật=“ sự=“ chính=“ là=“ có=“ thể=“ chính=“ thức=“ đeo=“ nó=“ lên=“ ngón=“ tay=“ của=“ người=“ con=“ trai=“ ấy.=“ trong=“ lòng=“ luôn=“ tràn=“ ngập=“ cảm=“ giác=“ thỏa=“ mãn=“ vì=“ nghĩ=“ rằng=“ lâm=“ tử=“ thông=“ sẽ=“ rất=“

vui=“” vì=“” sự=“” sắp=“” xếp=“” này,=“” vậy=“” mà=“” kết=“” quả=“” lại=“” khiến=“” trang=“”
tư=“” triển=“” thất=“” vọng.=“”>

Vì sao không cần?”

”

Em cứ là không cần.”

Hiểu rõ tính tình ương bướng của Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển cảm thấy rất đau đầu. Có vài thời điểm bé hamster của anh vô cùng ngoan ngoãn nhưng lại đôi khi khiến anh nhức óc không thôi. “Em cảm thấy an bài của anh có gì không ổn sao? ”

sau khi chiến tranh lạnh một ngày, cuối cùng Trang Tư Triển chủ động giơ cờ trắng đầu hàng. “Căn bản anh chính là gạt em đến đây, còn nói gì mà ngắm tulip, xem cối xay gió, kết quả anh lại....”

Lâm Tử Thông bắt mắt nhìn chằm chằm Trang Tư Triển. “Anh muốn tặng em một bất ngờ thôi.”

Trang Tư Triển khéo léo giải thích. “Tóm lại em không cần.”

Lâm Tử Thông xoay lưng, cả người tản ra hơi thở không thêm thương lượng. Trang Tư Triển đau đầu cực kỳ. Rõ ràng đã cùng bé hamster tương thân tương ái rồi, muốn kết hôn có gì không đúng chứ? Vì sao không chịu đây? Ghét đăng kí sao? Trang Tư Triển nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra. Lúc này đây, thái độ của Lâm Tử Thông cực kiên quyết, sau khi âm ỉ lại còn không chịu ngủ chung giường với Trang Tư Triển. Vốn dĩ là một tuần trăng mật hạnh phúc vui vẻ lại biến thành Trang Tư Triển một mình mất ngủ cả đêm. Phát hiện Trang Tư Triển có ý định “Không kết hôn sẽ không về Hương Đảo”

, Lâm Tử Thông cũng không thêm chấp, nên chơi thì chơi, nên ăn thì ăn, mỗi ngày ra ngoài đi tham quan khắp nơi, dù sao chính là không để ý tới Trang Tư Triển. Trang Tư Triển trái lo phải nghĩ, từng bước từng bước suy tính về các lý do mà Lâm Tử Thông cự tuyệt. Muốn kết hôn là thật tâm, cũng không phải là lời nói xuất phát từ bốc đồng. Trang Tư Triển hy vọng hai người có được một nghi thức đăng hoàng, chính thức đăng kí, anh tình nguyện cho Lâm Tử Thông một lời hứa trọn đời. Anh đã từng một lần rời khỏi Lâm Tử Thông, làm tổn thương cậu, hiện tại Trang Tư Triển hy vọng thứ gần bó buộc họ không chỉ là tình cảm mà còn có có pháp luật, anh muốn có trách nhiệm, có gánh vác với đoạn tình cảm này. Cảm thấy uất ức khó hiểu, Trang Tư Triển hoàn toàn chôn mình trong nhà, rầu rĩ không vui. Nhìn bóng dáng cô đơn của Trang Tư Triển, Lâm Tử Thông cảm thấy có chút cảm giác không đúng. Trang Tư Triển có thể làm đến vậy, cậu cảm thấy rất vui nhưng đồng lại Lâm Tử Thông lại có chút bàng hoàng. Trong lòng Lâm Tử Thông có một nút thắt tự ti chôn rất chặt, cậu luôn cảm thấy mình không xứng với Trang Tư Triển. Trang Tư Triển, bất luận là về gia thế hay giáo dục đều là bậc nhất, còn cậu? Chỉ có một người mẹ đang bệnh nặng. Trước kia, Lâm Tử Thông còn có âm nhạc, mà khi cậu nhận thức được rằng âm nhạc của cậu nếu không có anh thì cũng không được hoan nghênh vang dội, Lâm Tử Thông đã từng có một đoạn thời gian cảm thấy rất mất mát, rất đau khổ. Hiện giờ tuy đã thoát được ám ảnh đó, một lần nữa bắt đầu bước đi lại trên con đường nghệ thuật nhưng trong lòng Lâm Tử Thông vẫn tồn tại dấu vết không thể xóa nhòa. Lâm Tử Thông không phải là không yêu Trang Tư Triển, cậu rất yêu anh, chỉ cần nghĩ đến anh thì máu trong người đã gần như thiêu đốt. Nhưng Lâm Tử Thông sợ hãi, cậu có thể liều mình cùng Trang Tư Triển đi đến cùng trời cuối đất, còn Trang Tư Triển thì sao? Người nhà của anh sẽ nghĩ gì? Lâm Tử Thông không hy vọng chỉ vì cậu mà khiến cho gia đình Trang Tư Triển bất hòa, cậu biết người nhà anh rất yêu thương anh. Trang Tư Triển thật sự đã hứa hẹn quá nhiều rồi, Lâm Tử Thông cảm thấy bọn họ không cần thiết phải kết hôn nữa, cậu không cần danh phận gì hết, hai người có thể gần nhau, ở bên nhau thế này thôi là cậu đã vô cùng mãn nguyện rồi. (nói chung lý do là tại người em nó ít có đặt dẹo vẹo quá ==) Một tuần trôi qua, Trang Tư Triển vẫn không thể nào thuyết phục Lâm Tử Thông đăng kí kết hôn với anh. Không còn cách nào khác, Trang Tư Triển liền gọi điện thoại cho cô em họ đang công tác ở Paris tìm cứu viện. Hôm nay, Lâm Tử Thông đang ngồi một mình trong phòng đọc nghỉ ngơi, đột nhiên có người gõ cửa, Lâm Tử Thông ngừng đầu lên, “Mời vào.”

Đang thắc mắc là Trang Tư Triển đã tiến bộ đến trình độ gõ cửa trước khi vào phòng rồi sao thì Lâm Tử Thông nhìn thấy người vào không phải là Trang Tư Triển, mà là một cô gái. Một cô gái trẻ xa lạ với mái tóc đen tuyền, được cắt tỉa theo phong cách retro, khiến gương mặt trái xoan mịn màng kia của cô càng thêm

xinh đẹp, một đôi mắt sáng ngời, đen láy chớp dodongj không ngừng, toát lên nét thông minh cũng hoạt bát. ”

Xin hỏi cô là.....”

Lâm Tử Thông buông sách đứng lên, trong lòng hoài nghi cô gái này có phải vào lộn nhà rồi không. Cô gái trẻ rất thoải mái mà nhìn chăm chú Lâm Tử Thông, mỉm cười gật đầu, “Chào anh, lần đầu gặp mặt, em họ Trang, anh cứ gọi em là Tư Ngôn.”

Vừa nghe tên này, Lâm Tử Thông liền sửng sốt. Trang Tư Ngôn cười nói:

Anh còn đẹp hơn những gì anh hai em hình dung nữa, người thật lại càng đẹp hơn trên TV, rất anh tuấn.”

Lâm Tử Thông ngượng ngùng nở nụ cười. Trang Tư Ngôn tự giới thiệu: “Em là em họ nội của anh Tư Triển, a, anh đừng cứ nhìn em vậy mãi, không mời em ngồi à?”

Lâm Tử Thông vội vàng mời Trang Tư Ngôn ngồi. Trang Tư Ngôn ngồi bên cạnh sofa vừa nãy Lâm Tử Thông ngồi, đi thẳng vào vấn đề: “Anh hai nói anh không chịu kết hôn với ảnh, tại sao vậy? ”

Mặt Lâm Tử Thông lập tức đỏ lên, ngượng ngùng cười cười, “Anh.....cái này.....”

“Anh hai mời em đến làm thuyết khách, à không hẳn, lại còn làm thông dịch viên nữa. Ảnh nói anh vẫn không chịu trao đổi với anh, anh không nói thì làm sao ảnh biết nguyên nhân anh không chịu kết hôn chứ. Anh có thể nói cho em biết không? ”

Lâm Tử Thông gục đầu xuống, không biết phải nói cái gì mới tốt. Trang Tư Ngôn cười nói: “Anh là.....để ý nhà tụi em phải không? À, không, sau khi kết hôn, hai người ở riêng mà, đâu có cần ở chung rồi quy quy củ củ này nọ đâu, anh sợ cái gì? Ai đó, vẫn nghe tiếng Lâm Tử Thông vừa thẳng thắn lại cool, không ngờ người thật lại thẹn thùng như vậy.”

Nghe được lời nửa đùa nửa thật của Trang Tư Ngôn, Lâm Tử Thông càng thêm bất an, “Mọi người.....Tôi.....”

“Anh sợ tụi em phản đối chứ gì, dù sao hai người cũng không phải tình nhân bình thường. Tử Thông, nhà lớn đúng là có quy định của bên đó, nhưng cả nhà đều hiểu tính tình cũng như cách sống của anh hai, ảnh đã nói với người nhà chuyện này rõ ràng hết rồi, cũng đã có được sự thấu hiểu của cha mẹ em. Em nghĩ tình huống bên nhà em chắc anh cũng biết rồi, ông bà nội đều đã không còn, bác trai em, cũng chính là cha của anh hai cũng đã qua đời, bác gái thì đã vào nhà người khác, ‘phụ huynh’ của anh hai bây giờ chính là cha mẹ em. Thẳng thắn một chút, cha mẹ em ban đầu cũng không chấp nhận, bọn họ không phản đối hai người bên nhau, nhưng kết hôn thì....”

Trang Tư Ngôn nhìn thẳng vào Lâm Tử Thông, “Tin rằng anh có thể hiểu được. Anh hai tốn rất nhiều thời gian vừa năn nỉ vừa thuyết phục, ảnh muốn cùng anh tư thủ trọn đời, cuối cùng, cha mẹ em cũng coi như ngầm đồng ý, haizzz, cả nhà đã đến đây rồi, anh nên tin em rồi chứ.”

“Thật sự.....”

Lâm Tử Thông chần chờ, cảm thấy có chút không thể tin được, chỉ như vậy liền thuận lợi lấy được thông cảm của người nhà sao, là thật sao? Thấy vẻ mặt do dự cùng hoài nghi của Lâm Tử Thông, Trang Tư Ngôn cười, “Đáp ứng ảnh đi, anh hai là thật lòng với anh đó. Hơn nữa, sau khi kết hôn xong anh liền có bảo đảm rồi, em nói anh hay nha, sau khi kết hôn thì quỹ chính của Trang gia là của anh rồi, nếu anh hai không giao phí đi chợ thì bên nhà cũng sẽ có tiền tiêu vặt cho anh.”

Nói xong, Trang Tư Ngôn lộ ra một nụ cười tinh nghịch. Vấn đề mà Lâm Tử Thông phức tạp hóa lên mấy hôm nay, trải qua vài lời của Trang Tư Ngôn như vậy, tựa hồ toàn bộ đều biến mất, Lâm Tử Thông cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm hẳn. Cậu luôn trong do dự, đáp ứng Trang Tư Triển cố nhiên là mong muốn trong lòng, nhưng cậu vẫn băn khoăn không đáp ứng, ngay cả công ty hôn lễ cũng đã mời đến rồi, cự tuyệt sẽ làm Trang Tư Triển khó chịu rất nhiều. Vấn đề này đã được giải quyết, Lâm Tử Thông không khỏi cười rộ lên. Thấy nụ cười của Lâm Tử Thông, Trang Tư Ngôn cảm khái, “Tình yêu không có sai, Tử Thông, tình yêu là không có sai hoặc đúng, tụi em làm sao có thể vì tình yêu của anh mà trách móc, nặng nề anh,

nếu có sai thì cũng là anh hai sai, cứ nhiên cướp đi một anh đẹp trai cỡ này, ảnh rất đáng ghét, làm em mất đi một cơ hội tìm chồng.”

“Còn có,”

Trang Tư Ngôn tiếp tục nói: “Anh hai sẽ không mở tiệc mời khách, anh yên tâm đi, ảnh hiểu tâm tư của anh. Sẽ không phô trương xa hoa, chỉ có mấy nghi thức trịnh trọng nhưng đơn giản, có người chứng hôn, hai anh trao đổi nhẫn, người thân cũng với bạn bè tốt nhất đến xem lễ thôi, anh thấy được không? Anh đồng ý anh hai em đi, ảnh gầy hết trơn rồi, ăn không vô ngủ không yên, ảnh cứ sợ anh vứt bỏ tên già như ảnh đó.”

Lâm Tử Thông nghĩ đến bộ dạng ỉu xìu mấy ngày nay của Trang Tư Triển, muốn cười, lại cảm thấy rất cảm động, không khỏi gật đầu. Thấy cậu như thế, Trang Tư Ngôn đứng lên đi đến cạnh cửa, mở cửa kéo Trang Tư Triển vẫn đang đứng nghe lên bên ngoài vào, “Haizz, anh hai à, anh muốn cảm tạ em thế nào đây hử?”

Liếc em gái một cái, Trang Tư Triển bước nhanh đến trước mặt Lâm Tử Thông, “Tử Thông.....”

Lâm Tử Thông cố ý không nhìn Trang Tư Triển, cậu xoay lưng lại, không muốn cho anh nhìn thấy hốc mắt đã ửng đỏ của mình, không có tiền đồ quá, cứ nhiên lại muốn khóc, ở cạnh người đàn ông này, bao nhiêu sự yếu ớt của cậu đều bại lộ trước mặt anh. Thấy bộ dáng Lâm Tử Thông, Trang Tư Triển cùng Trang Tư Ngôn nhìn nhau cười, Trang Tư Ngôn nói: “Anh hai, em đi gặp công ty hôn lễ nói họ bắt đầu bố trí hội trường.”

Sáng sớm hai ngày sau, mặt trời đặc biệt đẹp, bầu trời màu xanh biếc khiến người ngắm nhìn phải ngẩn ngơ, khu vườn đằng sau biệt thự chống lên một mái lều màu vàng nhạt, trên bãi cỏ là những dãy bàn ghế màu trắng được xếp đều, hoa hồng đỏ thắm rải khắp hội trường, từng chùm bong bóng đầy đủ màu sắc thi nhau tung bay trong cơn gió nhẹ nhẹ. Khách khứa đã đến đầy đủ, cũng không nhiều lắm, đều là bạn bè thân thiết của đôi bên. Phát hiện thời gian sắp đến, Trang Tư Ngôn đi tìm Trang Tư Triển, đẩy cửa vào, cô nhìn thấy Trang Tư Triển đang ngồi một mình trên sofa ngắm người, cô liền hỏi: “Anh hai, anh đang làm gì vậy? Quần áo sao vẫn chưa thay. Nhanh lên, hai anh của em đều đã đến rồi, bạn bè cũng đã đầy đủ, người chứng hôn cũng đến luôn rồi, anh còn ở đây dật dẹo cái gì nữa hả?”

“Anh.....”

Trang Tư Triển cau mày, ngẩng đầu hoang mang nhìn em gái, “Anh không biết nên mặc cái gì thì hợp.....”

(Trà té -|||) Trang Tư Ngôn cười ha ha, “Trời ạ, anh hai ơi, anh nói cái gì hả? A trời ơi, em muốn nói với Tư Trường cùng Tư Ngữ, anh hai, đây là lần đầu tiên em nghe được mấy lời dốt như vậy từ miệng anh đó.....”

Sau vậy, anh chỉ thay ảnh lựa lẽ phục, mà không nghĩ đến bản thân sao?”

Nhìn gương mặt đỏ bừng của Trang Tư Triển, Trang Tư Ngôn đi tới kéo anh đứng lên, “Anh hai, cho dù anh mặc cái gì cũng là anh tuần nhất, phong độ không ai bằng. Được rồi, mau lên đi, lễ mừng hôn, bộ anh muốn đến trễ trong thời khắc quan trọng này sao?”

Thay xong quần áo, Trang Tư Triển xuất hiện trước mặt mọi người, trên mặt cũng là vài phần ngượng ngùng nhưng trong mắt mọi người lại là một người đàn ông phong độ mười phần. Bạn bè cũng đến bắt tay tỏ vẻ chúc phúc. Trang Tư Triển vừa quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tử Thông đang đi tới, anh bước đến đón, không kiềm lòng được mà ôm chầm lấy cậu. Tiếng chuông từ giáo đường đằng xa vọng đến..... — Toàn văn hoàn- Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Uhm, chính là này, kỳ thật không lâu, thật sự.

= = Nhưng là, nhưng mà tôi có viết mấy phiên ngoại của Trang Tư Triển cùng Bé hamster tí như bên trong mấy bài post mấy ngày đều có viết. Một hơi nói xong sau đó ôm đầu chạy đi. Tôi lại chạy về đến đây. Tôi nói, này trên sofa, ngồi băng ghế, ngồi sàn, nằm úp sấp, mấy bạn á, phạt mấy bạn xem văn xong thì viết một bài cảm tưởng dài 50 chữ, hết. Post cái này xong, tôi phải lặn xuống nước, lặn xuống nước, lặn xuống nước đồng thời còn thật sự viết một cái phiên ngoại cho xe buýt, đúng, trạm xe buýt, ý của tôi là không bao gồm những người khác, chỉ có Chu hồ ly cùng với An nhiên tiểu miêu mà thôi, hơn nữa sẽ dài một chút, khẳng định sẽ không phải loại ngắn ngắn đoán đoán như bình thường đâu. Chờ tôi viết xong tôi lại lên post cảm nghĩ. -> Trà đoán ra chị Tự viết cái này trước phiên ngoại « Phổ thông bằng hữu » đó ~~~~~
Trà nói lên suy nghĩ của mình: Lệ bốn tám ngàn bảy trăm năm mươi hai thước:((((((((((((((((Mọi người

cũng thắc mắc đúng hôn, thắc mắc đúng hôn??????

20. Chương 20

Trà không biết là chị ấy có bị post nhầm hay không, hay là mạch truyện tự nhiên nó nhảy cóc như vậy nhưng sự thật nó chính là như vậy đó :((((((((trên jj thì chương 19 nó cũng có nhiều đồ thôi á ><) cho=" nên=" là...thôi=" tóm=" lại=" thì=" câu=" chuyện=" về=" một=" anh=" công=" bảnh=" toản=" mặt=" dày=" với=" em=" thụ=" vắn=" vẹo=" bật=" nhất=" đến=" đây=" cũng=" đã=" chấm=" dứt=" rồi=" tung=" hoa=" trong=" thời=" gian=" qua=" chắc=" mọi=" người=" cũng=" đã=" kẹt=" nào=" với=" độ=" «=" tự=" kỉ=" »=" của=" em=" thụ=" rồi=" há,=" nói=" thiệt=" trà=" dịch=" mà=" trà=" còn=" muốn=" nổi=" sùng=" (chả=" hiểu=" sao=" mình=" toàn=" dính=" mấy=" em=" thụ=" quái=" đản=" như=" vậy=" không=" biết=" cần=" khăn,=" hết=" bé=" miêu=" rồi=" đến=" bé=" thông="=)." vì=" vậy,=" sau=" cái=" này=" chắc=" trà=" ngưng=" chị=" tự=" một=" thời=" gian,=" quay=" qua=" kiếm=" cái=" nào=" ẩm=" áp=" chút=" để=" mần=" cho=" lên=" tay=" nghề=" :==" "= "> mong mọi người ủng hộ ~ (đương nhiên Đặc Điểm vẫn up tiếp tục với tốc độ đáng chém dành cho các bạn vẫn kiên nhẫn với nó né dếp)

Xin hết ! Gửi lời chào thân ái và quyết thắng đến với cục cưng Lâm Lâm và người tình trong mộng Tư Triển của Trà ngàn tỵm tung tóe

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-thi-luu-hanh-he-liet-ngu-nhan-ben-tau>